

Giới thiệu Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]

Người dịch: ngo_ngo, fishscreen

Biên tập: 有希長門

Tác phẩm **Lưỡng Quảng Hào Kiệt** được tác giả Ôn Thụy An sáng tác trong quãng thời gian từ năm 1977 cho đến năm 2005, nằm trong Thần Châu Kỳ Hiệp Hệ Liệt.

Về tác giả Ôn Thụy An có lẽ không cần phải nói nhiều, còn Thần Châu Kỳ Hiệp Hệ Liệt bao gồm 9 tác phẩm chính là

1. Kiếm Khí Trường Giang
2. Dược Mã Hoàng Hà
3. Lưỡng Quảng Hào Kiệt
4. Giang Sơn Như Họa
5. Anh Hùng Hào Hán
6. Sấm Đẳng Giang Hồ
7. Thần Châu Vô Địch
8. Tịch Mịch Cao Thủ
9. Thiên Hạ Hữu Tuyệt

Ngoài ra còn một số ngoại truyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Bộ một: Tuyệt thế

Tiêu Thu Thủy còn nhớ, có một lần hần từng hỏi các anh em, sống là để làm gì?

Lý Hắc trầm ngâm một lúc, đáp:

- Sống phải cho hết mình.

Hồ Phúc thận trọng nói:

- Chết không phải tiếc nuối.

Thiết Tinh Nguyệt và hòa thượng Đại Đổ cũng đáp:

- Chỉ cầu việc nghĩa không từ.

- Chỉ mong không uổng kiếp này.

Hần cũng từng hỏi Đường Phương. Khi đó đang bên bờ sông, ánh trăng rất đẹp, Đường Phương nói:

- Tôi là dòng nước kia, cứ chảy đi như vậy, không ai hỏi nói chảy tới nơi đâu.

Nàng hé miệng cười rạng rỡ:

- Anh là chiếc thuyền nhỏ, nếu không có thuyền, nước chảy vốn là vô tâm.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Thu Thủy lại đau đớn, cảm thấy mình thực có lỗi với Đường Phuong. Đường Phuong, Đường Phuong, nàng đang ở đâu? Hắn cũng đưa câu hỏi đó sang hỏi Yên Cuồng Đồ.

Yên Cuồng Đồ nghe câu hắn hỏi, giống như là chưa từng bao giờ gặp hắn vậy, sau đó lại cũng như chưa từng bao giờ nghĩ rằng sẽ câu hỏi như thế này, tròn mắt nhìn hắn hồi lâu, gãi đầu gãi tai, cuối cùng bỗng thở hắt ra một tiếng dài, hỏi ngược lại một câu rất kỳ quái:

- Ta đang còn sống đây đúng không?

Tiêu Thu Thủy bị hỏi ngược lại đột ngột, cũng phát ngây ra, đáp:

- Chúng ta có thể đi lại, có thể nói năng, đương nhiên là đang sống rồi.

Yên Cuồng Đồ hỏi:

- Có thể đi lại, có thể nói năng là đang sống sao?

Lại hỏi tiếp:

- Thế thì tại sao không thể đi lại, không thể nói năng thì lại không tính là đang sống? Đời người ngắn ngủi có mấy chục năm, cũng chẳng khác gì sao băng nơi chân trời... Thiên địa vạn vật, mấy chục năm ngắn ngủi chỉ gọi là khói mây, có tính là sống hay không?

Tiêu Thu Thủy không lời gì đáp lại.

Yên Cuồng Đồ cười nói:

- Ta nghĩ lệch đi rồi. Chuyện người hỏi ta, ta thật sự không nói ra được đạo lý lớn lao gì, chỉ biết thành thực mà đáp thôi! Lúc ta còn nhỏ thật sự rất khổ, từ sáng đến tối chỉ mơ mộng làm nhân vật lớn, áo mới ngựa nhanh, sắt đá phong vân. Lúc trẻ lòng ôm chí lớn, muốn làm đại sự, tìm các môn các phái ti thí, tự nghĩ với tài năng của mình, trong thế gian không quá được mười người ít ỏi, tất cả mọi chuyện đều tự cao tự ngạo, ngoài mình ra không còn ai nữa, muốn thành võ lâm đệ nhất nhân. Tuổi tráng niên mới nhận ra trong thiên hạ có rất nhiều chuyện hóa ra chỉ là hư ảo, nhưng lại không cam bình lặng tầm thường, lại càng tùy hứng mà sống, không gì không dám làm. Đến lúc xế chiều thì bị các môn phái lớn vây giết, may không mất mạng, không ngờ khi ấy mới có chút quý trọng sinh mạng..

Yên Cuồng Đồ thoáng cười khổ, nhún nhún vai, nói tiếp:

- Nếu người hỏi ta cả đời đã có được những gì? Không gì cả. Chỉ là đời này không có sai lầm nào phải hối hận, chỉ được hai chữ sáng khoái mà thôi.

Ông lại bổ sung một câu:

- Theo đuổi sáng khoái, động vật bình thường cũng biết cách. Người hỏi ta chuyện này thật sự là hỏi nhầm người rồi.

Tiêu Thu Thủy im lặng hồi lâu, bật cười từ giễu, nói:

- Vậy thì hỏi tiền bối một chuyện khác, chắc chắn là hỏi đúng người rồi.

Yên Cuồng Đồ chớp chớp mắt, đùa bốn đáp:

- Cái đó thì còn chưa chắc. Càng hướng hồ chuyện người hỏi, ta chưa chắc đã đáp.

Yên Cuồng Đồ thích trái ý người khác, Tiêu Thu Thủy thật sự chẳng làm gì được ông ta, chỉ biết thành khẩn hỏi:

- Nơi thứ hai chúng ta cần đến, bây giờ tiền sinh ít nhất cũng có thể nói ra được rồi chứ?

Yên Cuồng Đồ trừng mắt nhìn hắn, trầm mặc hồi lâu.

Thật lâu sau, Yên Cuồng Đồ cuối cùng cũng lên tiếng.

- Thiếu Lâm, Võ Đang.

Phái Thiếu Lâm mấy trăm năm nay vẫn luôn là ngọn cờ đầu của võ lâm, không ít đại tông sư võ học đều xuất thân từ Thiếu Lâm. Cho đến hiện tại, trong mười vị danh gia võ thuật thì có ít nhất bảy người ít nhiều gì cũng có chút liên qua tới võ học Thiếu Lâm.

Hệ Võ Đang thì trong trăm năm gần đây, sau khi Trương Tam Phong quật khởi, nêu luận về tâm pháp nội gia, khí công thượng thừa, người đông thế mạnh, tinh anh lớp lớp, Võ Đang luôn trong ba vị trí đứng đầu võ lâm.

Yên Cuồng Đồ muốn tới Thiếu Lâm, Võ đang làm gì?

Tiêu Thu Thủy liền hỏi vậy.

- Ta muốn với Thiếu Lâm và Võ Đang còn lại hiện nay mấy câu.

- Hiện tại trong các môn phái lớn, người chết kẻ thương tan đàn xẻ nghé, chẳng còn lại được bao nhiêu, đó là đại nạn to lớn, tuyệt cực cực hiếm thấy trong võ lâm. Trong tình cảnh kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, quần cường tịnh lập đã nảy sinh cục diện bế tắc trăm năm hiếm gặp. Lúc này người Nữ Chân xâm nhập Trung Nguyên, hai triều tranh đấu, phe Tống không ngờ lại không cầu chiến thắng, mà sau lưng Nữ Chân còn có Thất tử như hổ rình mồi. Trong giang hồ người ngu ta trá, kẻ tám lạng người nửa cân, tranh đấu tới mức người sống ta chết, đến cuối tất lưỡng bại câu thương. Trước mắt Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương đã đấu nhau đến mức như nỏ mạng hết đà. Tứ đại thế gia, Thất đại danh kiếm, Tam đại kiếm phái, Tam đại kỳ môn cũng chẳng còn lại bao nhiêu, lực lượng tan rã. Mười sáu môn phái lớn từ sớm đã là một nắm cát rồi, thử hỏi cục diện như vậy, mấy trăm năm nay đã có được mấy lần?

- Thiếu Lâm, Võ Đang dù sao cũng là hai đại tông chủ võ lâm, trong thời khắc bão tố biến ảo này, chết cũng nhiều rồi, thương tổn cũng nhiều rồi, nhưng hai phái gốc rễ sâu xa, tích lũy vững chắc, chung quy vẫn không thể dao động.... Cho nên ta muốn hai phái liên hợp lại, không thể để như trong đại hội lời đài Mạch Thành, hai phái đấu nhau loạn xì ngầu lên, người ngoài nhìn vào cũng càng thêm coi thường!

- Hai phái nếu liên hợp lại với nhau, việc đầu tiên chính là vô tư cống hiến võ công hai bên, chi đệ tử kiêm tu sở trường ha nhà. Như vậy năm năm sau hai phái sẽ có thực lực như Quyền Lực bang hoặc Chu đại thiên vương ngày trước, trong vòng mười năm sẽ có thể một lần nữa lãnh đạo võ lâm..

- Ta muốn làm việc này thì phải nhân lúc hiện tại. Nhân hiện tại Thiếu Lâm vẫn còn một Bảo Tàn, Võ Đang vẫn còn một Trác Phi Phàm. Hơn nữa cũng nhân lúc ta còn chưa chết.

- Chuyện này ngươi cảm thấy thế nào?

Cuối cùng, Yên Cuồng Đồ quay sang hỏi Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy nhảy dựng lên.

Hắn thực sự nhảy dựng lên cao.

Nếu không phải tay hắn không thể cử động thì hắn thật muốn tới ôm lấy Yên Cuồng Đồ, tới nắm chặt tay Yên Cuồng Đồ.

Hiện tại hắn cảm nhận được như những ngày bên dòng Ô Giang, bọt nước bắn tung, hắn cùng các anh em, cùng Đường Phương trên lưng ngựa, rong ruổi đầy hoài bão, đầy sôi nổi, đầy nhiệt huyết.

Hắn quên đi trong số các huynh đệ từng có người bán đứng hắn. Hắn quên đi các huynh đệ đó giờ đã chẳng còn lại bao nhiêu. Hắn quên ly cô độc và nhục nhã trong ký ức.... Yên Cuồng Đồ đứng trước mặt hắn lúc này đã không còn như tiền bối của hắn nữa, ngược lại giống như huynh đệ của hắn. Hắn cao giọng nói:

- Hay!

- Nếu... Nếu ta sớm biết là chuyện này thì dù ông có trói hai chân ta lại ta cũng phải bò theo đòi đi cùng!

- Tới Thiếu Lâm trước hay là tới Võ Đang trước?

- Chỉ tới Thiếu Lâm

- Vậy còn Võ Đang....

- Võ Đang ở ngay Thiếu Lâm

-?

- Hiện tại nhân vật tương truyền là trác tuyệt nhất trong số đệ tử tặc gia Võ Đang, Trác Phi Phàm, đã tới Thiếu Lâm. Hắn đang cùng hộ pháp Nam viện Thiếu Lâm Địa Nhân tới cầu kiến Thiếu Lâm Địa Chủ mà chưa gặp. Bây giờ ta tới đúng lúc họ đang sôi nổi khó tránh khỏi gây hoài nghi. Chỉ là bây giờ không đi thì còn đợi đến bao giờ? Càng hướng hồ sau khi tới nơi thứ ba xong chưa chắc ta đã có thể quản nổi cái chuyện hết hơi này nữa.

Tiêu Thu Thủy nghe mà tim như chìm xuống. Dọc đường đi, đây đã là lần thứ hai hắn nghe thấy Yên Cuồng Đồ cuồng ngao bất tuấn khi nhắc đến “chuyện thứ ba” cần làm lại âu lo khổ nghĩ, không chút tự tin.

Khi họ tới chùa Thiếu Lâm thì đã là tháng mười cuối thu, vạn vật trên mặt đất mười phần tiêu điều.

Chùa Thiếu Lâm uy chấn thiên hạ lại chẳng hề hùng vĩ trang nghiêm như trong tưởng tượng. Sơn môn không cao lắm, mấy tiểu sa di Thiếu Lâm đang quét lá rụng trước cửa chùa. Ngay trước cao tăng Đạt Ma sang đông, sáng lập Thiền tông Phật môn tại chùa Thiếu Lâm, lại truyền thụ cho các môn võ công rèn luyện thân thể, cường phách dưỡng khí, khiến chùa Thiếu Lâm trở thành trọng địa của người tìm kiếm Phật pháp kinh nghĩa, cũng thành thánh địa được võ lâm tôn sùng.

Chùa Thiếu Lâm xây dựa vào vách núi cheo leo, khiến người ta thấy mà chùn chân, nhưng trong chùa lại vô cùng đơn giản thanh nhã, yên lặng tới mức tiếng quét lá khô cùng mấy tiếng hô hét luyện võ truyền ra từ trọng nội viện cũng mang đầy vẻ tịch mịch.

Yến Cuồng Đồ vừa tới trước cửa chùa đã bực bội nói:

- Nếu mà ta tới đây làm hòa thượng thì nhất định phải để tóc dài, ở trước cửa đánh chiêng gõ trống, treo cái biển thấy mùi hương xuống ngựa... Ha ha ha, nếu đã xuất gia, lại không câu nệ tục thế thì hà tất phải giới này giới kia?

Tiêu Thu Thủy công ông ta đi, đã tới Thiếu Lâm vậy mà “lão tiền bối” này lại ăn nói thô lỗ kết mức. Một sa di quét lá nghe được, trừng mắt nhìn họ một cái đoạn quay người chạy vào trong. Yến Cuồng Đồ cười cười, cũng chẳng để ý, chỉ thúc giục Tiêu Thu Thủy mau vào trong chùa.

Tiêu Thu Thủy không khỏi chần chừ:

- Chúng ta không thông báo cho người ta một tiếng sao?

Yến Cuồng Đồ cười lớn:

- Gửi danh thiệp sao? Ta không biết viết!

Tiêu Thu Thủy chung quy vẫn cảm thấy có chút không ổn. Lúc này từ trong sơn môn bỗng có hai tăng nhân áo xám bước ra, trông thấy hai người bộ dạng kỳ quái đứng đó không khỏi ngăn ra, một cười ồm ồm quát:

- Cái thứ ở đâu tới chùa Thiếu Lâm ăn nói lung tung!

Hai người nếu đi ra lịch sự nói chuyện thì cũng thôi, quát tháo như vậy Yến Cuồng Đồ lập tức nổi giận, chửi lại:

- Hòa thượng thì là thứ gì, lão đạo trên đầu không có tóc là hết!

Lời này nói ra, âm lượng cực lớn, hòa thượng tăng nhân trong ngoài Thiếu Lâm không ai không giật tím mặt, hơn nữa trong bóng râm sau nội viện đang có một đạo sĩ và một tăng nhân đang đánh cờ, bên cạnh có mấy tăng mấy đạo cũng đều vụt biến sắc.

Hai tăng nhân áo xám kia biết hôm nay có đạo hữu phái Võ Đang tới chùa, càng không thể trể nải, chỗ nào cũng phải biểu hiện ra khí phái tông chủ võ lâm của chùa Thiếu Lâm mới được, chẳng ngờ lại có người chạy tới tận nơi làm loạn, hai người mình quản lý sơn môn, sao có thể để mất uy phong võ lâm được?

Hòa thượng giọng nói ồm ồm kia quát:

- Loại vô tri ở đâu mà cũng dám tới Thiếu Lâm giương oai!

Hòa thượng còn lại cũng nói:

- Đâu ra cái lý lẽ này! Chùa Thiếu Lâm há lại là nơi để ngươi làm loạn, mau mau quay về!

Yến Cuồng Đồ bỗng cười hi hi hỏi:

- Ngươi muốn còn lại mấy cái răng?

Hai tăng nhân ngăn ra. Yến Cuồng Đồ nhìn hòa thượng to tiếng, nói:

- Ngươi la hét như võ chợ, khiến người ta chán ghét, chờ ta đánh gãy mấy cái răng ngươi, để lại tám chín cái đủ ăn uống coi như là không bạc đãi ngươi rồi.

Lại quay sang hòa thượng bên cạnh, nói:

- Ngươi để lại cho người ta một đường lui, ta chỉ đánh gãy một cái răng nanh thôi là được.

Hai tăng nhân tức giận cùng cực, những lời này quả thực là chẳng hề để họ vào trong mắt. Hai người cùng hét lớn, tăng nhân to tiếng giành ra tay trước, một đòn Thiếu Lâm thần quyền đánh thẳng vào mặt.

Một quyền đánh ra, không ít tăng nhân ở bên cạnh đều thầm khen ngợi, trong lòng nghĩ: Quyền pháp của Thiết Thạch sư huynh lại tin tiến thêm nhiều rồi, chẳng trách lại được giao trọng trách bảo vệ sơn môn... Nhưng lúc này, ông lão ngồi trên vai thanh niên kia bỗng giơ một tay lên, lại nghe có hai tiếng vang lớn, hai tăng nhân loạn xạ lùi lại.

Thiết Thạch ọc một tiếng, phun ra đủ hai mươi hai cái răng, hòa thượng còn lại đưa tay lên miệng, một chiếc răng nanh rơi xuống lòng bàn tay. Tất cả đều cả đều kinh hãi.

Chưa nói đến chuyện người này ra tay nhanh chóng vô cùng, vừa ra tay đã đánh trúng cả hai người, càng khó tin hơn là cùng một chưởng đánh ra, nặng nhẹ cực khác, đáng sợ hơn nữa là răng hàm Thiết Thạch hòa thượng không gãy một chiếc nào, còn cả miệng đầy răng của Thiết Tâm thì lại chỉ bị gãy đúng một chiếc răng nanh!

Nhưng mặc kệ kẻ địch mạnh mẽ tới mức nào, đã tới chùa Thiếu Lâm ra oai thì không thể để yên được!

Lập tức tăng y chớp động, mấy chục tăng nhân trong khoảnh khắc đã bày xong trận thế, chiếm lĩnh phương vị, tiếng chuông trong chùa từ từ vang lên. Yên Cuồng Đồ nhìn lướt qua ánh mắt thù địch của các hòa tượng, vỗ vỗ trán Tiêu Thu Thủy, cười nói:

- Đã thấy chưa? Ta luôn nói, bắt chó đi cày, lo chuyện bao đồng! Xem người ta coi chúng ta thành cái gì đây này!

Trong lòng Tiêu Thu Thủy vô cùng tôn kính địa vị tông chủ của phái Thiếu Lâm, rất không muốn vô cớ gây chuyện, vội nói:

- Lão tiên bối, có gì từ từ nói, những lúc như thế này tránh làm tổn thương hòa khí vẫn là hơn...

Yên Cuồng Đồ có chút ám ức, nói:

- Ngươi cũng đã thấy rồi, là bọn chúng khiêu khích trước...

Tiêu Thu Thủy thờ dài:

- Tiên bối ngài từng nói, nếu người trong võ lâm đều tranh cường đấu thắng, không thể hóa can qua thành ngọc bạch thì mấy chục năm sau sẽ là thảm kịch mà Thần Châu chưa từng có.

Yên Cuồng Đồ nghĩ ngợi một chốc, cuối cùng cũng nói:

- Được, nghe ngươi một lần.

Liên cao giọng hô:

- Đây, che vị hòa thượng huynh, đạo sĩ lão hữu, chúng ta không đánh nhau có được không? Người lại bàn chuyện đàng hoàng...

Đột nhiên có hai người phóng ra khỏi sơn môn. Hai người này vừa ra, vòng đồng trên cửa liên bị gió giật kéo kêu leng keng. Hai người vô cùng cao lớn, đứng thẳng lên cơ hồ mỗi người đều to gấp gười người bình thường, trong đó một người chỉ quát một tiếng, cũng chỉ có một chữ:

- Cút!

Cả đời Yên Cuồng Đồ đã bao giờ bị người ta quát tháo như vậy, một tiếng này vừa ra, trong lòng Tiêu Thu Thủy cũng chìm hẳn xuống. Hai người này tuy có vẻ là tăng nhân vai vế rất cao trong chùa Thiếu Lâm nhưng Yên Cuồng Đồ một đời kiêu ngạo bất tuân, vì một tiếng “cút” này, hai người chắc chắn sẽ phải trả giá đắt.

Trên mặt Yên Cuồng Đồ vụt mất nụ cười, tăng nhân cao lớn kia cũng không hiểu làm sao, bị khí thế ép người của ông ta làm kinh hãi lùi lại nửa bước. Tăng nhân này Phật hiệu “Thiên Đầu”, cùng với sư huynh hợp thành “Lôi Đình nhị tăng”, trấn sơn giám thủ chùa Thiếu Lâm.

Vị sư huynh gọi là Thiên Tượng, dáng vẻ mạnh mẽ uy nghi, tính khí nóng nảy, có điều cũng khá có phong phạm, thấy người này ánh mắt nghiêm lại không ngờ lại kinh tâm động phách như vậy, biết không phải là người thương, liền nói:

- Vị lão trượng này, không biết tậ tự đã có chỗ nào mạo phạm, khiến lão trượng tới quấy rầy tậ tự?

Về nghiêm lệ trên mặt Yên Cuồng Đồ vụt mất, lại biến thành nụ cười, đáp:

- Mục đích ta tới đây lần này cũng chẳng có gì, chỉ là mẹ hấn nợ ta một món còn chưa trả.

Lúc ông ta nói “mẹ hấn”, ánh mắt hướng sang phía Thiên Đầu.

Thiên Tượng nghe mà ngẩn ra, liền quay sang phía Thiên Đầu. Thiên Đầu nghe Yên Cuồng Đồ nói vậy cũng sững sờ. Hóa ra trước khi hấn xuất tra, mẹ hấn đích xác có nợ người ta một món nợ chưa trả nổi, bây giờ chủ nợ tìm tới tận cửa đúng là khó coi, liền lắp bắp hỏi:

- Thật... thật.... vậy sao?

Lại thấy Yên Cuồng Đồ cười cười cợt nhả, nhướn mày nhún vai, đang làm mặt quỷ nhìn mình, trong lòng lập tức hiểu ra, lửa giận bốc cao ba trượng, tức đến mặt mũi đỏ bừng, gầm lên một tiếng, tay phải phình lên đỏ rực, to đến gấp đôi bình thường, đánh mạnh một chưởng về phía Yên Cuồng Đồ.

Hắn đánh ra một chưởng, trong trường liên thành ngập tiếng khen ngợi cùng vẻ hâm mộ. Hóa ra đòn Thiên Đầu hòa thượng đánh ra chính là “Đại thủ ấn”, một chưởng này so với Thiếu Lâm thần quyền của Thiết Thạch còn cao cường tinh thâm hơn không biết bao nhiêu lần cho nên ngay Thiết Thạch cũng reo hò tán thưởng, trong lòng chỉ mong cho một chưởng này đánh bẹp ngực Yên Cuồng Đồ xuống. Chỉ là rằng trong miệng hắn không còn được mất chiếc, tiếng hò reo cũng lung lúng không rõ.

Yên Cuồng Đồ thấy mọi người trầm trồ khen ngợi liền nảy ý làm nhục hòa thượng này.

Thiên Đầu đánh tới một chưởng, Tiêu Thu Thủy thấy hoàn thượng này không ngờ lại không biết sống chết, dám nặng tay trước mặt Yên Cuồng Đồ, thầm muốn giữ mạng cho người này, không muốn hắn vô duyên vô cớ mất mạng dưới tay Yên Cuồng Đồ, liền bắt thần tung chân đá ra một cước!

Chương của Thiên Đẩu đánh tới Yến Cuồng Đồ cũng đã âm thầm để ý xem thanh niên này có cử động gì khác thường không, chẳng ngờ Tiêu Thu Thủy xuất cước, chỉ thấy cát bụi mù mịt, chát một tiếng, đã trúng cước, bay ngược ra xa bảy tám thước. Nhưng kỳ lạ là trước ngực cảm thấy đau đớn bỏng rát, qua chốc lát lại hết, vận công xem thử thì lại không hề bị thương chút nào.

Yến Cuồng Đồ hừ lạnh, thấp giọng nói:

- Nếu ngươi không nghe lời, tự tiện ra tay, lát ta khóa luôn cả huyết đạo dưới chân ngươi, lúc đó thì đừng có mà trách ta!

Tiêu Thu Thủy biết vị cuồng nhân này nói được làm được, chỉ có thể nói:

- Được, ta không ra tay nhưng ông không được hạ sát thủ.

Yến Cuồng Đồ cười lạnh đáp:

- Bọn chúng với ta không thù không oán, đây chẳng qua là tranh nhau lời lẽ, ta lại không hiểu hay sao? Chỉ là tính ta từ xưa tới nay, những chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu này ta cũng muốn tranh cao thấp.... Dạy dỗ chúng một chút là được, giết đi chỉ làm bẩn tay ta!

Hai câu sau nói đặc biệt lớn, những người tại trường đều nghe thấy rõ ràng.

Tiêu Thu Thủy hiểu rõ tính khí người này, thầm thở dài một tiếng, không nói gì nữa, chỉ chờ xem tình hình tiến triển.

Tiêu Thu Thủy kỹ pháp Thổ yểm trong Vong Tinh thiên thư xuất cước, một chiêu đá bay Thiên Đẩu nhưng không làm hắn bị thương, nếu Thiên Đẩu biết mà dừng lại thì có thể tránh phải chịu nhục. Đáng tiếc, tính tình Thiên Đẩu thực là ngang bướng như trâu, hắn vận công lực Đại thủ ấn mạnh mẽ vô cùng lại bị Tiêu Thu Thủy một cước đá bay, có thể nói là mất hết mặt mũi trước mặt bao nhiêu đồng môn cùng đạo sĩ phái Võ Đang, làm sao nuốt trôi được cục tức này? Vì thế lại gầm lên một tiếng, hai chương phân ra, to lên gấp đôi, chương tâm đồ rực, nhìn thấy sang tận lưng bàn tay, lần này là

Ai ngờ mắt thấy hai chương của hắn sắp sửa ấn lên ngực Tiêu Thu Thủy thì lão nhân quái dị trên vai thanh niên kia lại vụt xoay tay, vừa ra chiêu đã nhắc bổng hắn lên.

Thiên Đẩu chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, không khỏi kêu lên oai oái, sau mới biết là lão nhân kia không ngờ lại kéo tai trái mình, xách cả người lên cao.

Chỉ nghe Yến Cuồng Đồ quát lớn:

- Cút!

Nói đoạn vùng tay lên, cả thân hình to lớn liền bị ông ta ném ra xa hơn trượng, rơi đánh bịch xuống đất, lại còn lăn trong mấy vòng, vừa miễn cưỡng đứng dậy lại lập tức ngã ngối xuống đất. Sở lên tai trái chỉ cảm thấy trên tay máu tươi đầm đìa, nhất thời tức đến mức muốn bật khóc, lại tiếp một lúc mới biết vành tai vẫn còn lúc đó mới coi như bình tâm lại được.

Yến Cuồng Đồ cười lè nhè:

- Ngươi bảo ngươi ta cút, bây giờ cho ngươi nếm thử mùi vị được cút.

(chữ 滚 "côn" vừa có nghĩa là "cút" vừa có nghĩa là "lăn")

Lúc này những người có mặt đã sớm tròn mắt, hai đạo nhân đang xem cò cũng đã chạy tới trước cửa. Bên ngoài cửa có một đám đồng tăng nhân đang xem chiến, trong số này có già nua nhăn nheo, có nhi đồng tuổi nhỏ, nấu cơm, kiếm củi, dọn dẹp, quét tước, chăn nuôi, trồng rau, loại nào cũng có. Những hòa thượng này tại chùa Thiếu Lâm chỉ nhận những chức vụ vặt vãnh, Phật học đã không có nhiều lĩnh ngộ, võ công cũng chỉ bình thường, trong cuộc sống bình lặng như vậy chỉ hận không được ngày nào cũng có người đánh nhau cho mà xem, càng huống hồ hôm nay người bị đánh lại là Thiên Đẩu sư huynh ngày thường vẫn hay vênh vang quát nạt họ! Bọn họ vừa xem vừa cố không để trên mặt lộ ra vẻ sung sướng khi thấy người khác gặp họa.

Thiên Đẩu cũng khá là mạnh mẽ, khi có thể cử động lại liền lập tức nhảy lên. Lần này hắn cực kỳ cẩn thận, thận trọng tiếp cận Yến Cuồng Đồ, vừa để ý già vừa để phòng trẻ, trong lòng thầm chửi: Một già một trẻ này đang dùng yêu pháp gì đây! Nhưng hắn vẫn nghĩ rằng một đôi chương của mình chung quy sẽ có thể đánh ngã đối phương!

Lần thứ ba phát động hắn đã tụ toàn lực, hét lớn một tiếng, hai chương cùng phát, Thiên Tượng biết sư đệ có khả năng không đấu nổi, “Tiểu bàn nhược chương” đánh thẳng ra, vừa đánh vừa hô:

- Xem chiêu!

Người này trước khi ra chiêu còn hô lớn một tiếng, rất quang minh lỗi lạc. Tiêu Thu Thủy khá có hảo cảm với Thiên Tượng, thấy hắn mảy xéch mắt uy, ngày sau tất có thành tựu, rất không muốn Yến Cuồng Đồ làm bị thương hắn, lập tức ngừng vận thoái công, chuẩn bị đến lúc tất yếu thì giải cứu.

Yến Cuồng Đồ thấy người này sử ra Tiểu bàn nhược thiên công cực kỳ lợi hại, tiềm lực cũng vô cùng lớn của Phật môn, trong lòng cũng cảm thấy người này tuổi trẻ mà khó có được, chẳng thèm nhìn lại, đánh ra một quyền, lại quát lên một tiếng:

- Cút!

Một quyền này đánh trúng lòng bàn tay Thiên Tượng. Thiên Tượng đan vận Tiểu bàn nhược thiên công, loại công lực này khi vận công lên, trong phạm vi nửa thước quanh bàn tay có một tầng sương trắng nhàn nhạt, công lực nội gia Phật môn có thể nói là không gì kháng cự nổi. Nhưng một quyền của Yến Cuồng Đồ đánh xuống, Thiên Tượng chỉ cảm thấy trên quyền của đối phương vừa như có lực lại tựa như vô lực, đột nhiên ngay cả kinh đạo phát ra trên chưởng hán cũng biến mất không thấy tăm tích.

Bản thân hắn lại bị một luồng sức mạnh cực lớn quán đi, bắn ngang sang bên, vừa khéo lao về phía Đại thủ ấn của sư đệ Thiên Đầu, trong lòng hốt hoảng, thàn than chuyển này xong rồi! Chẳng ngờ từ hai chưởng của mình bỗng truyền lại một luồng chấn động khó hiểu, dẫn đến cánh tay, và một tiếng đánh ra, đối thẳng với Đại thủ ấn. Bụp bụp hai tiếng, Thiên Đầu bị Tiểu bàn nhược thiên công đánh bay ra xa, bình một tiếng ngã lăn ra ngoài cả trượng, lăn tròn ba bốn vòng mới miễn cưỡng dừng lại được.

Chỉ nghe ông lão kia cười lên ha ha, trong đầu Thiên Tượng vụt nhớ tới một loại thần công mà chương môn sư phụ từng nhắc tới, “Tân tấn hóa truyền” thần công! Tâm niệm vừa động, suyết nửa thì kêu lên thất thanh.

Thiên Đầu lại nhảy dựng dậy, giậm chân, chỉ vào Thiên Tượng mắng:

- Người làm cái gì vậy? Tự đánh người bên mình!

Hắn bị Thiên Tượng chấn ngã quay mấy vòng, vô cùng mất mặt, chỉ có thể vọt miệng chửi lớn. Hắn lại không biết chương lực tuy là của Thiên Tượng nhưng thứ khiến hắn ngã lộn nhào vẫn là xảo kinh Yến Cuồng Đồ truyền vào trên người Thiên Tượng.

Bây giờ, tại trường lại có hai đạo nhân nhảy ra, hai người này tuy không cường tráng nhưng lại rất cao, hai người tới trước mặt Yến, Tiêu, cơ hồ còn cao hơn Yến Cuồng Đồ đang cười trên vai Tiêu Thu Thủy, che phủ cả mặt trời. Chỉ nghe một người hừ lạnh, nói:

- Hai vị sư huynh, hãy để bản đạo vật và thay cho.

Người còn lại nói:

- Thiên Đầu sư huynh mời nghỉ ngơi một chút, để chúng tôi tới thưởng thức kỳ công quái chiêu của vị lão tiên sinh này một chút.

Trong lời nói có vẻ ẩn chứa ý cười nhạo cổ kiêu nết.

Thiên Đầu không nghe còn đỡ, nghe rồi càng nổi giận bưng bưng. Hóa ra hai đạo nhân này cũng là trấn thủ sơn môn của phái Võ Đang, đều là đệ tử chương môn, một người tên Đại Phong, một người gọi Kim Phong. Kim Phong đạo nhân thấy Thiên Đầu ngã dúi ngã dui, trong lời nói không khỏi lộ ra ý cười nhạo.

Thiên Đầu sao chịu để mất uy trước mặt phái Võ Đang, hét lớn một tiếng, bóng chưởng ngập trời, trước bảo hộ bản thân, lao tới chỗ Tiêu Thu Thủy, một chưởng đột ngột vurun ra chụp xuống, một chưởng đẩy mạnh lên trên!

Một chưởng này gọi là “Thiên cương Bắc đầu”, chưởng lực cực mạnh, hơn nữa còn kiêm đủ trên dưới, vừa có thể phòng Yến Cuồng Đồ tấn công, vừa có thể chống Tiêu Thu Thủy tập kích. Hai người Đại Phong, Kim Phong thấy hòa thượng sử ra chiêu này, không khỏi ý cười vụt tắt.

Chẳng ngờ Yến Cuồng Đồ vẫn chỉ đưa tay ra, nhanh chóng mà chính xác, lần này bắt trúng vào tai phải hắn, và một tiếng, lại ném hắn ra xa, lăn tròn ra bảy tám trượng, lần này thực là rên rỉ đau đớn, nhất thời không bò dậy nổi.

Kim Phong, Đại Phong đưa mắt nhìn nhau, biết là gặp kinh địch, cùng quát nhẹ hai tiếng, hai kiếm đồng thời rút ra, trái chỉ trời, phải hướng đất, kiếm thế ong ong không dứt. Bước chân hai người không ngang không thẳng, tản ra hai hướng, lại từ từ tiến lên.

Yến Cuồng Đồ chỉ nhìn qua một cái liền bật cười, chửi:

- Lại là Lương Nghi kiếm trận, Võ Đang đãi khách không soạn được món nào mới mẻ hơn sao?

Hai đạo nhân sắc mặt trầm xuống, hô lên một tiếng, hai kiếm nhanh như du long, trái đâm Thiên Trụ, phải đâm Hoa Cái!

Yến Cuồng Đồ nhìn thế kiếm, chỉ thấy hai kiếm tuy thẳng đứng đâm tới nhưng thân kiếm ong ong không dứt, nhìn như nhanh thẳng nhưng kiếm ý khúc khuỷu bất định, với tuổi tác của hai đạo sĩ này không ngờ lại sử ra được Lương Nghi kiếm pháp đến mức tinh diệu như vậy, thật sự là cực kỳ hiếm có.

Đáng tiếc, bọn họ gặp phải Yến Cuồng Đồ.

Yến Cuồng Đồ vừa ra tay đã bắt trúng mũi kiếm.

Ông ta dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm, giống như một cây gậy đánh trúng chỗ bảy tác trên mình rắn, thế kiếm lập tức dừng lại, lay động trên thân kiếm cũng biến mất tăm.

Bên trái ông kẹp phát là trúng nhưng đạo nhân bên phải không ngờ lại trở kiếm đâm ngược, chém vào mạch môn trên tay Yến Cuồng Đồ!

Yến Cuồng Đồ quát nhẹ một tiếng:

- Giỏi!

Nếu ông thu tay lại, uy lực của Lưỡng Nghi kiếm trận lập tức hoàn thiện! Nếu không thu tay tránh né sợ là sẽ bị thương dưới kiếm người này.

Đáng tiếc, họ lại gặp phải Yến Cuồng Đồ.

Yến Cuồng Đồ vung tay lên, liền đánh bay kiếm Đại Phong.

Hơn nữa trước khi đánh vắng kiếm của Đại Phong đi còn bẻ gãy thân kiếm Kim Phong đạo nhân.

Ông ta chỉ dùng cùng một cánh tay.

Đại Phong ngây ra như gà gỗ, Kim Phong càng mở mắt như tấm, bây giờ mới biết cái cười của của mình lúc này nực cười đến mức nào.

Yến Cuồng Đồ xua tay:

- Đi đi, tuổi còn trẻ mà có công lực như thế đã là không dễ rồi.

Đại Phong đạo nhân bỗng vái dài sát đất, cảm tạ nói:

- Đa tạ ơn không giết của tiền bối...

Yến Cuồng Đồ xua tay bức bội nói:

- Đi đi, gọi Trác sư thúc của các ngươi tới đây, ta có chuyện muốn nói với hắn!

Ông vừa nói được nửa câu, Đại Phong đột nhiên xán tới gần, chát chát hai chưởng, đáng trúng ngực ông.

Trong khoảnh khắc, Yến Cuồng Đồ vô cùng kinh ngạc, chính là vì hai chuyện. Thứ nhất, đạo sĩ trung niên này không ngờ lại biết sử Tiên thiên Vô thượng cương khí của Võ Đang chính tông, loại nội công này không có trên ba mươi năm khổ luyện thì không thể học được, đạo nhân này vậy mà lại biết dùng.

Thứ hai, đạo sĩ này nhìn thần thanh cốt tú, không ngờ lại nham hiểm xảo trá như thế!

Người khác trúng phải hai chưởng này đã sớm bị chấn cho lục phủ ngũ tạng dờn chỗ rồi, chuyện xảy ra cực kỳ đột ngột, ngay cả Yến Cuồng Đồ cũng không kịp tránh né, nhưng dù sao cũng kịp vận công hộ thể, hai chưởng đánh trúng ngực Yến Cuồng Đồ cũng chẳng khác gì bình thường phụ nữ làm nũng đánh yêu hai cái.

Yến Cuồng Đồ lại hét lớn một tiếng.

Đại Phong chỉ cảm thấy như sấm đánh giữa trời quang, ngây ra tại trường.

Yến Cuồng Đồ vốn có thể ra tay giết hắn nhưng nhớ lại đã đáp ứng với Tiêu Thu Thủy cố không giết người, liền giơ tay tát mấy cái thực nặng, lại kéo sát tới, mắng:

- Uống cho ngươi là đệ tử võ lâm chính phái vậy mà lại có hành vi đánh lén hèn hạ như thế!

Kim Phong thấy Yến Cuồng Đồ sỉ nhục sư huynh mình trước mặt mọi người, liền cũng muốn lao lên, Thiên Đẩu, Thiên Tượng đều quát tháo xông tới, tăng nhân xung quanh cũng hoa tay múa chân, bỗng nghe có người nói:

- Là kẻ nào dám sỉ nhục đệ tử phái ta!

Yến Cuồng Đồ ngừng tay vờ, hai bóng người nhoáng lên, lập tức đón lấy Đại Phong đạo sĩ đang trước mắt nổ đầy đom đóm. Yến Cuồng Đồ chỉ thấy xung quanh có tám đạo sĩ xoay tròn bao vây, tay cầm trường kiếm, mỗi người chiếm một phương vị, bốn góc vòng ngoài lại có bốn vị đạo cô giờ kiếm chỉ vào mình, dù là góc độ nào cũng không hề có cơ hội để xông ra. Yến Cuồng Đồ nhú mồm, chép miệng:

- Lại là “Tứ Tượng Bát Quái kiếm trận”, sao mà trong võ lâm toàn là những loại trận thế phiền phức này nhi... Hạ xuống, hạ xuống, để ta ngồi đất chơi đùa với đám nhóc con này một chút.

Tiêu Thu Thủy tự nhiên là không chịu ly khai. Hắn biết hai chân Yến Cuồng Đồ do chân khí chạy loạn nên mới tê liệt, công lực ngày trước còn chưa khôi phục, Tứ Tượng Bát Quái kiếm trận của Võ Đang thì nổi danh khắp thiên hạ.

Yến Cuồng Đồ hạ giọng nói:

- Chúng ta đã sớm ước định, đây là trận của ta, ngươi không được phép nhúng tay vào, nếu ngươi không đi ta điểm huyết đạo trên chân ngươi lại.

Tiêu Thu Thủy thăm thò dài, hạ Yến Cuồng Đồ xuống, yên lặng rời đi. Một lão đạo mặt mũi nghiêm khắc đứng đầu thấy Tiêu Thu Thủy rời đi, thực đúng như mong ước, nói:

- Đúng rồi, người không liên quan thì tránh qua một bên.

Ban đầu bọn họ còn kiêng dè võ công của lão nhân này, nhưng thấy ông ta hai chân tê liệt, người chống ông ta lại bỏ qua chỗ khác, còn sợ ông ta bay lên trời nữa sao, lập tức hoàn toàn yên tâm.

Một vị đạo sĩ trong số này có vẻ tương đối lão luyện thành thực, hỏi:

- Lão tiên sinh nếu muốn gặp sư thúc ta sao không thông báo tên họ trước.

Yến Cuồng Đồ sốt ruột đáp:

- Dù sao muốn gặp sư thúc, sư bá, sư công gì đó của các người.... lúc nào cũng phải qua đủ loại cửa một chết người, cứ để đánh ngã hết các người xong xem hẳn có chịu ra hay không!

Mười hai đạo nhân kia nghe vậy càng như lửa đổ thêm dầu, một lão đạo mặt vàng nói:

- Nếu đã như vậy thì đành đắc tội.

Xoẹt một tiếng, kiếm thế mười hai người như cầu vồng, phương vị dịch chuyển khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Yến Cuồng Đồ cười lạnh:

- Dựa vào các người còn chưa làm khó nổi ta!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tám người đứng trước lập Bát Quái trận chung quy cũng không kiếm chế nổi nữa, nhất tề xuất kiếm, giống như tám con rồng bạc từ trước sau, trái phải, trên dưới, giữa nghiêng, tám thanh kiếm không những đánh ra tám chiêu lấy mạng mà còn khóa chặt tất cả đường sống của Yến Cuồng Đồ.

Yến Cuồng Đồ ngồi dưới đất, không thể di động.

Người sáng tạo ra Bát Quái kiếm trận, Trương Tam Phong từng nói: Bát Quái kiếm trận một khi phát động, nếu như huấn luyện tốt, công lực cân xứng thì có thể có thể ngăn cản được kẻ địch mạnh hơn bất kỳ ai trong số họ mười lần.

Cho dù là cao thủ mạnh hơn bất kỳ ai trong trận hai mươi lần cũng rất khó phá tan được trận thế này.

Càng hướng hồ bên ngoài Bát Quái kiếm trận, Trác Phi Phàm phái Võ Đang còn bổ sung thêm một Tứ Tượng trận.

Mười hai người này khi đã phát động thì có thể nói là không chút sơ hở.

Yến Cuồng Đồ chỉ là một ông lão hành vi bất lương.

Nhưng Bát Quái kiếm trận chỉ vừa mới phát động, họ đã liền nghe thấy tiếng ngã xuống.

Tiếng bốn người ngã xuống.

Yến Cuồng Đồ không biết từ lúc nào đã thoát ra khỏi trận, Tứ Tượng trận còn chưa kịp phát động đã bị ông ta phá mất rồi.

Tám vị đạo nhân lập tức cảm thấy trong lòng nặng trĩu, trong thoáng chốc tâm ý khiếp hãi, Yến Cuồng Đồ đưa tay ấn xuống đất, cả người vọt bắn lên cao, vung tay bắt trúng vai một đạo nhân.

Tám vị đạo nhân thân pháp vẫn đang di chuyển, nhưng một người bị Yến Cuồng Đồ không chế lập tức đâm sầm vào một đồng bạn, người đó lại đụng tiếp vào một đồng bạn khác, đồng bạn đó lại ngã phải một người nữa.... Cứ như thế, trong khoảnh khắc tám người ngã dúi dụi thành một đống. Yến Cuồng Đồ phì cười, khẽ mỉm cười, nói:

- Mười mấy năm trước ta cũng từng phá trận này một lần, giết mất ba người, lần này các người cũng có tiến bộ...

Đại trận danh chấn giang hồ, vậy khốn không biết bao nhiêu anh hùng, hạ gục không biết bao nhiêu cao thủ, vậy mà lại bị Yến Cuồng Đồ chỉ giơ tay nhắc chân đã phá sạch, hơn nữa còn thêm một câu bình luận: “Cũng có tiến bộ...”

Lúc này Võ Đang Đại Phong, Thiếu Lâm Thiên Tượng nghe thấy Yến Cuồng Đồ nói vậy, sợ hãi tới một người cùng một câu chuyện vô lâm ngày

trước, đồng loạt kêu lên thất thanh:

- Ngươi! Ngươi là Yến Cuồng Đồ!

Lời này vừa ra, tất cả đều kinh hãi.

Sở nhân Yến Cuồng Đồ, hai mươi năm trước cái tên này có thể nói là kinh thiên động địa, được công nhận là Võ lâm đệ nhất nhân. Hai năm trước một lần nữa xuất hiện cũng gây nên sóng gió long trời lở đất, chẳng ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây.

Yến Cuồng Đồ liếc nhìn mấy người Đại Phong, Thiên Tượng một cái, bình thản nói:

- Nhóc con, cũng coi như ngươi có kiến thức!

Đại Phong bị ông ta liếc mắt một cái, đáy lòng phát lạnh, nhưng trong lòng lại lập tức nảy ra một ý nghĩ: Võ công một người nếu có thể vô địch thiên hạ thì uy phong đến mức nào! Thật đúng là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Thiên Tượng thì lại nghĩ: Trong thiên hạ không ngờ lại có võ công thâm hậu đến mức này, Yến Cuồng Đồ có thể học được, ta sao lại không thể không khổ luyện nữa...

Một tầng một đạo này đều là tinh anh của Thiếu Lâm Võ Đang, thiên phú cao tuyệt, lại đều vì trận này của Yến Cuồng Đồ mà lòng sinh chí khí, có điều suy nghĩ khác nhau mà ngày sau trong võ lâm lại lần lượt gây nên một phen phong vân tể ngộ khác biệt.

Những người khác nghe nói không ngờ lại là Sở nhân Yến Cuồng Đồ danh động tám phương, tung hoành phong vân năm xưa đều hốt hoảng bối rối, không biết làm thế nào.

Bỗng nghe Thiên Tượng quát lên:

- Cho dù ngươi là Yến Cuồng Đồ đi nữa, đã dám tự xông vào chùa Thiếu Lâm thì chúng ta cũng phải lĩnh giáo một phen.

Yến Cuồng Đồ cũng thầm cảm thấy khâm phục can đảm của vị hòa thượng này nhưng vẫn cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi còn chưa lĩnh giáo đủ sao?

Thiên Tượng bước nhanh lên trước, niệm một tiếng Phật hiệu, chợt thấy có thêm mười sáu tăng nhân khác bước ra.

Yến Cuồng Đồ khẽ lắc đầu, nói:

- Người càng lúc càng đông, phương pháp lại càng lúc càng cũ kỹ thì được tác dụng gì? Ta thấy Thập bát La Hán trận này cũng không cần bày ra nữa đâu.

Nhưng khi ông nói dứt lời thì Thập bát La Hán trận không những đã bày xong mà còn đã phát động rồi.

Yến Cuồng Đồ thở dài, ra tay.

Ông không muốn sát thương số hòa thượng này nhưng La Hán trận Thiếu Lâm kín kẽ vững chắc, muốn phá mà không đổ máu thực chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Chỉ thấy ông đánh ra một đòn, mười tám La Hán không ngờ lại tiếp đỡ được.

La Hán trận không bị phá, vẫn tiếp tục phát ra áp lực như dòi núi lấp biển.

Yến Cuồng Đồ thoáng cảm thấy kinh ngạc, lại ra tay lần nữa, mười tám La Hán lại tiếp thêm một đòn, trận thế thoáng ngưng trệ nhưng trong chớp mắt đã khôi phục.

Bấy giờ Yến Cuồng Đồ mới biết, Thập bát La Hán trận nổi tiếng giang hồ mấy chục năm nay đích xác là có địa vị vững vàng không thể phá vỡ.

Yến Cuồng Đồ ra tay lần thứ ba.

Lần này Thập bát La Hán trận vẫn chưa bị phá nhưng cũng ngang với đã bị phá rồi.

Bởi vì Yến Cuồng Đồ đã nhìn ra “tráo môn” của trận thế này.

Con người cũng có tráo môn, giống như chỗ bảy tấc của rắn, hai tai của voi, bụng của cá sấu, tất cả đều là “tráo môn”.

Trận thế cũng có “tráo môn” của nó, chính như một con trâu đực, sau khi chọc nó nổi điên lên lại có thể làm nó lộ ra sơ hở, một mâu đâm xuyên thủng đầu.

Yến Cuồng Đồ ra tay ba lần, chọc giận con “trâu”, ông ta cũng nhìn ra được sơ hở của con “trâu” này ở đâu.

Ở chỗ Thiên Tượng!

Tầng nhân trẻ tuổi hiện ngang này chính là “sùng trâu” của trận thế. Tất cả lực đạo tập trung trong trận đều để giúp cho chiếc “sùng” này phát huy sức mạnh.

Sau khi phát hiện được điểm này, Yến Cuồng Đồ chỉ cần làm thêm một việc nữa là xong.

Chỉ cần lần tiếp theo ra tay, ông nắm chuẩn vào Thiên Tượng!

Ông rất không muốn làm thương tổn hòa thượng can đảm dũng mãnh này, nhưng cũng lại không muốn danh dự của mình bị tổn hại.

Khắp thiên hạ này sao có trận thế nhân tạo nào có thể vậy khôn được Sở nhân Yến Cuồng Đồ ta!

Ông chỉ có thể ra tay.

Đúng lúc này, chợt nghe có người nói với giọng cực kỳ bình tĩnh:

- Thiên Tượng, sao ngươi không cho trận thế dừng lại?

Chỉ nghe có tiếng hậm hực nói:

- Dừng!

Mười tám La Hán lập tức dừng lại, thân hình đứng nguyên bất động nhưng vẫn bao vây quanh Yến Cuồng Đồ, Yến Cuồng Đồ chẳng thèm để tâm, ghé mắt nhìn sang, liền thấy trước sơn môn có hai người một tăng một tục đang thông tay đứng đó.

Yến Cuồng Đồ neho mắt cười.

Người ông muốn tìm đã tới, ít nhất là đã có một người tới.

Đệ tử tục gia kia tuổi khoảng ngoài bốn mươi, vẻ mặt hiền hòa, khí sắc tươi tắn, thần thái mười phần an tường, chính là cao thủ danh tiếng thịnh nhất, địa vị cao nhất, nhân duyên rộng rãi nhất trong số các đệ tử tục gia Võ Đang, “Kiếm nhược phi long” Trác Phi Phàm.

Tầng nhân kia thì lại mặt to mày trụi, mặt dài mà hẹp, hai con ngươi nhìn qua như hai đốm lửa xanh, chính là giám tự Nam Thiếu Lâm, Địa Nhân đại sư.

Yến Cuồng Đồ cười nói:

- Các người đến rồi, rất tốt rất tốt, ta đang muốn tìm các người đây.

Trác Phi Phàm cười nói:

- Đa tạ Yến tiên bối ra tay lưu tình.

Yến Cuồng Đồ cười lớn:

- Nếu bọn chúng không chịu dừng tay, ta mà lưu tình thì không lưu nổi mặt mũi nữa đâu.

Trác Phi Phàm đáp:

- Kỳ thực chỉ cần tiên bối ra tay thêm một chiêu thôi là trong trận không tránh khỏi thương vong rồi.

Địa Nhân đại sư trong đại hội lời đài tận mắt nhìn thấy Đại Vĩnh lão nhân bị vị cuồng nhân này ba tiếng quát chết, không khỏi âm thầm run sợ nhưng lại không phục lời Trác Phi Phàm, lạnh lùng xen vào:

- Nếu không phải Trác thí chủ hô dừng thì hiện tại còn chưa biết được rút cuộc là ai đang nằm dưới đất đâu!

Yến Cuồng Đồ đột nhiên nghiêm mặt lại, cao giọng quát hỏi:

- Chủ trì chùa Thiếu Lâm đâu? Chùa Thiếu Lâm không có người chủ trì sao?

Tiếng hô vang lên làm đệ tử Thiếu Lâm, Võ Đang đều lộ vẻ xấu hổ, nhìn sang phía Địa Nhân. Địa Nhân cố nén giận, đáp:

- Phương trượng Bắc Thiếu Lâm đã buông tay lìa trần, chủ trì Nam Thiếu Lâm cũng về chốn tây thiên cực lạc... Lão nạp hổ thẹn thay mặt Thiếu Lâm...

Còn chưa nói hết câu đã nghe Yến Cuồng Đồ trầm giọng quát:

- Hòa Thượng đại sư, Thiên Chính lão tăng, nhớ năm xưa các người cùng ta giao đấu, can đảm đến thế nào, uy phong đến thế nào.... Mà nay các người

chết rồi không ngờ lại để cả Thiếu Lâm lớn mạnh, không người tiếp nhận chức chủ trì thế này ư!

Hai lần ngửa mặt lên trời quát lớn, trong mắt không người, kiêu ngạo đến cùng cực, Địa Nhân tức tới mức lỗ mũi xì khói.

Trác Phi Phàm khẽ ho một tiếng, nói:

- Yên tiền bối, lúc này chủ trì Thiếu Lâm đang ở trước mặt ngài, không cần phải kêu gọi nữa đâu.

- Tại sao lại không kêu?

Yến Cuồng Đồ mỗi câu đều vang vọng tận trời, chỉ vào Thiên Tượng, nói:

- Ta thà thấy chùa Thiếu Lâm để cho tên tiểu hòa thượng này làm chủ trì chứ không muốn thấy những kẻ bị lợi dụng làm mờ mắt chạy ra mua danh bán tiếng!

Địa Nhân đại sư không thể nhẫn nhịn nổi nữa, bước lên trước một bước, quát:

- Cuồng Đồ! Ngươi đang có ý gì đây?

Yến Cuồng Đồ căn bản không thèm đáp lời ông ta, nhìn Trác Phi Phàm, nói:

- Ngươi mau mời lão hòa thượng Báo Tàn ra đây, chỉ có lão mới đủ tư cách nghe lời ta nói.

Trác Phi Phàm cười khò đáp:

- Tại hạ tới đây lần này cũng là muốn bái phỏng Báo Tàn thần tăng, chỉ là ngay cả Địa Nhân đại sư cũng đã mấy chục năm nay chưa được thấy thần tăng, thật sự không biết người có còn trên thế gian này nữa không...

Yến Cuồng Đồ ủ rũ nói:

- Nếu như lão không còn, lời ta nói Võ Đang coi như có người nghe, nhưng còn Thiếu Lâm thì lấy ai nghe đây?

Địa Nhân đại sư bước lên một bước, dõm muốn phát tác nhưng bình tâm nghĩ lại, Yến Cuồng Đồ võ công cao cường, không thể đắc tội được, chỉ biết cố nén lửa giận, nói:

- A Di Đà phật, có chuyện gì mời Yên tiền bối cứ nói, lão nạp vẫn còn làm chủ được.

Yến Cuồng Đồ lạnh lùng đáp:

- Ngươi làm chủ được? Ngươi vốn là tăng nhân Nam Thiếu Lâm, bây giờ Bắc Thiếu Lâm nhà sụp cột kèo còn chưa gãy, ngươi vội vàng chạy tới đây muốn tự lập làm tông thủ, thực là không biết tự lượng sức mình, tăng nhân Thiếu Lâm không nói nhưng ta dám nói! Ta chính là nhìn không lọt mắt nổi!

Địa Nhân nhất thời chỉ biết trợn mắt vênh râu, biết rõ võ công không làm gì nổi ông ta, ra tay chỉ tự chuốc lấy cái nhục, bị ông ta chỉ trích một phen, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Trác Phi Phàm thân là bằng hữu của Thiếu Lâm, thật sự không thể để yên được, khẽ hắng giọng một tiếng, lại nói:

- Yên tiền bối, Địa Nhân đại sư là chủ một tông, cũng là cao tăng đạt đạo, nếu tiên sinh đã nể mặt tại hạ thì lại càng nên tôn trọng đại sư mới là hợp lẽ.”

Yến Cuồng Đồ liếc mắt nhìn ông ta, nói:

- Con trai ngươi rất hèn hạ, ngươi thì lại không tệ!

Nhắc tới Trác Kính Thu, trong lòng Trác Phi Phàm lập tức đau đớn, thờ dãi:

- Những hành vi xấu xa của khuyển tử trên lôi đài ta cũng đã nghe nhắc đến, nó đã chịu báo ứng rồi... Ai, đều là lỗi tại ta dạy dỗ không được.

Yến Cuồng Đồ gật đầu nói:

- Tạm thời không bàn chuyện con trai ngươi, nói vào việc chính. Thiếu Lâm, Võ Đang các ngươi nếu còn không liên hợp thì sợ là họa diệt vong không còn xa nữa đâu.

Lời này có thể nói là “lo âu thừa thãi” đến hết mức, tất cả mọi người đều biến sắc. Địa Nhân cười lạnh một tiếng, Yến Cuồng Đồ nghiêm giọng quát:

- Ngươi có gì thì nói ra, không biết dùng mồm để nói sao? Lấy mũi mà hăm dọa, dù là trâu cũng biết mũi không phải để ăn cỏ!

Địa Nhân bị ông ta quát mắng liên tiếp mấy lượt, thật sự khó mà chịu đựng nổi, chửi lại:

- Ngươi tự nghĩ võ công cao cường là có thể mắng người được à! Lão nạp nổi hứng dùng mũi nói chuyện, ngươi quản được chắc!

Yến Cuồng Đồ lại nhếch miệng cười:

- À, đúng rồi, vậy còn có chút uy thế của chương môn.

Liền không để ý tới ông ta nữa, quay sang phía Trác Phi Phàm, nói:

- Võ công của Võ Đang các ngươi phải học thêm của Thiếu Lâm; Võ công của Thiếu Lâm cũng phải công khai cùng Võ Đang, như vậy mới có thể tránh được đại kiếp lần này.

Cho dù những lời này của Yến Cuồng Đồ nói ra, người có mặt tại trường biết rõ là đúng đi nữa thì cũng khó mà nghe lọt tai được. Thiếu Lâm và Võ Đang tuy hữu hảo nhưng dù sao cũng cội rễ khác nhau, đều là hai phái hệ lớn, hơn nữa còn có minh tranh ám đấu. Do cùng là người xuất ra, phần nhiều là thể ngoại cao nhân cho nên không dẫn đến mức thành như các bang phái khác, đầu đá đến máu chảy thành sông nhưng không phải là không có xung đột, lại càng không ai phục ai. Nhân vật trong hai phái đã sớm có ý muốn môn hộ thanh thế lớn mạnh, đè ép đối phương. Bây giờ Yến Cuồng Đồ lên tiếng, người cả hai bên đều lộ vẻ xấu hổ.

Trác Phi Phàm cười khan một tiếng:

- Lời Yến tiên sinh nói rất có lý, võ công Thiếu Lâm bác đại tinh thâm, Võ Đang đúng là nên thành tâm học tập mới phải... Ta cũng thường xin thỉnh giáo Địa Nhân đại sư pháp môn công lực ngoại gia Thiếu Lâm, được lợi không ít... Chỉ có điều... Nếu công khai so bì võ công cả hai nhà, sợ rằng sẽ làm tổn thương tình cảm... Nếu trao đổi luyện tập, yếu quyết luyện công lại khác nhau một trời một vực, sợ là vẽ hổ không được lại thành chó, tham nhiều thì hỏng, chính là đại kỵ của việc tập võ...

Yến Cuồng Đồ quát:

- Nói bừa, đóng cửa đeo cày, cố chấp không thay đổi, tập đoàn nhỏ hẹp, bụng dạ hẹp hòi mới là đại kỵ của người tập võ! Công phu Võ Đam trọng tu vì nội gia, phần nhiều theo đường âm nhu, đương nhiên cũng có công lực tu vi thuần dương ngoại gia. Thiếu Lâm thì nặng về võ công ngoại gia, đi theo đường dương cương, công phu nội gia hồ hấp đã tọa tuy có kiềm tu nhưng không rời khỏi đường ngành công. Hai phái các ngươi vừa hợp có thể đối chiếu lẫn nhau, cùng hoàn thiện!

Trác Phi Phàm nghe những lời này rất là động tâm, nhưng quan niệm phái hệ trong võ lâm giang hồ sao có thể trong nhất thời mà biến mất được? Trác Phi Phàm lập tức nói:

- Ý tốt của tiên bối, tại hạ xin tâm lĩnh, Thiếu Lâm, Võ Đang vốn nên hỗ trợ lẫn nhau, sao phải cố chấp vào chuyện võ công cao thấp chứ...

Yến Cuồng Đồ cười lạnh, ngắt lời:

- Hỗ trợ lẫn nhau? Tại dốc Trường Bản, bao người nhìn vào, Võ Đang, Thiếu Lâm vì cái chức minh chủ Thần Châu kết nghị mà đánh nhau chảy máu võ đầu.

Nói đoạn, chỉ sang phía Địa Nhân, lại chỉ về Trác Phi Phàm:

- Đệ tử hần, con trai ngươi, hai tên đánh nhau tung gòi, làm anh hùng thiên hạ cười đến rơi cả răng... Đó gọi là hỗ trợ lẫn nhau nhi! Hắc, hắc!

Hai tiếng cười lúc cuối không những không giống tiếng cười mà còn tựa như hung hăng chửi thề hai tiếng.

Trác Phi Phàm đáp:

- Giữa đệ tử hai phái đúng là có chuyện tranh cường đấu thắng, quân giáo chưa nghiêm... Nhưng võ công hai phái cơ sở bất đồng, nguồn gốc khác biệt, cùng học cả hai có khi khéo quá hóa vụng!

Địa Nhân cũng nói:

- Thiếu Lâm là Thiếu Lâm, Võ Đang là Võ Đang, hai phái có thể cùng nhau chống địch nhưng dù có hữu hảo hơn nữa cũng không thể trao đổi võ công!

Yến Cuồng Đồ cười lạnh:

- Có gì mà không thể? Tứ Tượng Bát Quái trận nếu hợp thêm Thập bát La Hán trận và Lưỡng Nghi kiếm trận thì chưa chắc đã không vây nổi ta!

Câu này lại khiến Trác Phi Phàm vụt bừng tỉnh, trầm nghĩ: Lời này thực ra cũng có lý! Ông ta vẫn mãi vì Lưỡng Nghi kiếm trận uy lực không đủ cùng sơ hở trong Tứ Tượng Bát Quái trận mà đau đầu, hao tâm trí cũng không nghĩ ra được cách cải thiện, tưởng là đã tới cực hạn của trận pháp rồi, bây giờ nghe Yến Cuồng Đồ nhắc tới liền giống như bị điện giật, toàn thân chấn động. Chỉ là quan niệm môn phái truyền thống vẫn còn quá sâu sắc, trong đầu loạn thành một mớ, phảng phất như có tiếng vô số cao thủ đời trước đang hô hào: Sao có thể được! Sao có thể được! Võ công Võ Đang sao có thể tham khảo từ Thiếu Lâm!

Lúc này Địa Nhân nói:

- Không thể! Tuyệt đối không thể! Phật, Đạo khác đường, sao có thể nói nhập làm một! Phật Đạo diệu đế đã tự khác biệt, pháp môn tu luyện cùng quá trình, mục đích đều hoàn toàn đối lập!

Yến Cuồng Đồ vụt nhướn đôi lông mày như lửa cháy, hỏi:

- Khác biệt!

Chợt đánh ra một chưởng!

Chưởng này đánh ra, bàn tay đột nhiên căng phồng lên gấp đôi, Thiên Tượng đứng bên cạnh kêu lên thất thanh:

- Đại thủ ấn!

Công phu Mật tông Đại thủ ấn này chứng tỏ Thiên tông Thiếu Lâm đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, nhưng Yến Cuồng Đồ sử ra chiêu này lại càng đạt đến đẳng phong tạo cực, chỉ không biết Yến Cuồng Đồ làm sao mà học được?

Địa Nhân vô cùng e sợ Yến Cuồng Đồ, nhưng Đại thủ ấn là võ công Thiếu Lâm, ông ta tự nghĩ mình vẫn còn phá được, lập tức vù một tiếng, chỉ kinh Tham hợp chỉ phá không bắn ra.

Chỗ lòng bàn tay chính là trảo môn luyện công của Đại thủ ấn, chỉ vằn bắn phá lòng bàn tay, Đại thủ ấn không công tự phá. Khoảnh khắc chỉ phong sắp sửa bắn trúng lòng bàn tay Yến Cuồng Đồ, ống tay áo trên tay Yến Cuồng Đồ đột nhiên cuộn ngược lên.

Ống tay áo chấn động như sóng nước, chớp mắt đã hóa giải Tham hợp chỉ thành vô hình. Lần này Đại Phong đạo nhân không khỏi buột miệng kêu:

- Thiên sơn trùng điệp!

Hóa ra từ trên vách đá mặt nam núi Võ Đang nhìn xuống có thể núi noi trùng trùng điệp điệp, Trương chân nhân phái Võ Đang sáng tạo ra cách vận chuyển nội tức theo thể núi, lớn có thể dùng trận thể áp địch, nhỏ có thể ứng dụng vào một chiêu một đòn. Yến Cuồng Đồ dùng ống tay áo sử ra Thiên sơn trùng điệp liên miên vô tận, chính là thượng thừa của loại tuyệt học này.

Yến Cuồng Đồ dùng Thiên sơn trùng điệp dẫn tán thuần lực của Tham hợp chỉ, Địa nhân thấy chưởng của Yến Cuồng Đồ đã sát tới ngực, ông ta dù sao cũng là một bậc tông sư, vụt hít sâu một hơi, lồng ngực xẹp hẳn xuống, chưởng này của Yến Cuồng Đồ liền đánh trượt.

Yến Cuồng Đồ hai chân tê liệt, không thể truy kích. Thân thể ông vô cùng cao lớn tráng kiện, ngồi dưới đất cũng có thể đánh tới ngực đối phương. Chỉ thấy Yến Cuồng Đồ đổi chưởng thành trảo, không ngờ lại chính là Kim cương Phật trảo công của Thiếu Lâm!

Địa Nhân lần này không thể tránh được nữa, áo trước ngực liền bị bắt trúng. Địa Nhân cũng không phải hạng thường, cúi đầu nghiêng ngừng, dùng đầu tọc húc tới!

Thiết đầu công của Địa Nhân đại sư không phải là Thiết đầu công bình thường, người khác tối đa chỉ có thể phá bia vỡ đá, ông ta lại có thể đánh nát mũi kiếm!

Hơn nữa lúc đó mũi kiếm còn đang đâm vào sau gáy ông ta!

Người cầm kiếm cũng không thể ngờ được rằng đầu Địa Nhân không bị xuyên thủng một lỗ mà ngược lại, kiếm gãy luôn một đoạn.

Người cầm kiếm khi ấy là Tề công tử!

Từ chi khoái kiếm Tề công tử!

Ngay cả khoái kiếm của Tề công tử cũng bị Địa Nhân đại sư húc đầu đánh gãy!

Lần này ông ta quả thực húc trúng bụng Yến Cuồng Đồ!

Nhưng chỗ đó lại không giống bụng mà giống như một bịch bông mềm!

Bịch bông đó hút chặt lấy đầu ông ta.

Ông ta vụt nhớ ra, Võ Đang có một loại võ công gọi là Cửu Chuyển huyền công, có thể luyện đến các bộ phận trên toàn thân mềm mại như ý, ngoài ra còn có thể mượn lực của người khác sinh lực phản kích đối phương.

Đáng tiếc lúc này ông ta đã sắp nghẹt thở rồi.

Chỉ nghe Yến Cuồng Đồ lên tiếng:

- Có phải không? Thiếu Lâm cộng Võ Đang có phải là tốt hơn Thiếu Lâm hoặc Võ Đang đứng riêng nhiều không?

Ông nói xong, Địa Nhân liền cảm thấy trên đầu lỏng ra, cuối cùng cũng hít thở được, không thật sự ngất xỉu.

Lúc này tất cả hòa thượng và đạo sĩ trên núi Thiếu Thất đều kinh ngạc vì thần công cái thể của Yến Cuồng Đồ, chỉ có bản thân Yến Cuồng Đồ thì lại tự

cảm thấy thê lương, bởi vì ông phát hiện công lực của mình thực sự kém xa lúc trước rồi. Tiêu Thu Thủy cũng cảm nhận được một phần nào đó, tuy Yên Cuồng Đồ bác học tinh thâm, dùng võ công của Thiếu Lâm, Võ Đang, hai ba chiêu khổng chế Địa Nhân thần tăng, nhưng so với Yên Cuồng Đồ ngày trước ở dưới lời đài, ba tiếng quát lớn, quát chết Đại Vinh lão nhân thì thật không thể đặt cùng một chỗ.

Trác Phi Phàm nói:

- Tiền bối thần công tuyệt thế, phải xin tiền bối chỉ dạy tại hạ mấy chiêu.

Nói đoạn rút kiếm ra, gác xéo lên vai chấn trước ngực, động tác vô cùng tiêu sái, lưu loát.

Yên Cuồng Đồ cười hỏi:

- Ngươi không phục à?

Thân hình đột nhiên tà tà bay lên.

Yên Cuồng Đồ bay cao lên sáu, bảy thước, cười nói:

- Từng nghe Kiếm nhược du long Trác Phi Phàm, giỏi nhất là kiếm pháp, tiếp đó là khinh công, loại công phu thứ ba còn chưa biết, ta đây so khinh công, so kiếm pháp với ngươi!

- So khinh công?

Trác Phi Phàm liếc nhìn hai chân ông ta, thành khẩn nói:

- Dùng kiếm pháp phân thắng bại là được rồi.

Yên Cuồng Đồ bật cười:

- Ngươi sợ là hai chân ta không thể động, đâu không lại ngươi chăng?

Trác Phi Phàm ung dung bình hòa đáp:

- Nếu tiền bối hai chân bình thường, tại hạ tự nhiên không phải đối thủ.

Yên Cuồng Đồ cười lớn:

- Được, được, ngươi không muốn chiếm lợi... Nhưng không biết ngươi đã từng nghe, phái Thiếu Lâm có một loại khinh công gọi là “Nhất vi độ giang” chưa?

Địa Nhân chặt vật lăm mới hít thở bình thường lại được, nghe vậy lập tức biến sắc:

- Nhất vi độ giang chỉ là tên một chiêu thức trong tệ phái, đâu phải là khinh công gì?

Yên Cuồng Đồ lắc đầu:

- Đó là tại kiến thức của ngươi quá hạn hẹp thôi. Nếu như Thiên Chính vẫn còn, hần tất sẽ biết. Ngoài bảy mươi hai tuyệt kỹ, khinh công là phải lấy Nhất vi độ giang làm đầu.

Vừa nói ông vừa vận công lực. Tại miếu Quan Đế, ông chính vì chân khí chạy loạn mà không thể sử ra Nhất vi độ giang, thiếu chút nữa thì bị thiệt đủ.

Đội công lực vận hành một vòng, thần công ẩn hiện, Yên Cuồng Đồ liền nói:

- Ngươi không tin à? Ta dùng thử cho ngươi xem!

Chợt tung người, lao về phía Trác Phi Phàm.

Trác Phi Phàm cả kinh, vụt đánh ra một chưởng.

Ông ta xuất chưởng phiêu hốt, lại biến ảo khó lường, ngầm ẩn chứa cường kinh, thực đã đạt được tinh túy của nội gia quyền Võ Đang.

Yên Cuồng Đồ ở giữa không trung đột nhiên chuyển hướng, lao về phía một tăng nhân, tránh qua một chưởng của Trác Phi Phàm trong đường tơ kẽ tóc.

Tăng nhân kia là cao thủ Thiếu Lâm, lập tức vung trượng đập xuống, nhưng trượng đánh ra rồi mới phát hiện là trọng tay đã không còn thiên trượng nữa.

Không biết từ lúc nào thiên trượng đã bị đoạt mất rồi.

Yên Cuồng Đồ cũng đối phó với người đó, chỉ dùng thiên trượng điểm xuống đất một cái, lại lao về phía Trác Phi Phàm.

Trác Phi Phàm đang muốn rút kiếm, thiên trọng đã đánh về phía huyết Nội Quan trên cổ tay phải.

Trác Phi Phàm không kịp rút kiếm, chỉ có lùi ngược.

Yến Cuồng Đồ cười lớn, “rắc” một tiếng, thiên trọng gãy đôi, tay trái ông cầm đầu trọng, vẫn tiếp tục truy kích huyết Nội Quan trên cổ tay Trác Phi Phàm, tay phải cầm đuôi trọng, lại điểm một phát xuống đất, truy đuổi phía sau!

Khinh công của Trác Phi Phàm gọi là “Thiên lý bất lưu ngân”, khi đã sử ra thì nhanh như gió cuốn, lao thẳng về sau, vượt qua tường miếu, tiến vào trong chùa, xuyên đồng né tây, không đụng phải vật nào cả.

Ông ta lùi nhanh, Yến Cuồng Đồ đuổi càng nhanh hơn.

Hai chân ông không thể cử động nhưng mỗi lần mượn lực đuôi trọng điểm xuống là lại có thể đuổi theo kịp, thiên trọng trên tay phải thủy chung không rời cách huyết đạo trên cổ tay Trác Phi Phàm quá ba tấc, Trác Phi Phàm cũng mãi không thể rút kiếm ra được.

Hai người một tiến một lùi, rõ ràng là đang so đấu khinh công.

Chỉ là đệ tử Thiếu Lâm, Võ Đang khác ở phía sau đuổi theo thế nào cũng không thể theo kịp bóng lưng.

Hai người một chạy một đuổi, đến một khu hậu viện. Chỗ này là nơi ở của các hòa thượng làm tạp vụ, bình thường chỉ phụ trách các công việc nặng nề, hạ đẳng, không được vào thiền phòng. Những hòa thượng này bình thường không phải là phạm giới luật thì là cứng đầu cứng cổ, hoặc là giả nua yếu ớt, hoặc là ngu ngốc si đần, cho nên nơi đây là nơi dễ họ tự sinh tự diệt.

Khi Yến Cuồng Đồ và Trác Phi Phàm một trước một sau phóng vào hậu viện, phần lớn tăng nhân đều dừng công việc lại, thấy người bay qua bay lại như bướm bướm, tất cả chỉ ngây ngốc đứng nhìn khó hiểu.

Chỉ có bốn năm ông lão vừa già nua vừa gầy gò, cứ tiếp tục gánh nước tưới hoa, dọn phân bỏ củi, tựa như chẳng hề thấy khinh không của hai người giữa trường.

Mặc cho Trác Phi Phàm tránh né thế nào cũng không thể trốn thoát khỏi sự truy đuổi gắt gao của Yến Cuồng Đồ.

Ông ta nội công thuần hậu nhưng bây giờ cũng không khỏi có chút cật lực, nhưng Yến Cuồng Đồ chẳng hề có vẻ gì là mệt mỏi, chỉ vung trọng khẽ điểm xuống đất là lập tức có thể mượn lực tung bay, không chế tự nhiên, không hao phí sức lực chút nào.

Bây giờ ông ta mới biết sự xuất thần nhập hóa của Nhất vi độ giang Thiếu Lâm.

- Phái Thiếu Lâm nội gia tá lực đả lực, khi thực sự phát huy được, lấy Phật triệt đạo, giác mê vi ngộ, còn có thể duy trì lâu hơn nội gia cương khí Võ Đang giờ người đã biết rồi phải không?

Yến Cuồng Đồ vừa truy kích vừa nói:

- Ta do không hao lực nên mới có thể nói chuyện, khí tức nội gia Võ Đang của người có thể làm được như vậy không? Lấy cái mạnh của người, tu bỏ cái yếu của mình, sao có thể như ếch ngồi đáy giếng!

Trác Phi Phàm toát mồ hôi ròng ròng, khỏe nhất chợt liếc thấy một thanh niên đã đứng trong một góc hậu viện, đang nhìn mình. Ông ta nhận ra thanh niên này chính là người ở bên ngoài cửa, cùng tới với Yến Cuồng Đồ, trong lòng không khỏi chấn động, tại sao khinh công của thanh niên này còn lợi hại hơn cả mình! Ông ta trước nay khiêm tốn, nhưng nội tâm cũng có chút tự phụ, bây giờ mới biết “ngoài trời còn có trời, người giỏi còn có người giỏi hơn”. Ý khí vụt sa sút, mũi trọng của Yến Cuồng Đồ liền điểm trúng huyết Tí Nho trên tay ông ta. Yến Cuồng Đồ ra đòn trúng đích, trúng đích liền thu, lại ngồi xuống đất, vứt hai đoạn trọng đi, cười hỏi:

- Ta điểm huyết đạo người là dùng võ công gì?

Sắc mặt Trác Phi Phàm lộ vẻ thâm trầm, đáp:

- Là “Tam thập cửu kiều điểm đầu” của phái Võ Đang.

Vốn Võ Đang có lần lượt tám cung, hai quán, ba mươi sáu am đường, bảy mươi hai nham miếu, ba mươi chín cầu, mười hai đình, hai mươi bảy ngọn, đủ loại thẳng cánh, vừa rồi chiêu Yến Cuồng Đồ sử dụng chính là phép điểm huyết trong Tam thập cửu kiều điểm đầu, hoàn toàn khóa chặt huyết đạo ông ta.

Yến Cuồng Đồ bật cười, cách không bắn ra một chỉ, giải huyết đạo trên tay Trác Phi Phàm, nói:

- Đây là Tham hợp chi.

Lúc này một bộ phận cao thủ Thiếu Lâm, Võ Đang đã chạy tới nơi, thờ hồng hộc đứng xem tình hình. Trác Phi Phàm tuy tiêu sái bất phàm nhưng cũng không khỏi bị tập quán che mắt, lập tức ngừng đầu, ôm quyền hướng Yến Cuồng Đồ nói:

- Võ công tiền bối thật hơn xa tại hạ, nhưng võ công hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang đều thành hệ thống riêng, vạn vạn lần không thể lẫn lộn lại được.

Yến Cuồng Đồ nổi giận mắng:

- Thấy ngươi cũng coi như một kẻ thông minh, sao lại hồ đồ như vậy! Phải thế nào thì ngươi mới chịu tin... Rút kiếm ra đi!

Trác Phi Phàm dứt khoát đáp:

- Tại hạ dù có rút kiếm cũng tuyệt không phải đối thủ của tiền bối.... Trận này không cần phải đấu nữa. Võ công Thiếu Lâm, Võ Đang, chỉ cần khổ luyện là sẽ thành đại khí, hôm nay nếu chường môn Thiếu Lâm và tệ giáo vẫn còn thì đã không đến mức làm tiền bối thất vọng rồi.

Ý tứ trong đó là, võ công ta không bằng ngươi nhưng chẳng phải là võ công Võ Đang, Thiếu Lâm không bằng ngươi, nếu Thiên Chính, Thái Thiện còn sống thì đã không đến mức thất bại thảm hại thế này. Ý ẩn trong ý này Yến Cuồng Đồ tự nhiên là hiểu được, hơn nữa hiểu mà nổi giận không kiềm nén nổi. Bấy giờ phần lớn tăng đạo đã đuổi tới nay.

Yến Cuồng Đồ gào thét:

- Chẳng lẽ các ngươi thật sự muốn chờ tới khi người khác dung hợp, quán thông võ công hai phái các ngươi trước, giết tới tận cửa mới chịu giác ngộ!

Chỉ thấy các tăng, đạo người người thần sắc hoặc lạnh lùng hoặc ngơ ngác, hoặc có vẻ mỉa mai, hoặc có vẻ sợ hãi. Trác Phi Phàm bình thản nói:

- Võ công hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang thâm sâu rộng lớn, chỉ sợ ngoài tiền bối ra, chẳng ai có thể học hết nổi. Tiền bối đã lo âu vô có rồi.

Một người lười biếng nói:

- Đầu chỉ có lo âu vô có, qua thực là ăn nói quàng xiên.

Lại một người ồm ồm nói:

- Đầu chỉ có ăn nói quàng xiên, là người mơ nói mộng.

Lại một người khàn khàn nói:

- Đầu chỉ có người mơ nói mộng, đơn giản là miệng lưỡi dối trá.

Lại một người cuống quýt nói:

- Không phải! Không phải! Là bốc phét tận giờ! Là bốc phét tận giờ!

Lại một người bình tĩnh thản nhiên nói:

- Ta nói đều không phải, là đồ mặt dày, huyênh hoang khoác lác!

Người nói chuyện là năm vị hòa thượng, nhìn bộ dạng mặt thì xấu, người thì già, mắt híp tịt đến sắp không mở ra nổi nữa, lưng gù eo khom, bộ dạng vô cùng ngu độn, Yến Cuồng Đồ lại trầm tĩnh hẳn xuống, giống như một tảng đá lớn vững chắc, ông hỏi:

- Ai là Bảo Tàn.

Lời này vừa ra, mọi người đều chấn động. Bảo Tàn là cao tăng trong chùa, vai vế còn ở trên cả Thiên Chính đã mất, nhưng đã mười mấy năm không lộ tung tích, chẳng lẽ lại là tạp tăng chuyên làm việc lật vật ở đây.

Chỉ thấy một ông lão hai tay đang ôm một bó củi, nói:

- Bảo Tàn? Ta chỉ lòng ôm đầy băng tuyết thôi!

Hai mắt Hai mắt Yến Cuồng Đồ như độc kiếm, nhìn chăm chăm vào ông ta:

- Ngươi là Bảo Tuyết?

Tăng nhân đó ha hả cười lớn, không trả lời. Một tăng nhân khác lại nói:

- Bảo Tàn? Hà tất phải nhất định là Bảo Tàn? Lão hủ Bảo Nguyệt, vậy có được không?

Thái độ Yến Cuồng Đồ không ngờ lại vô cùng trang trọng, đáp:

- Được.

Một tăng nhân khác hỏi:

- Nếu hần là Bão Nguyệt cũng được, vậy ta gọi là Bão Hoa cũng không vấn đề gì rồi?

Yến Cuồng Đồ cũng đáp:

- Không vấn đề gì.

Lại có một tăng nhân hỏi:

- Hần không vấn đề gì, vậy ta gọi là Bão Phong, sẽ không chọc đến người chứ?

Yến Cuồng Đồ liền đáp:

- Sẽ không.

Chỉ còn lại một lão tăng râu bạc vừa già vừa lười, vừa lùn vừa xấu, thở dài nói:

- Đã có “Phong Hoa Tuyết Nguyệt”, vậy thì lão tăng chỉ có thể là Bão Tàn thôi.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Phong hoa tuyết nguyệt, đến cuối cùng vẫn sẽ đều phải điêu tàn.

Bão Tàn nheo mắt lại, nói:

- Hồng trần tục thế, có thứ gì mà không điêu linh, không suy tàn? Phải tàn.... Chung quy rồi cũng sẽ tàn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Yến Cuồng Đồ cùng “Phong Hoa Tuyết Nguyệt Tàn” ngồi tăng đối thoại làm cả đám tăng lữ, đạo sĩ đều cả kinh.

Vốn thế hệ Bão Tàn là sư thúc sư bá của Thiên Chính đại sư, địa vị trong Thiếu Lâm cực cao, cùng một thời đại với Yến Cuồng Đồ. “Hoài Bão ngũ tăng” này năm xưa từng tung hoành ngang dọc, là năm đại cao tăng của Thiếu Lâm, giờ đã qua mấy chục năm vậy mà vẫn chưa chết, lại còn ở trong chùa chăm hoa, xách nước. Nghĩ tới đây, không ít tăng nhân từng vênh mặt sai bảo, quát tháo nể nang năm vị lão tăng nhìn như vừa già vừa trẻ diếc vừa câm vừa vô dụng này, đều sợ đến hai chân run lập cập.

Yến Cuồng Đồ biết năm lão này không hề tầm thường, bản thân hiện tại lại hai chân tê liệt, võ công giảm quá nửa, thật sự không thể khinh địch, nhưng ông ta bình sinh háo thắng, gặp địch mạnh càng mạnh, vẫn tiếp tục ngao nghể như trước, nói:

- Không ngờ năm người các người vẫn chưa chết. Thực lực chùa Thiếu Lâm quả là không thể khinh thường.

Bão Tàn mỉm cười lười biếng, đáp:

- Đâu chỉ có Thiếu Lâm? Võ Đang ba người Cửu Nghi, Cửu Tử, Cửu Sinh cũng đều còn sống cả!

Trác Phi Phàm vừa nghe lập tức mừng đến muốn nhảy dựng lên, run giọng hỏi:

- Những điều tăng nói có phải là thật không?

Hóa ra võ công Trác Phi Phàm là do đại sư huynh Thủ Khuyết trực tiếp chỉ dạy, ông ta nhập môn khá muộn, nhờ ngộ tính cực cao mới có được danh tiếng địa vị như ngày hôm nay. Ông ta lại biết ngoài Thái Thiện ra, trong số tiền bối Võ Đang năm xưa còn có năm đại trưởng lão, trong đó Thiết Kỳ, Ngân Bình đã chết, chỉ không ngờ “Tam Cửu chân nhân” Cửu Sinh, Cửu Tử và Cửu Nghi vẫn còn trên thế gian!

Vốn ông ta vẫn thầm lo lắng, tình thế võ lâm ngày càng nguy hiểm, bản thân lại không thể gánh vác nổi trọng trách, bây giờ được biết trong phái vẫn còn có cao nhân bậc đó đang sống không khỏi như trút được gánh nặng trong tim, vui mừng khôn xiết.

Yến Cuồng Đồ lạnh lùng cười:

- Xem ra cao thủ hai phái còn lại cũng chẳng ít, coi như ta tới phí công rồi.

Bảo Tàn đáp:

- Thí chủ mời tự nhiên, lão nạp không tiến.

Yến Cuồng Đồ hậm hực khịt mũi một tiếng, quay người chống tay xuống đất, muốn đẩy người rời đi, bỗng nghe Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Tiền bối!

Yến Cuồng Đồ cau kinh hỏi:

- Có chuyện gì? Chúng ta tới bắt chó đeo cày, còn phải nói gì nhiều nữa!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tiền bối không thể đi! Chẳng lẽ lại trở mắt nhìn Chu đại thiên vương đắc ý sao?

Yến Cuồng Đồ cũng ngạc nhiên:

- Đắc ý cái gì?

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tiền bối dự liệu không sai, Chu đại thiên vương đã học được sở trường của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, nếu như hai phái không cố gắng nghiền ngẫm thêm thì sợ rằng ngày sau sẽ bị Chu đại thiên vương thừa cơ lợi dụng.

Bảo Tàn khẽ liếc nhìn Tiêu Thu Thủy, hỏi:

- Tên nhóc là ai?

Yến Cuồng Đồ cười lạnh:

- Tên nhóc cái gì, hẳn chính là Tiêu Thu Thủy.

Hoài Bảo ngũ tạng cùng ồ lên một tiếng, chấp tay niệm:

- A Di Đà phật.

Chúng tăng đều cả kinh, Tiêu Thu Thủy tuy mới nổi lên chưa tới năm năm nhưng tiếng tăm vang dội. Trác Phi Phàm cũng thầm nghĩ: Chẳng trách khinh công thanh niên này lại cao như vậy, hóa ra là Tiêu Thu Thủy!

Bảo Tàn lười biếng nói:

- Được nghe thiếu hiệp võ công, phẩm tính đều là hạng nhất, nhưng những lời lung tung vô cớ như thế này vẫn nên ít nói đi là hơn.

Tiêu Thu Thủy vội nói:

- Đại sư, những lời của vãn bối đều là sự thật...

Bảo Tàn lập tức ngắt lời:

- Thủ hạ Chu đại thiên vương quả thật không thiếu phần đồ phá giáo xuất môn của Thiếu Lâm, Võ Đang, Chu đại thiên vương học được từ đó một chút cũng chẳng có gì bất ngờ cả.

Bảo Nguyệt cười nói:

- Cho dù là mấy chiêu của Yến tiên sinh cũng là ý vào võ công cao cường, nếu chỉ dùng võ công Thiếu Lâm, Võ Đang, sợ rằng muốn chống đỡ được với năm bộ xương già bọn ta cũng còn khó lắm, càng không cần nói đến mấy loại công phu mèo ba chân của Chu Thuận Thủy nữa.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu lia đũa, đang muốn biện bác, Yến Cuồng Đồ bỗng quay phắt lại, cười lạnh hỏi:

- Trận chiến Hành Sơn, năm vị đã quên rồi sao?

Bảo Tuyết bình thân đáp:

- Chưa hề quên. Ba mươi năm trước, trận chiến Hành Sơn năm sư huynh đệ lão nạp đúng là đã bại dưới tay tiên sinh. Nhưng tứ sư đệ nói không sai, nếu luận võ công Thiếu Lâm Võ Đang, Yến tiên sinh chưa chắc đã là đối thủ của năm người lão tăng.

Yến Cuồng Đồ cả đời háo chiến, háo thắng, lập tức lạnh lùng nói:

- Nói suông không bằng có, sao không thử xem?

Năm người thấy Yến Cuồng Đồ muốn ra tay, trên mặt đều lộ ra thần sắc rất kỳ quái. Về mặt đó tựa như mừng rỡ, lại giống đang chờ mong, lại cũng như vô cùng mê mang.

Bảo Tàn nói:

- Cuối cùng cũng phải ra tay rồi.

Bảo Hoa nói:

- Đã lâu lắm không ra tay rồi.

Bảo Phong nói:

- Hôm nay không ra tay, e là ngày sau sẽ không còn đối thủ nữa.

Bảo Nguyệt nói:

- Yến tiên sinh đáng để chúng ta ra tay.

Bảo Tuyết nói:

- Chúng ta vừa khéo có thể thử “Hoài bão thiên hạ”.(1)

Yến Cuồng Đồ không để ý tới họ nói cái gì, hay tay mở ra, hai luồng kinh khí trắng mờ ập tới cuộn cuộn như ốc xoáy!

Thiên Tượng đứng bên cạnh giật mình kinh hãi, bởi vì hắn nhận ra chương kinh trắng mờ này chính là Đại Bản Nhược thiên công mà hắn là người duy nhất trong thế hệ trẻ của Thiếu Lâm luyện được.

Yến Cuồng Đồ làm thế nào mà luyện được?

Đại Bản Nhược thiên tông là chính tông Phật môn, cương kinh chưa tới, kinh phong đã nổi, năm vị lão tăng giống như bông lau trước gió, lay động không thôi. Đột nhiên, năm người đồng loạt xuất chương, năm luồng kinh khí bất đồng đồng trục diện chặn lại cương khí trắng mờ.

Nhưng thần hình đang xếp bằng của Yến Cuồng Đồ lại tà tà bay ngang về phía năm người.

Năm người sắc mặt ngưng trọng, nhất tề ngồi xuống, chương giờ ngang người, chậm chậm đẩy ra.

Yến Cuồng Đồ cũng từ từ hạ xuống, hai chương vẫn tiếp tục đánh tới.

Cương khí trắng mờ trên hai chương Yến Cuồng Đồ và chương lực màu vàng nhạt của ngũ lão giống như một bức tường rộng, không bên nào chịu nhường nhịn. Ngũ lão và Yến Cuồng Đồ ở cách nhau một bức tường, tường bằng chương kinh.

Yến Cuồng Đồ lấy một địch năm nhưng chương lực trắng mờ không hề có dấu hiệu thua sút, ngược lại còn khí thế cao ngất.

Sáu người mắc lại tại chỗ, ở giữa là một bức tường khí dày đặc.

Yến Cuồng Đồ râu tóc dựng ngược, năm người giống như gỗ mục.

Nhưng họ đều không nhìn thấy phía đối diện.

Một chiếc lá rơi xuống, vô số chiếc lá khô rơi xuống.

Lá phong cuối thu vốn đã đỏ sẫm, lúc này chợt mất hết cả sinh cơ, rụng xuống rào rào.

Lá rụng bay tới gần tường khí liền đột ngột vỡ nát.

Đó là sát khí như thế nào mà đến cả lá rụng nhẹ nhàng mềm mại cũng phải tan xương nát thịt?

Lúc này, Bảo Tàn bỗng kể rùng mình một cái.

Tiếp đó Bảo Nguyệt cũng rùng mình một cái, rồi đến Bảo Phong, Bảo Tuyết, Bảo Hoa, tất cả đều thoáng động một chút.

Áp lực khí trắng đột nhiên giảm nhẹ

Đại kim cương chương lực của ngũ lão lập tức tiến lên.

Nhưng lần tiến này giống như rơi xuống vực sâu.

Vực sâu không đáy.

Trong đầu ngũ lão đồng loạt nhớ tới phái Võ Đang có một loại nội công đăng phong tạo cực, tên là “Nhược thủy nhu dịch cửu chuyển công”.

Loại công lực này đến từ một đoạn trong “Đạo Đức Kinh”: “Thiên hạ mạc nhu nhược ư thủy, nhi công kiên cường giả mạc chi năng tiên, dĩ kỳ vô dĩ dịch chi. Nhu chi thắng cương, nhược chi thắng cường, thiên hạ mạc bất tri, mạc năng hành”(2)

Chưong kinh chí cương do ngũ lão phát ra đồng loạt bị hút chặt, giống như rơi vào lũng lầy, không thể tự thoát ra được.

Tiếp đó, Yến Cuồng Đồ bỗng búng nhanh mười ngón tay, chỉ phong như sóng triều bao vây khắp bốn phương tám hướng, nuốt chửng năm người.

Từ xưa tới nay chỉ có đồng vây ít, nay Yến Cuồng Đồ lại bằng sức một người, phản nhu thành cương, lấy yếu thắng mạnh, bao vây năm vị cao thủ Thiếu Lâm.

Nhưng trong khoảnh khắc quyết định thắng bại, chưong lực ngũ lão vụt biến đổi.

Họ đột ngột triệt tiêu chưong lực.

Giữa lúc sóng triều cuộn cuộn, ba đảo ló ló như vậy mà lại triệt tiêu chưong lực, thực là chuyện quá hoang đường, tuy rằng triệt tiêu chưong lực quả thật có thể khiến chưong lực không kéo theo cả bản thân mà “lún sâu vào vũng lầy”.

Chỉ là cùng lúc triệt tiêu chưong lực, ngũ lão cũng đồng thời mở rộng hai tay, mở lòng ôm tới.

Yến Cuồng Đồ dùng A Nan Đà chỉ Thiếu Lâm ép tới, chợt gặp phải một luồng sức mạnh chí đại chí cương, A Nan Đà chỉ liền biến mất tăm.

Địa Nhân bỗng kêu lên:

- “Hoài bảo thiên hạ”! “Hoài bảo thiên hạ” lại tái hiện Thiếu Lâm rồi!

“Hoài bảo thiên hạ” là gì, chỉ sợ là không còn được bao nhiêu người biết đến.

Địa Nhân sở dĩ biết được là vì trụ trì Thiếu Lâm Nam tông Hòa Thượng đại sư từng kể:

- Trong thiên công Thiếu Lâm chính tông, đứng đầu là “Hoài bảo thiên hạ”, thiên hạ vạn ngữ, nhưng thế gian hiện nay chỉ sợ là khó có người tài hoa tuyệt thế nào luyện thành.

Lúc ấy Địa Nhân không phục, bèn hỏi:

- Ngay cả phương trượng sư huynh cũng không được?

Hòa Thượng đại sư lắc đầu:

- Không được.

Địa Nhân đại sư lại hỏi:

- Vậy còn phương trượng Bắc tông thì sao?

Bấy giờ Hòa Thượng đại sư đáp:

- Thiên Chính sư huynh tài hoa trác tuyệt, trong Thiếu Lâm hiện nay chỉ có một mình huynh ấy là có thể luyện thành nhưng sợ là cũng phải đến ba mươi năm sau.

Địa Nhân giật mình chấn động:

- Ba mươi năm sao? Lúc ấy dù có luyện thành thì sợ rằng...

Hòa Thượng đại sư biết ông ta muốn nói gì, lập tức tiếp lời:

- Tuổi già sức yếu, tinh lực không đủ cũng là chuyện khó mà tránh được... Trừ phi là có người cùng ngang tài hoa công lực, tập hợp bốn người trờ lên mới có hy vọng luyện thành trong vòng hai mươi năm... Nhưng khắp thiên hạ này tìm đâu ra được những người như vậy...

Địa Nhân đại sư chưa từng được thấy thần công “Hoài bảo thiên hạ” này nhưng ông ta tại Thiếu Lâm cũng tính là kiến thức rộng rãi rồi, những người khác còn mới chỉ nghe thấy cái tên “Hoài bảo thiên hạ” này lần đầu tiên!

“Hoài bão thiên hạ” vừa hiện, Yên Cuồng đã vụt biến sắc. Ông vung chưởng vỗ mạnh xuống đất, tung người tránh qua một bên.

Lúc này ngũ lão đồng loạt mở to mắt, tinh quang bùng chiếu. Trông sắc mặt họ cũng không biết là vui mừng hay là thất vọng.

“Hoài bão thiên hạ” thiên công của họ quả thật đã phá được võ công Thiếu Lâm, Võ Đang hợp nhất của Yên Cuồng Đồ, bọn họ đứng ra phải cao hứng mới phải. Chỉ là võ công Yên Cuồng Đồ cũng đã cao đến mức không thể tưởng tượng nổi. “Hoài bão thiên hạ” chỉ vừa phá giải, chưa kịp phản kích thì Yên Cuồng Đồ đã nói đi là đi, thoát ra khỏi phạm vi của thiên công.

Nói đi là đi, đó là công lực cao cường đến bậc nào? “Hoài bão thiên hạ” sao có thể vậy khôn được?

Yên Cuồng Đồ tuy không bị “Hoài bão thiên hạ” đánh ngã nhưng quả thật đã bị thiên công vô hạn này đánh lui. Khi thoát ra khỏi vòng vây của thiên công, ông đã dùng Huyền thiên Ô kim chưởng, đánh mạnh xuống đất tạo ra phản chấn, dùng lực của mặt đất tiếp hờ đòn thực của “Hoài bão thiên hạ”, lại mượn lực rút lui, chuyển hướng đòn hư của “Hoài bão thiên hạ” sang phía khác mới có thể tránh được một kiếp.

Lúc này nếu ông lại ra tay tiếp, qua một phen khổ chiến chưa chắc đã không thắng được Hoài Bão ngũ lão tăng nhưng ông tự biết mình đã bại rồi. Yên Cuồng Đồ muốn dùng công lực bản thân sử ra võ công Thiếu Lâm, Võ Đang chiến thắng ngũ lão, không thắng được mà lại sử ra võ công khác coi như là thất bại.

Càng hướng hồ ông cũng đã xác nhận được một việc, đó là ngũ lão đã luyện võ công Thiếu Lâm tới mức xuất thần nhập hóa, nếu thực có cao thủ dùng công lực hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang tới tập kích thì phái Thiếu Lâm cũng có đủ sức để chống đỡ. Ngay chính bản thân ông cũng đã thất bại thì còn nói chi đến người khác! Mà nếu Thiếu Lâm có thể thì Võ Đang tự nhiên cũng có đủ tiềm lực dồi dào. Chứng thực được điểm ấy, Yên Cuồng Đồ đã không còn cảm thấy cần thiết phải đấu tiếp nữa.

Ngũ lão thầm kinh sợ trước kỳ công cái thế giống như thần nhân của Yên Cuồng Đồ, nhưng họ lại không biết công lực Yên Cuồng Đồ do thân thể liên tiếp trọng thương đã suy giảm rất nhiều, không còn được một nửa năm xưa nữa. Còn về chuyện kết hợp sở trường Thiếu Lâm, Võ Đang có thật sự không phải là đối thủ của tinh luyện võ công Thiếu Lâm hay không thì thật sự rất khó nói.

Hồi lâu sau, Bảo Tồn cuối cùng cũng thở dài, nói:

- Người ta tôn Yên tiên sinh là võ lâm đệ nhất kỳ nhân, lời này quả không phải giả.

Yên Cuồng Đồ lại trầm giọng đáp:

- Ta chẳng là gì, công phu thiếu lắm đúng là không thể coi thường, có vẻ còn có mấy loại bí kỹ mà tới nay chưa có ai học được, đáng để chuyên tâm tinh luyện.

Câu này không khác nào đã thừa nhận: Chỉ cần chuyên tâm rèn luyện võ công Thiếu Lâm là có thể không e ngại cả thiên hạ. Được Yên Cuồng Đồ khen ngợi, ngay cả lão tăng đã quên lãng việc trần cũng không khỏi thoáng lộ vẻ vui mừng.

Bảo Nguyệt nói:

- Võ công Thiếu Lâm đúng là nên chăm chỉ luyện tập, mỗi loại võ công đều có thể không có điểm dừng.

Ở bên cạnh, Thiếu Lâm Thiên Tượng trầm nghĩ:

“Lần này đã được mở rộng tầm mắt. Đại Bản Nhựt thiên công mà mình luyện không phải nghe nói cũng có thể tu tập tới mười tám tầng cảnh giới sao? Bản thân mình mới chỉ đạt tới tầng thứ ba mà thôi, sao không tiếp tục khổ công rèn luyện? Nghe nói Đại Bản Nhựt thiên công luyện tới đỉnh cao có thể luyện thành Long Tượng Bản Nhựt thiên công, mỗi chưởng đánh ra đều mang sức một rồng một voi...”

Một phen suy tư cùng mấy chục năm mồ hôi nước mắt khổ luyện khiến hần ngày sau cuối cùng cũng trở thành một tông sư võ học Thiếu Lâm.

Trong lúc hần đang suy nghĩ thì Đại Phong đạo nhân phái Võ Đang cũng trầm tư:

“Cảnh giới võ học rộng lớn như vậy, nếu không tìm đường đi tắt thì sao có thể trở thành cao thủ hạng nhất? Trên con đường dài đằng đẵng đầy chông gai đó đúng là phải tìm một số đường tắt mới được...”

Cách suy nghĩ đó khiến cho tâm tư nhân vật xuất thân danh môn chính phái này dần dần chuyển thành tà ác...

Đúng lúc này, bỗng có một người hô lớn:

- Năm vị đại sư thần công trác tuyệt nhưng Chu đại thiên vương đã có cách phá giải!

Người nói đương nhiên chính là Tiêu Thu Thủy

Lần này không những Hoài Bão ngũ lão cực kỳ tức giận mà cả Yên Cuồng Đồ cũng nổi nóng.

- Lão phu dùng võ công Thiếu Lâm, Võ Đang mà cũng không phải đối thủ của ngũ lão, một tên Chu Thuận Thủy còn con thì có thể làm được gì!”

Tiêu Thu Thủy lúc đứng tới nguyên tắc cần phải kiên trì thì tuyệt không bao giờ thối lui, so với hẳn lúc bình thường khiêm tốn lễ độ với mọi người thì thực như hai người khác biệt:

- Võ công Chu đại thiên vương đương nhiên là khó mà với kịp bóng lưng tiền bối, chỉ là tiền bối ngài dùng công lực bản thân để phát huy võ kỹ bình thường của Thiếu Lâm, Võ Đang, còn Chu đại thiên vương thì đã tinh tâm nghiên cứu võ công hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Công lực lão còn xa mới bằng tiền bối là sự thật nhưng lại am hiểu sâu sắc võ kỹ Thiếu Lâm hoặc Võ Đang, còn bổ sung những chỗ thiếu sót trong võ công thậm chí là phát huy lên thêm nữa, muốn phá Thiếu Lâm, Võ Đang thật không phải chuyện khó...

Địa Nhân hét lên:

- Ranh con miệng hôi sữa, không tôn trọng trưởng bối!

Yến Cuồng Đồ bình sinh cực kỳ thích bao che, lại nghe lời Tiêu Thu Thủy nói cũng có đạo lý. Võ công Chu Thuận Thủy tuy còn kém xa mình nhưng nếu kẻ này chuyên tâm nghiên cứu võ công hai phái, lại dùng nó để đả kích hai phái thì thật sự mạnh hơn mình dùng nội công tinh thâm để sử dụng võ kỹ thô thiển của hai phái nhiều, chưa chắc đã không thể tiêu diệt hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, không thể không đề phòng!

Ông nghĩ tới đây liền quay sang phía Địa Nhân quát:

- Ranh con miệng hôi sữa, không tôn trọng trưởng bối!

Tuổi tác ông lớn hơn Địa Nhân, địa vị trong võ lâm càng cao hơn Địa Nhân nhiều. Địa Nhân đại sư quát tháo Tiêu Thu Thủy, ông lại quát tháo Địa Nhân, thực là mĩa mai cùng cực, lại thêm mấy tiếng quát này cùng giống y hệt nhau nhưng công lực hai người lại hoàn toàn khác biệt, Địa Nhân đại sư như bị sét đánh, toàn thân chấn động, hai mắt trợn tròn. Nếu công lực Yến Cuồng Đồ còn như năm xưa ba tiếng quát chết Đại Vĩnh lão nhân thì mấy tiếng quát này ít nhất cũng có thể làm Địa Nhân ngất xỉu.

Ngũ lão đưa mắt nhìn nhau, Trác Phi Phàm dù sao cũng là người đại diện cho Võ Đang tại trường, cảm thấy mình không thể không lên tiếng, bèn nói:

- Tiêu thiếu hiệp cho rằng dùng Võ Đang có thể phá Thiếu Lâm, dùng Thiếu Lâm cũng có thể phá Võ Đang?

Tiêu Thu Thủy gật đầu đáp:

- Trác đại hiệp, một người nếu gồm cả sở trường hai phái lấy sâu đánh cạn, biết được điểm mạnh yếu của đối thủ thì thực là có thể dễ dàng chiến thắng.

Trác Phi Phàm bình thân nói:

- Ý của Tiêu thiếu hiệp là, Chu đại thiên vương Chu Thuận Thủy có thể làm được chuyện đó?

Tiêu Thu Thủy lập tức đáp:

- Phải.

Trác Phi Phàm cười lạnh:

- Vậy Tiêu thiếu hiệp lấy gì để chứng minh chuyện đó?

Nhất thời tất cả mọi người đều đồng tình. Chuyện Tiêu Thu Thủy trên giang hồ đối đầu với Chu đại thiên vương mọi người đều đã từng nghe phong phanh, thế nhưng Tiêu Thu Thủy từ đâu mà biết tin Chu đại thiên vương thông thuộc võ công hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm?

Tiêu Thu Thủy bình tĩnh đáp:

- Bởi vì tôi học được võ công của Chu Thuận Thủy.

Lời này vừa ra, mọi người đều xôn xao. Chu Thuận Thủy là kẻ hiểm ác số một trong hắc đạo, vậy mà Tiêu Thu Thủy nổi danh hiệp nghĩa lại theo lão học nghệ! Lần này đến cả Yến Cuồng Đồ cũng phải thoáng kinh ngạc.

Trác Phi Phàm hỏi:

- Vậy thì ngươi là đồ đệ của Chu Thuận Thủy?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Không phải, nhưng tôi quả thật có học qua võ công của lão.

Võ công Chu Thuận Thủy mà hẳn học chính là từ Thiếu Võ chân kinh, là bí kíp ngày trước Chu đại thiên vương muốn dùng để lừa gạt Thiếu Lâm Thiên Chính, dụ ông luyện công sai đường, tẩu hỏa nhập ma, nhưng Tiêu Thu Thủy bản thân am hiểu phương thức vận công của Chu đại thiên vương, tránh được việc chân khí chạy lăm, ngược lại còn học được sở trường của hai phái.

Chỉ là những người ở đây làm sao mà biết được những điều ngoắt ngoéo lòng vòng bên trong, tất cả cúi đầu ghé tai, nghị luận không ngớt, ngay cả Yến

Cuồng Đồ cũng liếc xéo Tiêu Thu Thủy, xem hấn rút cuộc là muốn làm gì.

Lúc này Trác Phi Phàm lại nói:

- Vậy thì chẳng trách thiếu hiệp lại một mực khẳng định Thiếu Lâm có thể thắng Võ Đang, Võ Đang có thể diệt Thiếu Lâm. Thiếu hiệp nói Chu Thuận Thủy gom cả sở trường hai phái còn thiếu hiệp lại được Chu đại thiên vương chân truyền, vậy võ công thiếu hiệp tự nhiên cũng thâm sâu rộng lớn, chẳng trách lại coi thường Thiếu Lâm, Võ Đang.

Bấy giờ quần chúng xôn xao, có vài người hô lớn:

- Gian tể! Tiêu Thu Thủy hóa ra là gian tể!

Lại có vài người hét lớn:

- Nhóc con không biết lợi hại, cho hấn xem thử võ công Thiếu Lâm!

- Trác sư thúc, cho hấn thưởng thức cao chiêu phái Võ Đang, bắt hấn tâm phục khẩu phục!

Hô cho Tiêu Thu Thủy lĩnh giáo công phu Thiếu Lâm tự nhiên là tăng chúng Thiếu Lâm, muốn Tiêu Thu Thủy bại dưới kiếm Trác Phi Phàm đương nhiên là đạo sĩ Võ Đang.

Tiêu Thu Thủy thần sắc không đổi, thành khẩn nói:

- Trác đại hiệp, các vị đại sư, tại hạ thật không có ý đó.

Bảo Nguyệt bổng nói:

- Không cần biết là có ý hay vô ý, nếu đã nói hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang có thể bị chiêu số của đối phương chiến thắng thì phải lấy chút bản lĩnh thực ra cho người ta xem thử, nếu chỉ nói mồm suông thì thật coi Thiếu Lâm, Võ Đang không còn ai nữa sao?

Yến Cuồng Đồ thấy Tiêu Thu Thủy không ngờ lại càng kiên trì việc này hơn cả mình, cảm thấy rất thú vị, muốn xem xem hấn sẽ ứng phó như thế nào, lập tức dùng A Nan Đà chỉ, cách không giải huyệt đạo bị khóa trên người Tiêu Thu Thủy, nói:

- Nhóc con, có lời thì cũng đã nói hết rồi, giờ đã đến lúc lấy võ công ra kéo bị người ta coi khinh.

Tiêu Thu Thủy rất không muốn động võ, chiến gây oán thù, oan oan tương báo, sao lại phải khổ như vậy? Lúc này Trác Phi Phàm đã ung dung lướt tới, cười nói:

- Từng nghe thiếu hiệp xuất thân từ Hoán Hoa, kiếm thuật hấn cũng rất cao, vừa khéo ta cũng thích kiếm thuật, vừa rồi không dám thỉnh giáo Yến tiên bối, bây giờ đành lời cái xấu trước mặt thiếu hiệp vậy.

Tiêu Thu Thủy đang muốn từ chối nhưng ý nghĩ xoay chuyển, như vậy cũng tốt, nếu có thể chiến thắng vị cao thủ hạng nhất Võ Đang này thì lời mình nói có lẽ sẽ có nhiều người chịu nghe.

Trong lòng đã định liền giữ lễ người dưới, hướng Trác Phi Phàm vái dài, nói:

- Vậy tại hạ đành to gan xin Trác đại hiệp chỉ giáo thôi.

Trác Phi Phàm vẽ nên một vòng kiếm hoa, chòm râu khẽ tự lau động, đáp:

- Không cần khách khí.

Đoạn giờ kiếm đâm tới.

Khi Trác Phi Phàm xuất kiếm, Tiêu Thu Thủy liền rút lui, đến nửa đường thế kiếm Trác Phi Phàm vụt nhanh hơn hấn, Tiêu Thu Thủy cũng lùi càng nhanh. Tiếp đó kiếm Trác Phi Phàm đang phóng gấp vụt dừng lại, thân hình lui gấp của Tiêu Thu Thủy cũng đột ngột đứng lại, Trác Phi Phàm hỏi:

- Người muốn nhường ba chiêu hay vẫn đang khách khí?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đều không phải.

Trác Phi Phàm hỏi:

- Vậy tại sao chỉ lùi không công?

Tiêu Thu Thủy lập tức lắc đầu:

- Không phải, mà là một kiếm của đại hiệp đâm tới, nhìn như tầm thường kỳ thực không hề có sơ hở nào, tôi nghĩ không ra nổi đối sách nên chỉ có một đường rút lui tạm tránh.

Trác Phi Phàm nhú mày:

- Một kiếm này của ta không phải có ba điểm nguy hại sao? Tại sao ngươi không mạo hiểm liều một lần? Còn có bảy sơ hở, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra được sao?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đó không phải sơ hở mà là hư chiêu dùng để dẫn dụ đối thủ tấn công. Nếu vừa rồi tôi thật sự không biết sống chết, mạo muội ra tay thì đã sớm không thể đứng ở đây nói chuyện với Trác đại hiệp nữa rồi.

Trác Phi Phàm than:

- Tiêu thiếu hiệp nhãn lực cao, định lực cao!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Kiếm pháp của Trác đại hiệp mới thật sự là cao!

Trác Phi Phàm nói:

- Ngươi dùng bất công phá thế công của ta, ta truy kích kéo dài, công thế tự bại, lúc đó ngươi phản kích ta sẽ không cách nào chống đỡ được.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Cho nên Trác đại hiệp cũng đã lập tức thu chiêu.

Trác Phi Phàm nói:

- Nếu luận tỷ võ, ta tay cầm kiếm không làm ngươi bị thương được, tính là đã thua.

Nói đoạn, chợt ngẩng đầu lên, trong mắt thần quang nội liễm:

- Chỉ là hôm nay là đấu về võ công Thiếu Lâm, Võ Đang, ngươi chưa xuất chiêu không tính là đã thắng được ta!

Tiêu Thu Thủy cung kính đáp:

- Đó là lẽ đương nhiên, Trác đại hiệp mời xuất chiêu.

Trác Phi Phàm dựng kiếm đứng thẳng, người và kiếm đã liền thành một thể, thanh âm lại như từ xa xăm truyền về:

- Vừa rồi là “Đạm nhiên nhất kiếm” của Võ Đang ta, bây giờ là “Du Long kiếm pháp”, ngươi hãy cẩn thận.

Du Long kiếm pháp là một thuật ngự kiếm.

Ngươi ta nói “Thuật ngự kiếm” là đỉnh cao của kiếm thuật, có thể nhân kiếm hợp nhất, giết người ngoài ngàn dặm.

Trác Phi Phàm ngoại hiệu “Kiếm nhược du long”, chính là dựa vào bộ Du Long kiếm pháp này mà danh chấn giang hồ.

Mà khi Trác Phi Phàm sử dụng Du Long kiếm pháp thì cũng thật sự giống như rồng bay ngao du thiên địa, nhanh chóng phiêu hốt, vô cùng đẹp mắt.

Bộ dạng Trác Phi Phàm vốn đã thần thái phiêu dật, nay lại là thần long uốn lượn trời cao, càng như thiên long ngẩng đầu, nhưng cái đẹp mắt không phải chỉ có bản thân ông mà còn cả kiếm pháp của ông ta nữa.

Ngày trước Thiên thủ Kiếm viên Lận Tuấn Long từng so đấu với Trác Phi Phàm, đại bại dưới kiếm, thường nói:

“Người học kiếm nếu được chết dưới kiếm Võ Đang Trác Phi Phàm thì cũng không uổng kiếp này.”

Tiêu Thu Thủy chậm rãi xuất chiêu.

Hắn xuất chiêu tuy chậm nhưng chỉ kinh vừa ra khỏi đầu ngón tay liền như kiếm khí, nhanh như điện chớp, cắt phá cơ thể!

Chỉ pháp của hắn lại trong cái lặng lẽ ẩn hàm ý tịch diệt cực đại, chính là Thiếu Lâm A Nan Đà chỉ.

A Nan Đà chỉ là một loại chỉ pháp cực kỳ cam thâm trong Phật môn, ngay cả cao thủ Thiếu Lâm Nam tông Địa Nhân và Thiên Mục dốc hết mảy mực

năm công phu khổ luyện cũng mới chỉ được đến phần lông da, sao có thể vận dụng tự nhiên như vậy? Ngày trước nếu Thiên Mục và Địa Nhân có thể ứng dụng linh hoạt thì đã sớm trừ được Liễu Ngủ rồi. Vì thế sau này khi Địa Nhân tận mắt chứng kiến Yến Cuồng Đồ có thể tùy ý sử dụng A Nan Đà chi đã vô cùng kinh ngạc rồi, bây giờ không ngờ đến cả Tiêu Thu Thủy tuổi chưa đến ba mươi cũng có thể vận dụng tự nhiên, thật là sững sờ ngây ngốc, không nói được tiếng nào.

Chỉ không biết rằng, kỳ thực nội lực Tiêu Thu Thủy so với Yến Cuồng Đồ còn hùng hậu hơn. Hắn vừa được Vô Cực tiên đan hỗ trợ, tăng cường mấy giáp công lực, lại được tám đại cao thủ toàn lực quán chú, dốc lòng truyền thụ, thể phách mạnh mẽ còn hơn xa Yến Cuồng Đồ. A Nan Đà chỉ học được từ Thiếu Vô chân kinh của Chu đại thiên vương lại được tham khảo vận dụng của Yến Cuồng Đồ lúc trước, sử ra tự nhiên là càng đắc tâm ứng thủ.

Tiêu Thu Thủy lẳng không phát chỉ, khiến cho kiếm khí trên không trung của Trác Phi Phàm không cách nào đánh xuống. Tiêu Thu Thủy đánh ra một chỉ, Trác Phi Phàm lại bị ép hồi kiếm đỡ một lần. “Keng”! Thân kiếm liên tiếp ánh lên những đốm sáng màu lục, làm trường kiếm trong tay Trác Phi Phàm chấn động như muốn bắn ra khỏi tay.

Tiêu Thu Thủy trong tay không kiếm nhưng có chỉ kiếm chí cương chí tịch của A Nan Đà chỉ, mở rộng khoảng cách, lẳng không xuất chỉ, chiếm hết thượng phong. Hoài Bảo ngũ lão đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Yến Cuồng Đồ là cuồng hào cái thế, có thể sử dụng A Nan Đà chỉ cũng không lạ lùng lắm, nhưng ngay cả đến Tiêu Thu Thủy cũng biết dùng A Nan Đà chỉ thì chẳng trách bọn họ đều kinh ngạc không thôi.

Lúc này, ngũ lão đồng loạt nhướng mày.

Thế cục vụt biến.

Trác Phi Phàm đã không cách nào chống đỡ được chỉ kinh chí cương chí tịch đó nữa, liền cả người lẫn kiếm, nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một luồng kiếm khí bắn thẳng về phía Tiêu Thu Thủy!

Một đòn toàn lực, không để đường lui, tự nhiên là thế không thể cản.

Nhưng cứng quá thì dễ gãy.

Tiêu Thu Thủy vung hai chưởng đẩy ra một luồng gió lốc, vừa thuận vừa nhu, chính là Tiên thiên Vô thượng cương khí phái Võ Đang.

Luồng cương khí nhu hòa mà mạnh mẽ này liền mượn lực đẩy lực, thổi bay kiếm khí sắc bén vô song của Trác Phi Phàm lên không trung.

Trác Phi Phàm đánh trượt!

Cao thủ so chiêu, tuyệt đối không cho phép có hai chữ đánh trượt.

Trác Phi Phàm dù sao cũng không phải người tầm thường, người khác dùng thuật ngự kiếm này, một đòn không trúng, nhẹ thì cũng đại thương nguyên khí, phun máu đầy đất, ông ta lại lập tức múa lên kiếm hoa, bảo hộ bản thân, tiếp đó xoay mình quay lại.

Tiêu Thu Thủy không hề tấn công.

Chỉ thấy trên tay hắn cầm một tấm áo bào, Trác Phi Phàm giật mình, hóa ra áo trường bào trên người mình đã lọt vào tay Tiêu Thu Thủy.

Kiểm pháp của mình đang múa đến giọt nước cũng không lọt, Tiêu Thu Thủy làm sao mà đoạt được trường bào đang mặc trên người chứ?

Tiêu Thu Thủy nói:

- Trác đại hiệp là cao thủ Võ Đang, tất nhiên là biết “Tích thủy bất lậu, nã liễu tự tẩu”.(3)

Trác Phi Phàm đương nhiên là biết.

Đó chính là võ công của phái Võ Đang.

Nhưng loại võ công này gần như chỉ là một tiểu xảo, cao thủ nhất lưu chân chính phái Võ Đang đều khinh thường không muốn học.

Chỉ có điều lại để Tiêu Thu Thủy học được. Không những học được mà còn dùng công phu tiểu xảo “Tích thủy bất lậu, nã liễu tự tẩu” này đoạt lấy áo bào của ông ta trong lúc ông ta đang thi triển kiếm pháp “Tích thủy bất lậu” cao siêu chính tông mà bản thân Trác Phi Phàm không hề phát hiện ra.

Trác Phi Phàm hạ kiếm, bình thần nói:

- Ta bại rồi.

Yến Cuồng Đồ lại đột nhiên vỗ tay.

Trác Phi Phàm bại trận, Yến Cuồng Đồ không ngờ lại vỗ tay, thế này bảo người ta làm sao mà chịu đựng được!

Chẳng những ngũ tạng vụt biến sắc mà ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng cảm thấy rất bất mãn.

Hắn tuy đánh bại được Trác Phi Phàm nhưng trong lòng vẫn rất tôn kính Trác Phi Phàm.

Lại nghe Yến Cuồng Đồ sáng khoái nói:

- Ta võ tay là vì Trác Phi Phàm.

- Một người thắng hay bại cũng không quan trọng, khó hơn thế là với địa vị của hắn mà bại rồi lại có thể thản nhiên nói bại, không hề có nửa lời oán hận, thắng thán chân thành, thật sự rất giỏi!

- Phái Võ Đang có loại người như vậy, quả nhiên là phái Võ Đang!

Bấy giờ mọi người mới hiểu lý do ông võ tay.

Bảo Tuyết nói:

- Xem ra chúng ta đều đã nhìn nhầm.

Bảo Nguyệt nói:

- Võ công của Tiêu thiếu hiệp quả thật có thể ngao nghể võ lâm.

Bảo Tân nói:

- Có điều vậy vẫn chưa đủ để chứng minh, võ công Thiếu Lâm, Võ Đang bắt buộc phải trao đổi với nhau.

Bảo Phong nói:

- Trừ phi cậu có thể tiếp được của chúng ta ba chiêu.

Bảo Hoa nói:

- Mời ra chiêu đi.

Chú thích:

(1) Lòng ôm thiên hạ.

(2) Đạo Đức Kinh (Lão Tử) - Hạ Kinh (Đức Kinh) - Phần 78

"天下莫柔弱於水,而攻堅強者莫之能勝,以其無以易之. 弱之勝強,柔之勝剛,天下莫不知,莫能行."

"Trong thiên hạ không gì mềm yếu hơn nước, vậy mà khi công phá cái cứng mạnh thì không gì hơn được nó, cũng không gì thay thế được. Nhu thắng cương, yếu thắng mạnh, thiên hạ chẳng ai không biết, lại chẳng ai làm được."

(3) Giọt nước cũng không lọt, đoạt lấy là đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu lia lịa.

Hắn vội vàng nói:

- Năm vị đại sư, vẫn bối thật sự không dám chứng minh cái gì, mà võ công này quả thực là...

Hắn nói đến đây, ngũ tạng đã từ từ tản ra, cúi đầu chấp tay, bộ dạng hoàn toàn giống như vậy công Yến Cuồng Đồ lúc trước.

Chợt nghe Yên Cuồng Đồ nói xen vào:

- Thu Thủy, cần gì phải nói nhiều như vậy. Nếu người thật sự có tâm thì phải cho bọn chúng biết, lời người nói thực sự là sự thật.

Tiêu Thu Thủy vẻ mặt khở sở, nhìn Yên Cuồng Đồ, nói:

- Chẳng lẽ lời nói thật đều nhất định phải trả giá bằng máu và nước mắt?

Yên Cuồng Đồ bật cười:

- Đó cũng có thể là vì muốn đạt được chân tướng cần phải trả giá nhất định!

Lại có chút hứng thú hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ người không biết trong thiên hạ có rất nhiều chân lý đều dùng nắm quyền mà đánh ra sao?

Tiêu Thu Thủy khẽ gạt đầu rồi lại lắc lắc đầu, cuối cùng cũng thở dài một tiếng, hướng về phía ngũ lão, chấp tay vái dài, nói:

- Xin năm vị tiền bối xuống tay lưu tình.

Ngũ lão thoáng mỉm cười đáp:

- Thiếu hiệp võ nghệ hơn người, không cần phải khách khí.

Bảo Tàn đại sư vươn người ra trước, một chiêu “Hắc hổ thâu tâm” đánh thẳng tới trước ngực.

Bảo Phong đại sư thân hình khẽ động, đá ra một cước, chính là “Khô tinh thích đầu”.

Bảo Hoa đại sư lắc mình, bỏ ra một chiêu, chính là “Lục đỉnh khai sơn”.

Bảo Tuyết đại sư thân hình nhoáng lên, đẩy ra một chiêu, chính là “Đan long xuất hải”.

Bảo Nguyệt đại sư tung mình lên cao, đánh xuống một chiêu, chính là “Độc phách Hoa Sơn”.

Năm người đồng loạt đánh năm chiêu thức cực kỳ bình thường, nhưng lại khiến Yên Cuồng Đồ vẫn một mực không chút biến đổi cũng phải hô lên một tiếng mà ngay cả lúc thấy ngũ tăng sử dụng chiêu thức Hoài bảo thiên hạ cũng không kích động đến như thế:

- Hay!

Võ học trong thiên hạ bác tạp rối rắm, nhiều như cát bên sông, không thể đếm hết nổi, tuyệt chiêu kỳ công các nhà các phái cũng tự có sở trường, mang ưu khuyết điểm riêng.

Nhưng các môn công phu nhập môn của môn phái bình thường, tới tới lui lui đều không nằm ngoài mấy chiêu thức đó. Thiếu Lâm là phái võ nguồn gốc sâu xa đệ nhất thiên hạ những võ công nhập môn phần nhiều cũng là mấy chiêu thức và pháp môn luyện công mà người võ lâm thông thường đều biết sử dụng.

Các loại như Hắc hổ thâu tâm, Độc phách Hoa Sơn, Khô tinh thích đầu, cho dù là người không hề có liên quan gì tới Thiếu Lâm, dù là loại lẩn lộn phổ thông thì cũng ít ai lại không biết mấy chiêu võ công thô thiển này.

Trong mắt cao tăng phái Thiếu Lâm như Địa Nhãn, những loại võ công nhập môn thô thiển này đã sớm bị bỏ rơi từ ba bốn chục năm trước rồi. Những loại võ công này dùng để đối phó với hạng không biết võ công thì cũng còn tạm được, sử ra trước mặt cao thủ hạng nhất thì thực giống như áo gấm trên thân, dưới chân giày rách, vô cùng tức cười.

Nhưng bây giờ năm vị thần tăng võ công cao cường nhất đang còn tồn tại của phái Thiếu Lâm, trong tình huống đã nói rõ chỉ sử dụng ba chiêu, chiêu đầu tiên lại dùng đến loại võ công thô thiển này.

Ngoài không hiểu được, còn nghĩ ngũ tăng cố ý nhường nhịn, nhưng loại cao thủ tuyệt đỉnh siêu cấp như Yên Cuồng Đồ thì lại không khỏi thâm toát mồ hôi lạnh thay Tiêu Thu Thủy!

Cùng là Hắc hổ thâu tâm, có ai sử ra được chính xác hơn, mạnh mẽ hơn, uy thế vô cùng hơn Bảo Tàn!

Một chiêu Đan long xuất hải đơn giản hết mức, có ai sử ra được biến hóa khôn lường, nội hàm sát chúc tinh vi hơn Bảo Tuyết!

Một chiêu Độc phách Hoa Sơn phổ thông bình phàm, có ai sử ra được quyết liệt hơn, không thể chống đỡ hơn Bảo Nguyệt!

Càng hướng hồ năm người đánh ra năm chiêu, nhìn như đơn giản bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng ai mà ngờ, năm chiêu này hợp lại một chỗ lại càng là trận thế đáng sợ, nhất kích tất thắng, căn bản không thể phòng ngự nổi.

Tiêu Thu Thủy làm sao mà ngăn cản được!

Yến Cuồng Đồ không biết Tiêu Thu Thủy có thể chống đỡ như thế nào.

Nếu đổi thành bản thân ông ta thì chỉ có thể dựa và Huyền thiên Ô kim chuông đầu cứng.

Ông tự tin có thể đánh bị thương ba người nhưng bản thân cũng khó đảm bảo không bị vài vết thương.

Ngay chính ông ta cũng khó tránh khỏi thụ thương thì Tiêu Thu Thủy làm sao mà đón đỡ được!

Đó chính là chỗ mà ông nhìn nhầm Tiêu Thu Thủy.

Nếu đổi thành Lý Trầm Chu thì nhất định sẽ không nghĩ như thế.

Lý Trầm Chu chưa từng xem thường năng lực của bất kỳ ai, y thậm chí còn phỏng đoán Liễu Tuy Phong lên quá cao, kết quả ngược lại trở thành sai lầm quá nặng.

Sai lầm của y đổi lấy cái chết của Liễu Ngũ.

Yến Cuồng Đồ ngàn vạn lần không ngờ được, Tiêu Thu Thủy lại có thể phá giải được đòn hợp kích của ngũ lão.

Ngũ lão cũng không nghĩ tới.

Họ vừa ra tay liền lập tức hối hận tại sao mình lại xuống tay quá nặng.

Trong lòng họ vẫn còn khá có thiện cảm với người thanh niên trước mắt, đương nhiên là không muốn ra tay hủy diệt hắn.

Nhưng trận chiến này lại liên quan đến vinh nhục của phái Thiếu Lâm, cho nên không thể không nặng tay.

Nhưng rồi lúc này họ lại hoài nghi, mình ra tay phải chăng là có hơi quá nhẹ?

Tiêu Thu Thủy đã phá được chiêu thức của họ.

Tiêu Thu Thủy chỉ sử dụng tổng cộng năm chiêu: “Tiên nhân chi lộ”, “Như phong tự bế”, “Ngọc nữ xuyên lăng”. “Quy xà thổ châu”, “Thuần dương khai lộ”.

Năm chiêu này đều là năm chiêu thức nhập môn bình thường nhất của phái Võ Đang.

Nhưng Tiêu Thu Thủy lại sử dụng năm chiêu tầm thường này để phá năm chiêu “nhìn như không lạ, kỳ thật cực lạ” của Thiếu Lâm ngũ lão.

Lượt đấu này phần lớn mọi người đều xem không hiểu, nghĩ rằng hai bên nhường nhịn nhau, không biết ảo diệu ở chỗ nào.

Nhưng chiêu tiếp theo cho dù là người hoàn toàn xem không hiểu cũng biết là không hề tầm thường.

Bởi vì chiêu thức ngũ lão đánh ra chính là chiêu ngũ tạng vừa dùng để đối phó với võ lâm đệ nhất nhân Yến Cuồng Đồ, “Hoài bão thiên hạ”.

Năm người mở rộng cánh tay, bao vây lấy Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy làm thế nào tránh được.

Hắn vốn có thể sử dụng mười lăm pháp môn trong Vọng Tinh thiên thư, các chiêu như Địa thế, Phong lưu, đều có thể tránh thoát được.

Chỉ là đã sớm có quy định, phải sử dụng võ nghệ Võ Đang hoặc Thiếu Lâm!

Nếu không cho dù có thể không bại thì ngũ lão cũng sẽ không chịu tin lời hắn nói.

Võ công hắn tuy kém Yến Cuồng Đồ một bậc nhưng Yến Cuồng Đồ chỉ hơi tiếp cận qua với chiêu thức Thiếu Lâm, Võ Đang mà thôi, không như Tiêu Thu Thủy do kiên trì rèn luyện Thiếu Võ chân kinh đã hiểu biết rất sâu về võ công Thiếu Lâm và Võ Đang, dù trong lúc ngàn cân treo sợi tóc vẫn có thể nghĩ ra được đối sách.

Cũng có lẽ là vì trong Thiếu Võ chân kinh, Chu đại thiên vương đã sớm tính toán có một ngày phải tiêu diệt võ công tuyệt chiêu Thiếu Lâm, Võ Đang.

Nghĩ tới điểm này, Tiêu Thu Thủy lại càng không thể thối lui. Nếu như hắn thất bại, không thể khiến ngũ lão tin tưởng, Chu đại thiên vương dựa vào công lực ngay từ năm xưa đã sáng tạo ra Thiếu Võ chân kinh, muốn trừ Võ Đang, diệt Thiếu Lâm, trong tình huống hai phái khinh địch, hoàn toàn không phòng bị, thật sự không phải là chuyện khó.

Tiêu Thu Thủy càng hiểu rõ uy lực của Thiếu Võ chân kinh thì lại càng không thể bỏ qua việc này.

“Hoài bão thiên hạ” quả thật là có một loại uy lực to lớn, bao trùm cả thiên hạ. Sức mạnh này không những là vô hình mà thậm chí còn có thể nói là vô ý, cũng đã tiếp cận tới vô địch.

Đây là võ công có tiềm lực không thể đo lường nhất trong Thiếu Lâm.

Nhưng thứ Tiêu Thu Thủy đưa ra để đối kháng lại chính là thần công hữu hình hữu ý, lăng lệ nhất của Thiếu Lâm, Long Tượng Bàn Nhược thiên công!

Môn thần công được xưng là mỗi chiêu đánh ra đều có công lực như một rồng một voi này va chạm mãnh liệt với “Hoài bão thiên hạ” như linh dương gác sừng, không lộ tung tích. Âm một tiếng, thân hình ngũ tăng cùng khẽ lắc lư, Tiêu Thu Thủy lùi liên tiếp năm bước, không ngờ lại vô sự.

“Hoài bão thiên hạ” của Thiếu Lâm bị Long Tượng Bàn Nhược thiên công của chính Thiếu Lâm cản lại.

Chiêu thứ hai rồi.

Thêm một chiêu nữa mà Thiếu Lâm ngũ lão không đánh ngã được Tiêu Thu Thủy thì sẽ tính là thua.

Năm vị lão tăng đưa mắt nhìn nhau, lúc này vẻ nhàn nhã bình đạm khi trước đã hoàn toàn biến mất.

Năm người cùng thấp giọng quát lên một tiếng, giống như âm thanh gầm rít từ trong cổ họng thú vật, thân hình đột nhiên di động không ngừng.

Tiêu Thu Thủy ngưng thần đón đỡ, nhận thức của hắn đối với võ công Thiếu Lâm chỉ tới từ Thiếu Võ chân kinh, dù sang cũng vẫn còn khá nông cạn, nhìn ngũ tăng bóng dáng biến ảo, không thể phân định được là họ đang sử dụng loại võ công nào, loại tâm pháp nào.

Đúng lúc này, ngũ lão đột nhiên đứng lại.

Ngũ lão chợt mở rộng hai tay, tiếp đó từ từ co lại đốt ngón tay thứ nhất, sau đó chậm rãi co lại đốt ngón tay thứ hai, rồi lại co tiếp đốt ngón tay thứ ba, lúc này bàn tay đã biến thành: nắm quyền!

Chỉ nghe ngũ lão nhất tề quát lớn:

- Ngũ chi liên tâm, ngũ biện thành liên!

Tiếp đó ngũ lão liền phát động “Ngũ chi liên tâm” đó.

Áp lực và uy lực của “Ngũ chi liên tâm” còn mạnh hơn hai lần công kích trước!

Tiêu Thu Thủy dù dốc hết sở học Võ Đang, tuyệt kỹ Thiếu Lâm cũng không thể tránh khỏi chiêu này!

Hắn chỉ có thể động pháp môn đại vô úy nhất cũng là hoàn mỹ nhất trong Vong Tinh thiên thư thập ngũ quyết: “Thiên ý”.

Thiên ý xuất hiện liền như ý trời, ý trời không thể nghịch.

“Ngũ chi liên tâm” cũng không nghịch lại được, ngũ lão chấn động, hỏi:

- Đây là võ công gì?

Ngay cả Yến Cuồng Đồ cũng thanh âm phát run, hoảng hốt nói:

- Thiên hạ không ngờ lại có võ công như thế!

Tiếp đó ngũ lão và Yến Cuồng Đồ cùng nhất tề minh ngộ, đồng loạt hô lên:

- Vong Tinh thiên thư!

Chỉ có võ công của Vong Tinh thiên thư mới có được uy lực như vậy.

Chỉ có võ công trong Vong Tinh thiên thư mới có thể tiếp được “Ngũ chi liên tâm”.

Tiêu Thu Thủy không lập tức đáp lời.

Khi hắn sử ra một quyết Thiên ý thì bản thân hắn đã phảng phất như dung hợp với trời cao, trong một sát na, hắn chính là khung trời vô tận, mãi không điểm dừng, cũng không có tình cảm.

Nhưng rồi hắn lập tức khôi phục lại, cúi đầu nói:

- Tôi bại rồi.

Tiêu Thu Thủy dùng Thiên ý đỡ được “Ngũ chi liên tâm” của Thiếu Lâm ngũ tăng, đương nhiên là vẫn chưa bại, nhưng theo quy định Tiêu Thu Thủy dùng

ba chiêu võ công “Thiếu Lâm, Võ Đang” chống đỡ công kích của ngũ lão, Tiêu Thu Thủy đã bị ép dùng võ công trong Vong Tinh thiên thư thì chỉ có thể tính là đã bại.

- Cậu không hề bại.

Bảo Tàn đáp.

- Kê bại là chúng ta.

Bảo Phong nói.

- Chúng ta đã sử dụng “Ngũ chi liên tâm”.

Bảo Hoa nói.

- “Ngũ chi liên tâm” không chỉ là võ công Thiếu Lâm.

Bảo Tuyết nói.

- Mà còn là võ công Võ Đang.

Bảo Nguyệt nói.

- “Ngũ chi liên tâm” là võ công kết hợp Thiếu Lâm, Võ Đang sáng tạo nên, chúng ta thấy đánh cậu không thắng nổi liền bị ép phải dùng đến.

Bảo Tàn tổng kết lại.

- Cho nên cậu không hề bại. Kê bại là chúng ta.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy lập tức sáng lên.

Hóa ra năm vị cao tăng Thiếu Lâm đã sớm khổ công nghiên cứu pháp môn hợp nhất vận dụng võ công hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cho nên đến lúc bị ép bất đắc dĩ mới sử dụng “Ngũ chi liên tâm”.

Nếu Thiếu Lâm đã sớm có phòng bị thì trận chiến này chỉ là để giữ gìn mặt mũi trong võ lâm mà thôi, cho dù Chu đại thiên vương tự mình tới, họ cũng đã sớm có đề phòng, đâu có gì phải lo lắng nữa!

Vì thế điều mình và Yên Cuồng Đồ lo lắng quả thực là ôm chuyện bao đồng.

Tiêu Thu Thủy lập tức chấp tay, vái dài nói:

- Năm vị tiền bối nhìn xa vạn dặm, tại hạ to gan mạo phạm, xin được năm vị tiền bối và các vị cao tăng thứ tội.

Sắc mặt Bảo Tàn lại khôi phục vẻ lười nhác đăm đăm như lúc trước, đáp:

- Có tội gì đâu? Thiếu hiệp nhân tâm hiệp cốt, lòng lo thiên hạ, chính là anh hùng xuất thiếu niên! Có tội gì đâu? A Di Đà phật!

Trong lúc mọi người đối thoại lại có một người trong lòng vô cùng ảo não.

Người đó chính là Kiếm nhược du long Trác Phi Phàm.

Trác Phi Phàm không những hình dung tuần tú mà lòng dạ cũng rộng rãi hơn người, nhưng nghe mọi người đối thoại liền biết Hoài Bảo ngũ tăng đã sớm lên nghiên cứu Thiếu Lâm, Võ Đang không biết bao nhiêu năm, do vậy trong lòng rất là buồn bực, chỉ mong có thể sớm trở về Võ Đang, mau chóng tìm ra trường bối còn sống của Võ Đang, nắm bắt lại việc này rồi tiến hành quyết định.

Cùng lắm thì cũng bám lấy Thiếu Lâm mở một đợt “học tập lẫn nhau”, xem xem ai học nhanh hơn, học nhiều hơn, học giỏi hơn, học cao hơn được đối phương!

Tiêu Thu Thủy, Yên Cuồng Đồ cáo từ chùa Thiếu Lâm, trên đường xuống núi Tung Sơn chợt gặp một đợt tuyết trắng.

Tiêu Thu Thủy thì thảo:

- Đây là trận tuyết đầu mùa phải không?

Yên Cuồng Đồ cũng lâm bảm tự nói:

- Không biết trận tuyết cuối cùng sẽ là lúc nào?

Tung Sơn thế núi hùng vĩ, bây giờ tuyết rơi là tả, nơi sườn núi một khoảng vắng lặng, hai người chỉ cảm thấy một luồng ý chí to lớn, lại bị thương lạnh lẽo khôn cùng.

Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Tiền bối, ngài hãy khóa huyết đạo tôi lại đi.

Lúc này Yên Cuồng Đồ vẫn đang ở trên lưng Tiêu Thu Thủy, hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Nơi tiền bối muốn đến, chuyện tiền bối muốn làm đều không cho tôi nhúng tay vào nhưng tôi lại hết lần này lần khác không kiềm chế được. Trận Thiếu Lâm lần này lại không tuân lời tiền bối, chung quy vẫn ra tay... Như vậy không ổn, vẫn mời tiền bối khóa huyết đạo trên tay tôi lại thôi.

Yên Cuồng Đồ nói:

- Trên Tung Sơn ngươi ra tay là đã được ta đồng ý, không tính là nuốt lời.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Nhưng như vậy cũng không ổn. Tiền bối không cho tôi ra tay tất là tự có thâm ý... Tôi sợ mình ra tay ngược lại làm hỏng chuyện của tiền bối..

Yên Cuồng Đồ cười khà khà:

- Thế cũng chẳng có gì qua trọng, chỉ là tâm nguyện của ta mà thôi... Kỳ thực, nếu ngươi không cho ta điểm huyết, ta bây giờ hai chân tê dại, chắc chắn đã khóa nổi huyết đạo của ngươi.... Khó mà được sự thành khẩn như vậy!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đại trượng phu một chữ đáng ngàn vàng, vốn là chuyện đáng phải làm.

Yên Cuồng Đồ cười lớn:

- Trong thiên hạ loại người bất thành, bất tín, bất trung, bất nghĩa lại thích vịn vẹo đạo lý nhiều không đếm hết! Ngươi có thể làm được như vậy đã là không thể coi thường rồi, chẳng trách lại có người phục ngươi.

Tiêu Thu Thủy thân nhiên đáp:

- Kỳ thực vẫn bối cũng chẳng có gì đáng để ngươi ta khâm phục.... Những chuyện ích kỷ trong lòng vẫn còn rất nhiều, thường không kiềm chế được, lại còn thích đánh thích giết....

Yên Cuồng Đồ ngắt lời:

- Thế thì đã làm sao! Nam tử hán đại trượng phu, háo sặc, đánh giết, cũng là bản sắc anh hùng.

Tiêu Thu Thủy cười cười, như tự có cảm nhận, không đáp lời nữa. Yên Cuồng Đồ lại hỏi:

- Chiều thức ngươi sử dụng vừa nãy thật sự là của Vong Tinh thiên thư?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Phải.

Yên Cuồng Đồ cười ngặt:

- Kê khác cứ nghĩ Vong Tinh thiên thư là do Yên mỗ viết ra, đúng là ăn nói quàng xiên! Kỳ thực võ công trong Vong Tinh thiên thư ngay cả ta cũng phải mơ ước, vẫn là vận may của tên nhóc nhà ngươi quá tốt.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Chỉ là Vong Tinh thiên thư không phải sách, mà là người.

Yên Cuồng Đồ ngẩn ra, hỏi:

- Thế thì đúng là kỳ lạ. Là ai vậy?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Không phải một người, mà là ba vị. Ba người họ một người ngoại hiệu “Thiên”, một người ngoại hiệu “Tinh”, một người ngoại hiệu “Vong”.

Yến Cuồng Đồ cười nói:

- Đúng là “ngoài trời còn có trời, người giỏi còn có người giỏi hơn”, ta lại không biết chuyện đó!

Tuyệt roi lất phất như lông ngỗng bay giữa trời, bấy giờ chợt nghe từ đằng xa truyền lại tiếng quát tháo cùng tiếng binh khí va chạm, Yến Cuồng Đồ nói:

- Qua đó xem thử.

Tiêu Thu Thủy gạt đầu, công Yến Cuồng Đồ, thi triển khinh công lao về hướng tiếng quát tháo đang vang vọng.

Chỉ thấy trong sơn cốc u tịch, một đám người đang đánh nhau loạn xạ.

Tiêu Thu Thủy vừa tới đã nghe một người há miệng chửi lớn:

- Con mẹ nhà nó! Con mẹ nhà nó! Cái tên chó săn Hán không ra Hán, Kim không ra Kim nhà mi, xem ra đánh cho đến lúc mi kêu bà ngoại thành ông nội đây! Cho người biết rằng, những chuyện ném giếng xuống đá từ sau ít làm thôi!

Một giọng nữ ồm ồm bực tức nặng:

- Là ném đá xuống giếng.

Giọng nói lúc ban đầu quát trả:

- Cũng giống nhau hết còn gì! Dù sao cũng có giếng có đá, sao phải bắt bẻ từng ly từng tý thế, đúng là thông rôm thái đòi!

Lại có một giọng nói khác léo nhéo chỉ trích:

- Là thông thái rôm đòi! Lần trước đã sử cho rồi!

- Đòi! Đòi! Đòi!

Người lúc đầu nổi giận rồi:

- Đòi cái đầu chết toi nhà mi ấy!

Tiêu Thu Thủy vừa nghe liền lập tức không nhịn được phải phì cười, căn bản không cần nhìn thêm một cái đã biết người dùng loạn thành ngữ đó chính là huynh đệ tốt Vua rắm Thiết Tinh Nguyệt, giọng nữ ồm ồm kia tất là Diêm vương thân thủ Trần Kiến Quý, giọng nam léo nhéo chỉ có thể là Khâu Nam Cổ thôi.

Tiêu Thu Thủy vừa thấy họ, trong lòng liền cảm thấy ảm áp.

Thiết Tinh Nguyệt vừa chửi vừa đánh, tay chân không hề chậm trễ một khắc nào. Cái kiêu của hắn là chửi bới càng hung thì đánh càng sáng khoái, không sáng khoái chính là Trần Kiến Quý và Khâu Nam Cổ thường xuyên, đâm chọc sau lưng hắn.

Lúc này bỗng nghe có người hắt xì một tiếng, người đó tuy hắt xì nhưng giờ tay khom lưng đã đánh bay hai kẻ địch. Người này càng đánh càng mệt, đánh lâu tắt ngủ, nếu mà hắn đã ngủ thì dù có người lấy đao kề lên cổ cũng quyết ngủ cho bằng được. Tiêu Thu Thủy mỉm cười, hắn còn nhớ lần trước trong trận ở núi Đan Hà, hắn suýt nữa bị Ngũ kiếm dưới trướng Chu đại thiên vương giết chết vậy mà người đó vẫn còn ở trên cành cây nằm mơ giấc mộng xuân thu của mình.

Người đó đương nhiên chính là hòa thượng Đại Đỗ.

Hòa thượng Đại Đỗ chính là người còn lại cuối cùng trong trận ở đình Ngũ Long Quảng Tây, cho dù biết rõ phải chết nhưng vẫn kiên định tử thủ bên cạnh Tiêu Thu Thủy.

Ngoài Đại Đỗ còn có mấy người Kim đao Hồ Phúc đầu to tai lớn cầm dài, Đinh sắt Lý Hắc đen như cục than hai mắt lão liên, Đầu sắt Hồng Hoa ba năm không mở miệng, mở miệng dọa chết người, Táp hạc Thi Nguyệt cao như cái sào, nói chuyện như pháo liên châu, cùng với Thiên thủ Kiếm viên Lận Tuấn Long, ba thanh kiếm xông pha giang hồ, từ trẻ đến già hùng tâm vẫn không mất....

Tất cả họ đều tới rồi!

Trong lòng Tiêu Thu Thủy như muốn hét lên một tiếng hô vang mừng rỡ.

Chúng hiệp cũng trông thấy Tiêu Thu Thủy, hoan hô như sấm dậy.

Gương mặt vốn luôn vui vẻ của họ, giờ trong giây phút hân hoan nhất này không ngờ lại vẫn mang theo vẻ ưu sầu phần nộ, thật đúng là chuyện chưa từng có.

Thiết Tinh Nguyệt câu đầu tiên đã nói:

- Tiêu đại ca, sao cậu lớn thế này rồi còn chơi trò “cưỡi ngựa”, ông già này...

Nói được nửa chừng mới nhìn rõ người được Tiêu Thu Thủy cõng trên lưng không ngờ lại chính là Sở nhân Yên Cuồng Đồ từng uy chấn toàn trường trong trận Đường Dương ngày trước, hẳn dù có to gan hơn nữa cũng trợn mắt há mồm, nhất thời ngắc ngứ không nói tiếp được.

Yên Cuồng Đồ cười nhạt hỏi:

- Sao vậy? Lão già ta ở đây người liền biến thành con chó câm rồi à?

Thiết Tinh Nguyệt vốn là kẻ không sợ trời không sợ đất, bị Yên Cuồng Đồ khích một câu như vậy, cho dù đối thủ là thiên vương lão tử hẳn cũng không bỏ qua được, lập tức chửi to:

- Lão già mãi không chết! Chửi lão thì đã làm sao! Lão cũng không phải là không có chân, còn bắt Tiêu đại ca cõng đi...

Thiếu Lâm Hồng bỗng thốt lên một câu:

- Đại ca, Nhạc nguyên soái bị bắt vào ngục rồi!

Dứt lời, nghẹn ngào không tiếp được.

Đầu óc Tiêu Thu Thủy lập tức loạn thành một mớ, chỉ vang vọng: Nhạc nguyên soái bị bắt vào ngục, Nhạc nguyên soái bị bắt vào ngục.... Chỉ kịp truy hỏi một câu:

- Tại... tại sao?

Lý Hắc đầu đón đáp:

- Tên câu tặc Tần Cối hãm hại trung lương, đã bao giờ cần lý do đâu.

Tiêu Thu Thủy lòng dạ rối như tơ vò, trong đầu chỉ có một câu: Ta phải đi cứu ngài, ta phải đi cứu ngài... Ta phải đi cứu Nhạc nguyên soái!

Bấy giờ bỗng có có một mũi kiếm sắc như mặt trời đâm thẳng tới trước mặt hắn.

Mặt trời chói chang nóng rực, mắt không mở ra nổi.

Nếu đổi thành lúc thường thì một kiếm này, Tiêu Thu Thủy dù nhắm mắt cũng có thể tiếp được.

Nhưng hiện tại Tiêu Thu Thủy tâm thần hoàn toàn bị phân tán, một kiếm đâm tới trước mặt không ngờ lại không biết tránh né. Đúng lúc đó, mặt trời vụt biến mất.

Ánh sáng vàng chói lọi bị kẹp giữa hai ngón tay.

Hai ngón tay kẹp lại không ngờ lại khiến mặt trời cũng phải thoáng u ám.

Kiếm là kiếm của Khang Xuất Ngư.

Ngón tay là ngón tay của Yên Cuồng Đồ.

Tiêu Thu Thủy như bừng tỉnh mộng, bấy giờ mới biết Yên Cuồng Đồ đã cứu mình một mạng, cũng nhận ra rằng đám người đánh với nhóm Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cô, hòa thượng Đại Đỗ đến đó cả mắt lại chính là người của Quyền Lực bang, trong đó có hai cao thủ là Dao vương Triệu Thu Túc và Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngư!

Thiếu Lâm Hồng cả giận, đầu trục cúi xuống, cổ hơi co lại, húc thẳng vào Khang Xuất Ngư!

Triệu Thu Túc cười lạnh, ánh đao lóe lên, chém một đao vào cổ Hồng Hoa!

Đao đột ngột dừng lại, bị người ta dùng hai chưởng chặn lại, kẹp chặt lấy.

Người ra tay là hòa thượng Đại Đỗ. Những người này theo Tiêu Thu Thủy ra chiến trường đã lâu, đều học được không ít võ công, đã sớm không phải loại mù mờ như ngày trước nữa.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện... chuyện này là thế nào?

Kim đao Hồ Phúc đáp:

- Nhạc nguyên soái về triều bị gian tướng không cho phân trần lập tức bắt đi, Tàn Cối sợ có người cướp ngục bèn sai Chu Thuận Thủy tới giám sát, nghe nói bên phía người Kim cũng phải “Tái ngoại tam vương” tới tìm cách giết Nhạc nguyên soái. Đường Phương muội muội biết được chuyện đó liền sai bọn tôi tới báo cho cậu biết bởi vì chỉ có cậu ra tay mới hàng phục được Chu Thuận Thủy và ba tên ma đầu tái ngoại đó!

Tiêu Thu Thủy lòng dạ rồi bời, nghe thấy tên Đường Phương giống như trong tim lóe lên một tia sáng, lập tức hỏi:

- Đường... Đường Phương... thì sao?

Tạo hạc Thi Nguyệt đáp:

- Đường tỷ tỷ không tới. Chị ấy trở về Thục, muốn xin Đường lão thái thái ra tay cứu Nhạc nguyên soái ra khỏi ngục, trên đường hộ tống già trẻ nhà họ Nhạc tới huyện Mai Hoa.

Tiêu Thu Thủy tuy thất thần nhưng tâm tư vẫn nhảy bèn, liền hỏi:

- Lý bang chủ cũng đang ở kinh sư, sao không mời y và Triệu tỷ ra tay?

Đinh sắt Lý Hắc khề thờ dài đáp:

- Cách nhìn trong chuyện này lại có rất nhiều khác biệt.

Muốn nói nhưng lại thôi.

Tiêu Thu Thủy vội hỏi:

- Có gì khác biệt?

Khâu Nam Cổ bữu môi đáp:

- Lý Trầm Chu với Chu đại thiên vương tuy không cùng một đường, Chu Thuận Thủy đứng bên phe Tàn Cối, câu kết người Kim, hãm hại trung lương. Lý Trầm Chu lại cho rằng thời cơ đã đến, nếu Nhạc Phi bị giết, tất sẽ dẫn đến sự phản nộ của anh hùng thiên hạ, y vừa khéo có thể đẩy binh tạo phản, tự lập làm vương, lại khởi binh chống Kim, hoàn thành giấc mộng xuân thu hoàng đế của mình!

Tiêu Thu Thủy giật mình hỏi:

- Vậy là Lý bang chủ quyết định ngồi yên bỏ mặc ư?

Lý Hắc lắc đầu thờ dài:

- Quyền Lực bang chung quy vẫn không vượt qua được một chữ “quyền”. Loại người như Lý Trầm Chu một khi đã đợi được thời cơ thì sao chịu bỏ qua? Càng huống hồ sau khi Liễu Ngũ chết đi, tâm lý y cũng hoàn toàn thay đổi...

Lúc này, ánh đao Triệu Thu Túc tỏa ra thế công sắc bén, hòa thượng Đại Đỗ dần không chống đỡ nổi nữa, Khâu Nam Cổ chạy tới hỗ trợ, hợp chiến Triệu Thu Túc, nhất thời ổn định được cục diện.

Tiêu Thu Thủy càng kinh ngạc:

- Liễu Ngũ chết rồi?

Yến Cuồng Đồ cũng vội vàng hỏi:

- Mộ Dung, Chu đại thiên vương, Đường môn, mấy nhà hợp công Quyền Lực bang, rút cuộc là thế nào rồi?

Hồ Phúc đáp:

- Mặc Dạ Vũ chết rồi, Đường Tuyết, Đường Tống, Đường Quân Thương, Đường Quân Thu đều bỏ mạng đương trường. Mộ Dung Thế Tinh cũng bị giết. Quyền Lực bang ngoài mất một Liễu Tùy Phong ra thì chẳng có tổn thất gì.

Yến Cuồng Đồ gật đầu, giống như vô cùng vui mừng, Tiêu Thu Thủy chưa từng thấy khi nào ông ta có vẻ mặt hiền từ như vậy, chỉ nghe ông ta nói:

- Lý Trầm Chu quả nhiên hùng tài đại lược, lợi hại phi phạm.

Điểm ấy Tiêu Thu Thủy cũng có chút đồng cảm, nói:

- Trên đời có một số người, thật sự không phải người khác cứ cố gắng là có thể thay thế được.

Lý Hắc nói:

- Tình thế hiện tại biến thành Chu địa thiên vương ủng hộ quân Kim, giúp đỡ Tần Cối, hãm hại Nhạc nguyên soái. Tái ngoại Tam vương thì vượt ngàn dặm đường muốn giết Nhạc Phi. Lý Trầm Chu cố ý muốn thời thế biến thành rối loạn, y mới có cơ hội để lợi dụng, cho nên cũng ngăn cản người khác giải cứu Nhạc gia. Chúng tôi trên đường tới đây thông báo với anh, Quyền Lực bang đã ba lần cảnh cáo, chúng tôi vẫn không thêm để ý, tên Đạo vương kia liền dẫn người liều mạng với bọn tôi.

Tiêu Thu Thủy kinh ngạc hỏi:

- Triệu tỷ tỷ biết chuyện này cũng không tìm cách ngăn cản sao?

Lận Tuấn Long dựa vào ba thanh kiếm, xông vào trong trận Quyền Lực bang chém giết một hồi, khi trở về vừa lúc nghe thấy câu hỏi. Ông ta mặt không đỏ, thở không gấp, tuổi tuy đã lớn nhưng vừa tò mò vừa lắm chuyện, liền đáp:

- Cô bé xinh xắn tên Đường Phương đó từng báo lại tình hình với Triệu Sư Dung, Triệu Sư Dung cũng từng khuyên bảo Lý Trầm Chu, ta nghe nói tên nhóc con Lý Trầm Chu ấy lại đáp: ‘Nàng đang cầu ta? Không phải nàng trước nay không cầu xin ai sao? Vì Tiêu Thu Thủy, có đáng không?’ Triệu Sư Dung liền tức đến mặt mũi trắng bệch, bỏ đi. Đường Phương tới khuyên nàng ta, nàng ta nói: ‘Ta chỉ muốn tránh đi một thời gian, nhưng nếu chàng gặp chuyện thì ra vẫn sẽ đứng ở bên chàng.’ Triệu Sư Dung liền bảo Đường Phương nhắc lại những lời đó với cậu, Đường Phương phải đi về đất Thục liền nhờ ta chuyển lời cho cậu.

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra hồi lâu, nhớ tới bóng áo xanh và bù nhìn rom roi lệ bên bờ Mạc Sâu Hồ, trong lòng không khỏi ảm đạm.

- Tiêu đại ca.

Lúc này Trần Kiến Quý bước lên một bước, nghiêm mặt nói:

- Đường Phương tỷ nhờ tôi nhắn với anh một câu.

- Chị ấy về Xuyên lần này đã phạm gia quy của Đường môn, Đường Đăng Chi sẽ không tha cho chị, nếu chị ấy không ra được nữa thì bảo anh không cần chờ đợi, cũng không được đi tìm, Đường môn là nơi không thể tới được.

Trong đầu Tiêu Thu Thủy như nổ ầm một tiếng, hét lên:

- Ta không thể đáp ứng! Nếu nàng không ra được thì ta sẽ tới đó tìm nàng! Núi đao biển lửa, dầu sôi địa ngục, ta đều phải tới tìm nàng! Ta không thể đáp ứng!

Âm thanh truyền đi vang vọng, tuyết thoáng tan đi, băng thoáng nứt toác.

Lý Đại ơi Lý Đại, Liễu Ngưu chết rồi, bất thể kiều hùng Lý Trầm Chu cũng trở thành kẻ tầm thường sao? nản chả muốn dịch nữa ☹

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bộ hai: Tuyệt oán

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khang Xuất Ngư một kiếm đánh lên Tiêu Thu Thủy không thành, đã sớm sợ hết vía. Lão từng giao đấu với Tiêu Thu nhiều lần, ban đầu Tiêu Thu Thủy cũng chẳng ra sao, nhưng võ công thì lại càng ngày càng lợi hại. Về sau lại nghe đến uy danh Tiêu Thu Thủy tiêu diệt Nam Cung thế gia và họ Thượng Quan, lại còn cuộc hội ngộ vang động một thời ở dốc Trường Bản, bây giờ thấy Tiêu Thu Thủy xuất hiện, trong lòng như có cả mười lăm thùng nước, báy hắt lên, tám đổ xuống, bối rối loạn xạ.

Khang Xuất Ngư không dám luyện chiến, Triệu Thu Tức cũng tự biết võ công không bằng Tiêu Thu Thủy, có đánh tiếp cũng không được lợi lộc gì. Nếu Tiêu Thu Thủy đã ra mặt, vậy thì khi gặp bang chủ cũng có cơ mà ăn nói, y lập tức chém hờ mấy đao, ép lui hai người hòa thượng Đại Đỗ, Khâu Nam Cối, đoạn quay người bỏ chạy.

Triệu Thu Tức rời đi, Khang Xuất Ngư lý gì mà lại không theo. Mấy người Thiết Tinh Nguyệt đang dòm truy đuổi thì Tiêu Thu Thủy đã vụt xông tới, chặn đường Khang Xuất Ngư.

Sắc mặt Khang Xuất Ngư lúc xanh lúc trắng, từ đỏ lại sang vàng, đã sợ đến hàm dưới đánh lập cập. Tiêu Thu Thủy nói:

- Ngày ấy người dẫn quân tấn công nhà ta, uy vọng tám mặt, giờ bay mất đâu hết rồi?

Khang Xuất Ngự cố gượng cười, đáp:

- Tiêu... Tiêu đại hiệp, cha mẹ cậu không phải... không phải là do tôi giết.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Nhưng nhà ta là do người phá hủy.

Nhắc tới đây, Tiêu Thu Thủy bất giác nhớ lại Kiếm lư nhà họ Tiêu, vốn là một chốn an ổn, bình yên, nhưng lại vì giang hồ phong ba quỷ quyệt âm hiểm này nuốt chửng, hủy trong một chốc, lại nhớ tới dung mạo song thân, nước mắt tuôn trào, đứng ngây ra đó.

Khang Xuất Ngự vẫn cố biện bạch:

- Đó đều là do Lý bang chủ và Ngũ công tử sai chúng tôi là...

Chợt liếc thấy Tiêu Thu Thủy đang đứng ngơ ngác, trong lòng liền có tính toán. Lại thấy Tiêu Thu Thủy cũng một ông lão hai chân không cử động được, thầm nghĩ: “Quan hệ của kẻ này với Tiêu Thu Thủy chắc chắn không phải là thường, nếu ra tay đã thương lão ta tất có thể làm Tiêu Thu Thủy phân tâm, mình sẽ có thể trốn thoát...”

Trong lòng lão còn tự khen ngợi mình không ngờ trong tình huống nguy cấp như lúc này lại vẫn có thể nghĩ ra được diệu kế như vậy.

... Lão không ngờ được rằng mình giống như đang cầm một thanh đao, mũi đao chỉ ngược, tự đâm thẳng vào tim mình.

.... Lại giống như đang nắm một cái xẻng, từng nhát từng nhát một, tự đào lấy phần mộ cho mình.

Khang Xuất Ngự đã ra tay.

Kiếm như mặt trời chói chang, “Ông lão kia” cũng ra tay.

“Huyền thiên Ô kim chương”.

Đó là lần ra tay cuối cùng của Quan Nhật thần kiếm Khang Xuất Ngự.

Lão tự tay đào mộ, lão tự mình nhảy xuống.

Lão vạn lần cũng không ngờ được rằng mình vì không dám trực diện đối đầu với Tiêu Thu Thủy mà trực diện chọc vào Yên Cuồng Đồ.

Yên Cuồng Đồ bình sinh không bao giờ đánh lên ai.

Ông hiếu sát, thích đấu nhưng luôn kiên trì phải đấu một cách quang minh chính đại.

Loại ông ta hận nhất là những kẻ đánh lên người khác.

Nhưng Khang Xuất Ngự không chết, lão chỉ bị đánh ngã xỉu đi thôi. Yên Cuồng Đồ không giết lão, ông ta tự có lý do riêng không muốn giết người của Lý Trầm Chu.

Khang Xuất Ngự ngã xỉu, Triệu Thu Tức dẫn người rời đi, thành viên Quyền Lực bang vốn tụ tập lại vì chuyện lợi ích, vì quan hệ chức phận, cũng chẳng quan tâm mấy đến sự sống chết của nhau, nếu không phải có Lý Trầm Chu, Liễu Ngũ, Triệu Sư Dung thì đám người này đã sớm tự đấu đá nhau đến long trời lở đất rồi.

Lúc này khí trời đã chuyển lạnh, tuyết rơi càng lúc càng lớn, dần dần trên lông mày, trên râu, tóc, y phục mấy người Thiết Tinh Nguyệt đều dính đầy tuyết, giống như thành người già hết cả, tất cả cùng nhìn sang Tiêu Thu Thủy với ánh mắt mong chờ.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy cứ mãi giằng xé, đắn đo, tính toán, rối loạn lên vì mấy vấn đề: Đi, tới tìm Đường Phương... Không, trước tiên phải cứu Nhạc nguyên soái... Hẳn nên tìm Lý Trầm Chu trước, yêu cầu y hỗ trợ cứu Nhạc chống Kim... Thế nhưng cách làm của Lý bang chủ rút cuộc là đúng hay sai? Hẳn, rút cuộc là nên đi đâu trước?

Hắn cứ nghĩ, nghĩ mãi, tuyết càng rơi càng dày, hẳn càng lúc càng không tìm được cách giải quyết, không hỏi thấp giọng lắm bầm lạp đi lạp lại... Trước tiên đi tìm Đường Phương? Hay là đi cứu Nhạc nguyên soái trước? Tìm cách thuyết phục Lý bang chủ trước? Hay là...

Bỗng nghe có tiếng nói:

- Đều sai cả. Phải đi theo ta trước.

Giọng nói đó vang lên từ trên đầu, Tiêu Thu Thủy bấy giờ mới nhớ ra mình vẫn đang cõng Yên Cuồng Đồ. Lúc này Khang Xuất Ngự đã bị Yên Cuồng Đồ không chế, ngã gục dưới chân hắn, hắn mới phát hiện ra. Chỉ nghe Yên Cuồng Đồ nói:

- Trông người kia, nghĩ đến râu tóc trắng xóa, trông như ông cụ non ấy, không bằng đi theo ta đi.

Tiêu Thu Thủy ngẩng ra, hỏi:

- Đi theo ông?

Yến Cuồng Đồ cười đáp:

- Đúng vậy. Thứ nhất, người đã đáp ứng đi cùng ta tới ba nơi, đến giờ mới đi có hai. Thứ hai, nơi thứ ba ta cần tới chính là nơi người muốn tới, chuyện ta muốn làm tại nơi thứ ba cũng chính là chuyện đầu tiên người muốn làm lúc này.

Tiêu Thu Thủy động dung, hỏi:

- Là nơi nào? Chuyện gì?

- Đến tổng bộ của Trường Giang thất thập nhị thủy đạo, tam thập lục lộ, giết Chu đại thiên vương!

- Muốn cứu Nhạc nguyên soái, trước phải giết Chu đại thiên vương!

- Muốn gặp Đường Phuong, ít nhất cũng phải xong hết việc bên người, không giết Chu đại thiên vương, tai họa liên miên không dứt, bao giờ mới rảnh rỗi được?

Nghe xong những lời này, Tiêu Thu Thủy liền đồng ý không chút do dự.

Trường Giang có bảy mươi hai đường thủy, ba mươi sáu lộ lục lâm hào kiệt, tới nay đều nằm dưới sự thống trị của một người.

Người đó chính là Chu đại thiên vương.

Yến Cuồng Đồ và Tiêu Thu Thủy đi chính là để giết người này.

Khi đến Định Đường Hiệp thì đã là tháng chạp.

Khi một năm mới đang dần đến, tuyết, luôn rơi thật là lớn.

Tuyết trên thủy đạo Trường Giang không ngăn nổi dòng nước Trường Giang chảy cuộn cuộn.

Ngày hôm ấy, một già một trẻ ngồi trên thuyền.

Tiêu Thu Thủy và Yến Cuồng Đồ đều biết, nếu đã đến đây thì nhất cử nhất động của mình đều không thoát khỏi sự giám thị của vây cánh thù hạ Chu đại thiên vương.

Chỉ là hai người già trẻ này, già thì cuồng phóng không câu thúc, trẻ thì to gan lại tí mỷ, sao lại sợ mấy trận thế còn con kia?

Tiêu Thu Thủy nhớ lại khi hấn chia tay với các anh em dưới chân núi Tung Sơn đã từng dặn đi dặn lại rằng, mình cùng Yến Cuồng Đồ đi không chế Chu đại thiên vương trước, các anh em nhất định phải lưu ý sự an nguy của Nhạc nguyên soái nhưng tuyệt đối không được tùy tiện hành động, tránh chọc giận Tần Cối, khiến y nổi sát tâm.

Chẳng biết các anh em có làm việc đúng như đã bàn không?

Nhớ đến tính khí nóng nảy của cả đám anh em, Tiêu Thu Thủy không khỏi có chút lo lắng.

Trường Giang Tam Hiệp nằm ở Xuyên Sở, Hoắc Đường, Vu Hiệp, Tây Lăng, gọi chung là Tam Hiệp. Lại phân thành thượng, trung, hạ tam hiệp, thượng hiệp là hai hiệp Định Đường, Vu Sơn, trung hiệp là hai hiệp Vu Cầm, Không Sầm, còn hạ hiệp là hai hiệp Đăng Ảnh, Hoàng Miêu, trong mỗi hiệp lại có hai tiểu hiệp.

Tiêu Thu Thủy cùng Yến Cuồng Đồ kiếm được một chiếc thuyền gỗ bán tại chỗ dân Giang Tô, đẩy sào vài ba ngày, chỉ thấy mặt trời diều ngang qua đầu, khói sào nhàn nhạt thấp thoáng giữa núi xa.

Khi thuê chiếc thuyền gỗ bán này, giá tiền không có nhiều tranh chấp, hai người trên thuyền đều chẳng tính toán gì, trong lòng cũng hiểu rõ cả: Cho dù không trả tiền thì chiếc thuyền này cũng nhất định sẽ phải đi, chiếc thuyền này vốn chính là do Chu đại thiên vương phái đi để đón bọn họ.

Nếu người đã có phòng bị thì bọn ta cứ xông thẳng tới, xem xem người giờ được trò quỷ gì ra?

Hai người này đều thân mạng võ công tuyệt thế, gan to trùn tròi, Yến Cuồng Đồ cười hỏi Tiêu Thu Thủy:

- Người có biết bơi không?

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Tôi không biết. Lần trước thiếu chút nữa đã chết đuối dưới sông Ly Giang rồi. Ông thì sao?

Yến Cuồng Đồ nói:

- Ta đến cả tắm rửa cũng không biết.

Hai người cười lớn, hoàn toàn không để kẻ đóng giả làm lái thuyền vào trong mắt.

Lúc này thuyền đã tới một nơi, núi cao kẹp hai bên, bờ bắc như đao chém, bờ nam như búa chặt, nhìn giống như cửa, gọi là Quỷ Môn, vạn lưỡi đá nhọn đâm tủa lên trời, hiểm trở đáng sợ. Chỉ nghe sau khi con thuyền dừng lại, hai lái thuyền mặc áo toi hô gọi vắng vắng với ai đó ở phía xa. Tiếng họ hô đều là tiếng địa phương, cả Yến Cuồng Đồ lẫn Tiêu Thu Thủy đều không hiểu lắm. Yến Cuồng Đồ cười lạnh:

- Xem bọn hán định làm trò gì.

Chỉ thấy có năm sáu con thuyền nhẹ, thân sơn đen kịt, áp tới gần chiếc thuyền này, tiếng người nói léo nha léo nhéo một hồi, lại bắt tay bắt chân, giống như bạn bè cũ hàn huyên vậy. Mặc cho nước sông chảy gấp, thuyền bè nghiêng ngả, mấy người này vẫn cười nói như không, có thể thấy mã bộ rất vững, Yến Cuồng Đồ thấp giọng nói:

- Xem! Cái tên khốn mặt sẹo kia vừa nhét thứ gì đó vào tay lái thuyền, đại khái chắc là đồ Chu đại thiên vương quyết định dùng để “xử lý” chúng ta đấy.

Tiêu Thu Thủy bật cười, Yến Cuồng Đồ cũng chẳng thèm để ý, quay sang quan sát thế núi, hỏi:

- Ngươi có thấy ngọn núi lớn kia không?

Tiêu Thu Thủy ngược mắt nhìn sang, chỉ thấy ngọn núi đó trọc lốc không cây cỏ, đất đá đều đỏ quạch, đỉnh núi đối diện cao chót vót, sắc như muối trắng, hai bên tương phản, khiến cho người ta lóa mắt kinh ngạc, lại cảm thấy tạo hóa thực là quỷ phù thần công.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Ngọn núi đất đỏ kia gọi là núi Xích Giáp, bên đối diện là vách Bạch Diêm, trên núi này có thành Bạch Đế, trong thành có miếu Bạch Đế, khí tượng âm u, lại có Việt Công đường, thời Tùy Dương Tố từng đại phá quân đội trên biển của nước Trần ở đây... Đây là một nơi cực kỳ hiểm yếu của Trường Giang..

Yến Cuồng Đồ rành rỗi kể chuyện lịch sử, chỉ thấy nước sông cuộn cuộn, Tiêu Thu Thủy ngồi nghe đến thất thần.

Lúc này, hai lái thuyền vào lại trong khoang, thấy Yến Cuồng Đồ và Tiêu Thu Thủy rành rỗi bàn sử, tưởng là mưu kế thành công, hai món hàng khó xoi này không hề phát ra, trong lòng vô cùng đắc ý.

Lại qua một đoạn khe gấp, tới cửa vào Dịch Đường Hiệp, đá lớn lô nhô, hình dạng quái dị, Yến Cuồng Đồ chỉ vào đường đá hiểm trở kỳ hình quái trạng ấy, nói:

- Nếu dựa vào đây chống địch, trí trấn ngang sông, có thể một người giữ quan, vạn người khó vượt.

Yến Cuồng Đồ cả đời đều qua trong chém giết, tới đây thấy vậy, chẳng qua chỉ là cảm thán một chốc mà thôi, không biết rằng Tiêu Thu Thủy nghe vậy liền cảm thấy bùi ngùi không thôi. Hơn trăm năm sau, nơi này chính là nơi Từ Tông Vũ, đại tướng nhà Tống, đóng cột sắt kéo dài ba trăm bảy mươi sáu trượng nằm thước để ngăn địch, cũng là cuộc hội chiến Nam Tống chống Nguyên cuối cùng.

Người như Yến Cuồng Đồ khi nhớ tích xưa, suy đoán tương lai mà sinh cảm thán cũng là chuyện rất bình thường, Yến Cuồng Đồ thời còn trẻ tung hoành phong vân đã từng đi qua đây, bèn chỉ chỉ trò trò, kể cho Tiêu Thu Thủy nghe.

-..... Chỗ kia gọi là ụ Diễm Tàn, do dạng đá kỳ dị nên còn gọi là “Yến ngư thạch”, là nơi binh gia nhất định phải tranh đoạt. Nơi này hàng năm từ tháng ba đến tháng mười nước sông dâng cao, ngập qua đá lớn, chìm đến quá đỉnh, nước lớn thế mạnh, dù là người giỏi bơi lội cũng rất sợ hãi. Có câu ca dao là: Diễm Tàn thể như ngựa, Dịch Đường không thể xuống.....

Yến Cuồng Đồ càng nói càng hứng, liền vung tay múa chân, ngâm nga ca hát, đôi mắt sông lớn, ý chí phong phát.

Chợt có mùi thức ăn truyền tới, Yến Cuồng Đồ ngừng tiếng, cánh mũi khẽ giật giật, cười nói:

- Hóa ra là giờ trò trong đồ ăn.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy, trong lòng vô cùng kính phục. Yến Cuồng Đồ có thể chỉ ngửi qua liền phân biệt được trong mùi thức ăn có độc, chỉ bằng phần kinh nghiệm giang hồ này đã đủ để mình giục ngựa cũng không theo kịp rồi.

Yến Cuồng Đồ đối mặt với sông lớn chảy xiết, nở rộng lòng ngực, cao giọng hát vang, hoàn toàn chẳng để ý gì tới tình huống nguy cấp trước mắt. Lúc này nước sông cuộn cuộn, xô vào đá lớn mà đỏ xuống, hướng thẳng tới Diễm Tàn, trên vách đá dựng đứng có ba chữ lớn màu trắng: “Cứ tới đây!”

Tiêu Thu Thủy buột miệng khen:

- Thực có khí thế!

Sông lớn chảy mau, sóng cao ngập trời, vô cùng hoành tráng, Yến Cuồng Đồ giải thích:

- Khe đá này gọi là “Phi Tông”, dòng chảy mãnh liệt, quanh co khúc khuỷu, thuyền bè cực khó đi...

Nói đến đây, ông chợt như nhớ là chuyện gì đó, tiếp:

- Nếu lũ giặc làm lật thuyền ở đây, chúng ta lại không biết bơi lội, chẳng phải là hỏng bét sao?

Nhưng trong lúc nói vẫn có vẻ chẳng thèm để ý gì. Ông ta trôi sinh khoáng đạt, dù là chuyện liên quan đến sống chết cũng không để vào trong lòng.

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Nơi này khí tượng hùng vĩ, cho dù chết ở đây thì cũng có làm sao?

Yến Cuồng Đồ giờ ngón cái lên, quát lớn:

- Giỏi!

Lúc này hai tên lái thuyền đã bung thức ăn nóng sốt lên. Tiêu Thu Thủy nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy mấy con thuyền trên sông vẫn bám sát quanh chiếc thuyền nhỏ của bọn hắn, hiển nhiên là để theo dõi. Hắn quay sang Yến Cuồng Đồ cười cười, rồi nói với nhà thuyền:

- Sóng thành gập như thế này mà các người vẫn làm được mấy món ăn ngon như vậy, thật đúng là không đơn giản!

Tay lái thuyền đen đúa cười đáp:

- Không có gì cả, bao nhiêu năm ở trên thuyền, cũng đã quen rồi.

Lái thuyền còn lại miệng răng vàng khè cười nói:

- Hai người các vị cứ từ từ dùng, chúng tôi đi giữ lái đây.

Nói đoạn quay người định rời đi.

Yến Cuồng Đồ bỗng nói với một giọng rất bình hòa, nghiêm túc:

- Các người cũng đói rồi, sao không cùng ăn luôn?

Bóng lưng hai người kia thoáng do dự một chút rồi một người cười nói:

- Đại gia khách khí rồi, hai huynh đệ tôi còn phải đi làm việc đây, nếu không sóng to gió lớn, dễ bị lật thuyền lắm.

Yến Cuồng Đồ hộp một ngụm rượu, buông một câu:

- Trong rượu không có độc, có thể uống được.

Ông ta nói với Tiêu Thu Thủy, chỉ thấy bóng lưng hai người kia cùng khẽ run lên.

Yến Cuồng Đồ bình thản nói:

- Cái gì mà hai huynh đệ? “Hải đệ giao long” Vinh Lâm và “Thành hoàng thủy quý” Cận Khâm, ngay cả thấp hương kết nghĩa còn chả có, huynh đệ kiểu gì cái ngữ ấy!”

Hai người hoàn toàn ngây ngốc, Yến Cuồng Đồ ngoắc ngoắc tay, lại nói:

- Tới đây nào, tới ăn đồ ăn đi.

Hai kẻ đó bỗng cùng huyệt dài một tiếng, chạy về phía mạn thuyền, bộ dạng có vẻ muốn nhảy xuống sông.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Muốn làm ma đói dưới nước à!

Đoạn vùng tay lên, hai người cố sức chạy tới nhưng lại giật lùi, hóa ra là bị Yến Cuồng Đồ cách không hút ngược lại.

Hai tên cùng sợ mất mặt, liều mạng uốn người, rút binh khí ra, đâm bổ về phía Yến Cuồng Đồ.

Yến Cuồng Đồ nhẹ nhàng vươn tay ra, liền bắt trúng mạch môn hai người, cả hai lập tức toàn thân mất hết sức lực. Yến Cuồng Đồ nói:

- Các ngươi tự mình động đũa đi!

Hai tên làm sao dám ăn, đang còn muốn giãy dụa, sắc mặt Yến Cuồng Đồ vụt sa sầm, vỗ mạnh lên khay, quát lớn:

- Đây là các ngươi rượu mời không uống, thích uống rượu phạt!

Yến Cuồng Đồ đánh một phát lên khay, mấy món ăn đang bày trên đó bay hết cả vào mặt hai kẻ kia! Hai tay Yến Cuồng Đồ khê vận lực, hai người cùng đau đến kêu ầm cả lên, vừa khéo có mấy miếng thức ăn bắn trúng vào trọng miêng.

Hai tên sợ đến mặt cắt không còn một hột máu, vội vàng gắng sức phun ra ngoài. Yến Cuồng Đồ cười lạnh:

- Các ngươi bình thường không phải loại chuyên ăn thịt người không nhả xương sao?

Hai tay truyền ra khí tức âm hàn, hai tên lập tức toàn thân tê bại, lại buông tay, nhanh như chớp bám vào cổ họng mỗi tên một cái, mấy miếng thức ăn trôi tuột vào trong bụng, không thể nhổ ra được nữa.

Yến Cuồng Đồ cười hà hà thả tay ra, hai kẻ kia toàn thân run bắn, ngồi thụp xuống vừa nhô vừa nồn nhưng đều không ra nổi. Nồn được một lúc, nước bọt dần chuyển sang màu tím, rồi biến thành màu đen, hai tên chân tay co giật, miệng sùi đầy bọt, ngũ quan đỏ máu, mẩn lẩn lộn rên rĩ trên sàn thuyền.

Muốn dụ dỗ ai đó dịch hộ cho đỡ mang tiếng thái giám mà mãi chẳng lừa nổi đứa nào

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tiêu Thu Thủy nhìn mà kinh tâm động phách, thầm nghĩ: “Yến Cuồng Đồ ép hai người ăn thức ăn, tuy là lấy độc trị độc, nhưng cũng không khỏi quá ‘độc’, nếu đổi lại là hấn thì thực không làm như vậy nổi”. Chỉ nghe Yến Cuồng Đồ thản nhiên nói:

- Lấy máu trả máu, lấy răng trả răng, ngươi muốn độc chết ta, ta liền hạ độc chết ngươi, đó là đạo lý ngàn năm không đổi trong võ lâm giang hồ, ngươi không cần phải trừng mắt lên với ta.

Những lời này giống như nói với Tiêu Thu Thủy, lại như nói với hai người đang trợn trừng mắt như hai con cá chết kia. Hóa ra Tiêu Thu Thủy mới vừa trầm tư chốc lát, hai tên kia đã độc phát thân vong, bộ dạng cực thảm.

Tiêu Thu Thủy thăm thò dài, đột nhiên thân thuyền bỗng rung động kịch liệt.

Lúc này sóng đánh càng lúc càng lớn, chỗ này đá lớn rộng hơn một trượng, dài hơn bốn trượng, đứng sừng sững giữa lòng sông, khe nước chảy xiết hai bên sóng cao ngất trời, chiếc thuyền nhỏ bé làm sao đi qua nổi? Tiêu Thu Thủy chợt nghĩ: “Thì ra Chu đại thiên vương đã tính toán kỹ, sai thủ hạ ra tay ở chỗ này là ý vào nơi hiểm yếu, dù không thành công thì bọn hấn cũng khó thoát được tai ương!”

Yến Cuồng Đồ kêu lên thất thanh:

- Hồng rồi! Lái thuyền đã chết, hai ta lại chẳng biết bơi, lấy ai cầm lái đây?

Yến Cuồng Đồ vừa nói, vừa phóng qua, cố gắng vận bính lái, nhưng nước sông là sức mạnh tự nhiên của trời đất, không phải chỉ dựa vào công lực của Yến Cuồng Đồ mà ứng phó được. Yến Cuồng Đồ càng cố giữ lấy bánh lái thì lại càng khó khống chế, cộng thêm hạ bàn không thể đứng vững, càng khó phát lực, con thuyền nhỏ cứ lao ầm ầm vào tảng đá lớn “Cứ tới đây”, chuyển này muốn không tan xương nát thịt cũng khó. Yến Cuồng Đồ dù tài cao mật lớn, đối mặt với uy lực thiên nhiên của nước sông ngập trời cũng không khỏi luống cuống tay chân.

Tiêu Thu Thủy vội vàng lao đến, đối mặt với ba chữ “Cứ tới đây”, trong đầu chợt nảy sinh một ý tưởng. Vong Tinh thiên thư mà hấn học chính là quên đi hết thảy tình cảm dục vọng, đặt tới cảnh giới hợp nhất cùng trời đất, vật ngã lưỡng vong, nhất là một quyết Thiên ý lại càng bất được thần tùy. Tiêu Thu Thủy tại nơi hiểm yếu “Diêm Tàn lớn như trâu, Dịch Đường chẳng ở lâu” này bỗng như ngộ ra điều gì đó.

Hấn lập tức cầm bánh lái, thuận chính thuận theo dòng chảy, mặc cho nước đẩy thuyền về hướng đá lớn. Kỳ thực nước sông ở đây vốn chảy từ thượng du bờ nam Thanh Long Chủy, xuyên qua bờ bắc Xú Diêm Hoàng đồ xuống, thông tới gờ đá của bờ bắc, lúc này thuyền chạy giữa dòng, sóng ập xiết từ hướng đông bắc, nếu cứ cố tránh khỏi đá lớn thì lại càng có nguy cơ đâm vào, thậm chí thịt nát xương tan. Tiêu Thu Thủy cứ hướng thẳng phía đá mà đi, chỉ nắm vững bánh lái, không cố ép thay đổi phương hướng, lại thành ra thuyền nhẹ vượt sóng gập, bình yên vô sự vượt qua bãi đá hiểm.

Yến Cuồng Đồ nhảy dựng kêu lên:

- Thì ra ngươi còn có chiêu này, sao không nói trước cho ta biết!

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Tôi không biết, bị tình thế bức bách nên ngộ ra được thôi.

Yến Cuồng Đồ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lẩm bẩm:

- Vậy sao ta lại không nghĩ ra được?

Lại tự đánh trống lảng, nói:

- Ta già rồi, vẫn là ngươi giỏi hơn!

Thật ra Yến Cuồng Đồ thông minh đỉnh ngộ, trí tuệ hơn người, nên mới có thể luyện được một thân cái thể thần công, chính là chuyên ý nghịch thiên, không chịu bó buộc; so với Tiêu Thu Thủy, ông ta ngược lại thiếu đi một chút khí chất thuận thiên hành sự, thấu suốt tâm linh.

Lúc này thuyền đã qua khỏi nơi hiểm trở, yên ổn đi tiếp một đoạn, Yến Cuồng Đồ nói:

- Chắc cũng sắp đến hang ổ của Chu đại thiên vương rồi.

Chợt thấy ông ta ngưng bật tiếng nói, sắc mặt nghiêm trang, chấp tay cung cung kính kính hướng ra ngoài.

Tiêu Thu Thủy hiếm thấy có khi nào vị Sở nhân Yến Cuồng Đồ này lại trang trọng đến như thế, thuận mắt trông theo, chỉ thấy một quãng đất bằng phẳng khoảng chừng bốn trăm trượng, xếp các trụ đá cao năm trượng, vây khắp mười mặt, thưa mà kín kẽ, ngang dọc bằng nhau, khu vực trung tâm rộng hơn chín thước, lối ra vào nam bắc rộng chừng năm thước. Tiêu Thu Thủy cẩn thận đếm qua, tính ra có sáu mươi tư trụ đá, cần chẳng những ngay lập tức bị khí thế bao la hùng vĩ của tự nhiên cùng trận thế kỳ ảo này làm chấn động mà còn nghĩ tới một truyện, run giọng nói:

- Đây là...

Yến Cuồng Đồ trầm giọng đáp:

- Chính là Bát Trận Đồ của Gia Cát võ hầu.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy, cũng chấp tay vái ba vái.

Nơi này chính là nơi Thục chủ Lưu Bị xuất binh phạt Ngô, lập trại kéo dài suốt tám trăm dặm, sau thua lùi vào Tam hiệp, lấy đất Phụng Tiết làm nơi phòng thủ, tướng Ngô là Toàn Trung dẫn mấy vạn đại quân ngược dòng xuôi lên, dù người đông thế mạnh nhưng vẫn bị Bát Trận Đồ của Gia Cát võ hầu ngăn trở. Đỗ Phủ có thơ vịnh rằng:

Công cái tam phân quốc,

Danh thành Bát trận đồ.

Giang lưu thạch bát chuyển,

Di hận thất thôn Ngô.

Sau này mỗi năm đến tiết vào thu, trai thanh gái lịch đất Quỳ Châu lại rời thành đi du ngoạn, tới thăm Bát Trận Đồ, gọi là tục “Đạp tích”, chỉ là những nhân vật phong vân ngày ấy đều chỉ còn là câu chuyện trong sử sách mà thôi.

Lúc này nước từ phía đông rút xuống, đá lộ ra trên mặt nước, Tiêu Thu Thủy cùng Yến Cuồng Đồ thấy di tích nguy nga này, trong tâm sinh ra một cảm giác kính ngưỡng vô cùng, những lời hào hùng tráng khoát cũng chẳng nói ra được, chỉ cảm thấy thân vốn ở giữa thế giới sâu thẳm mênh mông, chỉ là đôi lúc mới có được sự rung động với cái rộng lớn vô biên ấy mà thôi.

Đúng lúc này, từ bên cạnh trụ đá chợt có mấy chục chiếc thuyền nhẹ phóng ra, trên thân thuyền đều có một chữ “Chu” đỏ rực.

Yến Cuồng Đồ không nhẫn nhịn nổi, chửi lớn:

- Con bà nhà nó chứ, không nhờ lại dám bày trận ở trận đồ của Gia Cát võ hầu, đúng là không tự lượng sức!

Những người trên thuyền bên kia đang định hô gọi thì bỗng thấy một người như chim lớn bay lướt tới, chỉ nhún mình đã vượt qua hơn mười trượng, đột ngột bỏ nhào xuống.

Trên chiếc thuyền đó có ba người, một kẻ ở đằng mũi, một kẻ ở đằng lái, một kẻ ở chính giữa.

Yến Cuồng Đồ lao tới con thuyền đi đầu, vung tay bắt ngay được kẻ đứng ở mũi thuyền. Võ công kẻ đó vốn không thấp nhưng Yến Cuồng Đồ đã ra tay, hấn làm sao ngăn cản nổi! Yến Cuồng Đồ không chế hấn, hỏi:

- Ngươi muốn làm gì?

Kẻ ấy vừa thấy Yến Cuồng Đồ lao tới, đã bị dọa bay mất cả ba hồn bảy vía, bây giờ lại bị Yến Cuồng Đồ bắt được, lại càng sợ tới mức răng đánh lập cập, nói không ra lời. Hai đồng bạn của hắn muốn xông tới cứu, Yến Cuồng Đồ chỉ vung tay lên, đã đánh cho hai kẻ đó roi xuống nước, lại hỏi lại lần nữa:

- Ngươi muốn làm gì?

Tên kia tâm thần hoảng loạn, chỉ có thể khai thật:

- Tôi.. Bọn tôi đục thuyền....

Yến Cuồng Đồ nhú mày, hỏi:

“Đục thuyền?”

Kẻ kia không biết giải thích như thế nào, vội giơ ngón tay chỉ ra, chính là thuyền của Tiêu Thu Thủy.

Yến Cuồng Đồ lúc này mới hiểu ý, liền quay về phía Tiêu Thu Thủy hô lớn:

- Có kẻ đục thuyền!

Vừa nói, vừa đưa tay chỉ xuống mặt nước. Ông ta cũng đưa tay kia bắt lấy bả vai kẻ đó để ổn định thân thể.

Thì ra mấy chục chiếc thuyền này đã sớm phái người lặn xuống nước đi đục thuyền của Tiêu Thu Thủy, Yến Cuồng Đồ, sau đó chờ cho hai người chìm nổi trong nước một phen, rồi mới phóng ám khí giết chết. Đáng tiếc bọn chúng còn chưa kịp hô gọi, Yến Cuồng Đồ đã bất ngờ phóng mình ra xa tới hơn mười trượng, không chế một chiếc thuyền, khiến bọn chúng thực không thể lường trước được.

Tiêu Thu Thủy thấy thế tay của Yến Cuồng Đồ, lập tức tỉnh ngộ, nhưng đúng lúc này thuyền của hắn đột nhiên nghiêng ngả, chấn động không ngừng, lại nghe thấy tiếng lục cục, biết ngay là đã có người lặn dưới nước đang đục đáy thuyền.

Lúc này thế nước đã hơi chậm lại, nhưng Tiêu Thu Thủy không giỏi bơi lội, rắc rối thực không nhỏ. Trong lúc cấp bách hắn đưa mắt nhìn qua, thấy Yến Cuồng Đồ cũng đang nghiêng nghiêng ngả ngả. Nước chảy ồ ạt vào thuyền, hai chân ông ta đều ngập trong nước, thuyền cũng đang chìm dần xuống.

Thì ra lúc Yến Cuồng Đồ nhảy lên được chiếc thuyền kia, cũng đã sớm có người lặn xuống nước đục thủng đáy thuyền.

Yến Cuồng Đồ sợ nhất là bị roi xuống nước, ông ta lập tức bóp chết người đang giữ trong tay, lại đánh liền mấy chưởng xuống mặt nước. Chỉ thấy cột nước bắn lên cao cả trượng, bốn năm người ở dưới đáy thuyền đều bị sức nước đánh chết.

Còn lại hai người vội vàng khóa nước bỏ trốn. Yến Cuồng Đồ sao chịu buông tha, đánh liên tiếp hai chưởng, giết chết hai người, nhưng cột nước bắn lên lại tạt cả vào trong thuyền, khiến thuyền càng chìm xuống nhanh hơn.

Yến Cuồng Đồ tính cách mạo hiểm, muốn nhảy sang thuyền khác ở ngoài hai mươi trượng, nhưng vừa rồi ông ta có thể một hơi phóng qua hơn mười trượng, đã để lộ bản lĩnh, các thuyền khác đều đã lui ra xa. Trong lúc cấp thiết, bỗng nghe rào một tiếng, cả chiếc thuyền bị lật úp lại.

Hóa ra dưới nước vẫn còn một người nữa, hắn thấy đồng bọn đều bị chưởng lực đánh chết, nếu mình mạo hiểm bơi ra ngoài thì khó tránh khỏi kết cục tương tự, cho nên cứ nấp dưới đáy thuyền, Yến Cuồng Đồ quả nhiên không để ý đến. Nhưng người nọ ở dưới nước quá lâu, không chịu đựng nổi nữa, muốn bơi ra ngoài hít, lại sợ Yến Cuồng Đồ phát hiện cho một chưởng toi mạng, hắn cũng đành dứt khoát liều mạng, lật úp của Yến Cuồng Đồ trước.

Yến Cuồng Đồ rơi tõm xuống nước, do không biết bơi nên uống ngay mấy ngụm nước vào bụng, trong đám bọt nước nhất thời không mở mắt ra nổi. Một vị võ lâm tông chủ, bây giờ rơi xuống nước lại chật vật hết mức, mà kẻ kia lại thừa cơ lặn đến, đâm trộm một đao.

Đao đâm tới nửa đường, cổ tay hắn bỗng nhiên bị ai đó nắm chặt, lập tức mất hết khí lực. Người đó chính là Tiêu Thu Thủy, hắn đương nhiên không giỏi bơi lội, nhưng trong lúc nguy cấp lại nhớ tới trong mười lăm pháp môn của Vọng Tinh thiên thư có một quyết “Thủy thế”, lập tức hít sâu một hơi, chìm mình xuống nước, cũng không cố quấy đạp, chỉ tập trung vào mục tiêu, từ từ xuôi theo dòng nước chảy đi.

Làm như vậy, ngược lại có thể nổi nửa người lơ lửng trên mặt nước, hơn nữa còn có thể bơi qua lại theo hướng muốn, bởi thế mới kịp thời giải nguy được cho Yến Cuồng Đồ.

Chỉ có điều Tiêu Thu Thủy vừa nắm được mạch môn người kia, trên các thuyền xung quanh đã phóng ám khí ra rào rào. Yến Cuồng Đồ lúc này đã không biết bơi, hai chân lại không cử động được, vô cùng chật vật; ám khí thì phóng đến như mưa rào, thật không dễ gì ứng phó nổi.

Tình thế cấp bách, Tiêu Thu Thủy đẩy kẻ kia ra, một tay nâng Yến Cuồng Đồ lên, tìm cách cho miệng mũi ông ta lộ ra khỏi mặt nước, mặt khác dùng một tay hai chân bắt ngờ quấy mạnh.

Hắn vốn có thể kẻ đang bị khống chế đó làm khiến chần chừ cảm ám khí, chỉ là mấy ngày nay trên sông nước nhiều lần tiềm tâm suy nghĩ khiến tư tưởng Tiêu Thu Thủy tiến thêm một bậc, giữa sông lớn trắng cao ngô ra được sự ngăn ngòi của sinh mạng cho nên lại càng quý tiếc. Lúc này hắn quấy bột nước, phát ra sức mạnh của “Thủy thế”.

Chỉ thấy xung quanh hắn bắn lên vô số cột nước, những ám khí phóng tới đều không thể xuyên qua màn nước, lần lượt bị đánh rơi xuống.

Ám khí do đám người trên các thuyền kia có hơn một nửa do khoảng cách quá xa, lực tay không đủ, nên không cách nào đánh tới được vị trí của Tiêu Thu Thủy, nếu tới gần hơn thì lại sợ để Yến Cuồng Đồ xông được lên thuyền, bọn chúng càng không dám. Vì thế chỉ một số ít ám khí bắn đến được chỗ Tiêu Thu Thủy, nhưng lại bị hắn dùng lực đạo của “Thủy thế” ngăn chặn.

Chỉ thấy Tiêu Thu Thủy như một con cá lớn, phục đầu trên mặt nước, thân thể thành một đường thẳng, tay phải đỡ Yến Cuồng Đồ, rẽ sóng bơi về phía Bát Trận Đồ. Hắn trước kia từng đối phó Bát Trận Đồ nên rất quen thuộc với trận thế này.

Tiêu Thu Thủy thăm nghĩ, chỉ cần đến gần được trụ đá của Bát Trận Đồ, lên được mặt đất là sẽ không còn phải ngại đám nhãi nhép này nữa.

Nhưng khi hắn tới được gần trụ đá của Bát Trận Đồ, trên các trụ đá đều thấy có người xuất hiện, những người này trên tay đều cầm một cây thương đặc biệt dài tới hơn ba trượng, chỉ cần Tiêu Thu Thủy bơi lại gần, trường thương sẽ lập tức đâm tới. Tiêu Thu Thủy ở trong nước, chuyển người né tránh cực kỳ bất tiện, tránh được mấy lần, Yến Cuồng Đồ lại uống thêm mấy ngụm nước, vị anh hùng bất thế này không ngờ vẫn còn cười được:

- Lão đệ, ngươi đừng lo cho ta, tự mình liều xông lên đi, giết cho sáng khoái! Ọc ọc ọc ọc.

Mấy tiếng “ọc ọc” vốn không phải tiếng nói, mà là tiếng Yến Cuồng Đồ bị nước tràn vào cổ họng. Tiêu Thu Thủy tránh qua né lại, vừa đưa tay gắng đoạt lấy trường thương, chỉ cần đoạt được thương vào tay, sẽ có thể cách không phản công, không đến mức ở mãi thế hạ phong, vừa hỏi ngược lại:

- Chúng ta là mấy người cùng đến?

Yến Cuồng Đồ ngẩn ra, đáp:

- Hai người chứ sao!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Vậy thì hai người cùng sống mà xông trận!

Mắt thấy sắp đoạt được một thương, chỉ cần thân thương bị hắn giữ được, nội lực của những kẻ kia há lại là đối thủ của hắn? Ít nhất cũng đoạt được một thương đang đâm tới. Chẳng ngờ được trên thân thương có gai móc câu, hơn nữa còn hiện sắc xanh thâm, hiển nhiên là có kịch độc. Tiêu Thu Thủy rút tay lại nhanh nên mới tránh được bị móc rách da mà trúng độc.

Tiêu Thu Thủy biết không thể lao bừa nhưng lại khổ nỗi không chỗ mượn lực, không thể nhảy vọt lên. Chỉ cần hắn xông được vào trận, sẽ không phải sợ đám người xung quanh nữa, nhưng giờ hắn lại đang chìm trong nước, dựa hết vào một quyết “Thủy thế” cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì không để ngập quá đầu mà thôi.

Hắn lại mượn thế nước bơi đến một trụ đá khác, nhưng lại bị trường thương đẩy ra. Cứ như vậy mãi chỉ có rơi vào cảnh bị tấn công liên tục, hoàn toàn không có sức đánh trả. Bát Trận Đồ trận thế mê ảo, lại thêm trường thương chiếm hết lợi thế, Tiêu Thu Thủy còn Yến Cuồng Đồ làm vướng tay, mắt thấy sắp không thể duy trì thêm nữa.

Yến Cuồng Đồ tất nhiên là cũng muốn cố gắng giãy giụa, nhưng ông ta không biết bơi lội, dù có thần công cái thế cũng không cách nào thi triển ra được, đã thế lúc này thương thế trong ngoài đồng loạt tái phát, lại thêm chân không cử động được, tiếc cho một đấng anh hùng nay hoàn toàn không có đất dụng võ.

Trong một khắc sinh tử tồn vong này, Tiêu Thu Thủy chợt nhớ tới một chuyện, có vẻ khá tương tự với tình hình hiện tại: lúc trước khi mình vẫn còn cùng “tứ huynh đệ”, từng ở trấn Ty Quy vì cứu một nhà Na viên ngoại mà đối đầu với thủ hạ Tam anh của Chu đại thiên vương. Đánh được một hồi, bánh lái thuyền bị chặt gãy, thuyền thuật dòng đâm thẳng tới đá lớn Cừu long bên giang, về sau mình ở bên cạnh phát lực chống đỡ, thêm gậy sắt của Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa, mới thoát được cảnh thuyền hủy người vong.

Khi đó người của Chu đại thiên vương lặn trong nước định đánh lên nhưng đều bị ám khí của Đường Nhu lần lượt giết chết.

...Nếu có Đường Phuong ở đây thì tốt quá.

Giữa lúc sống chết treo trước mắt, Tiêu Thu Thủy không khỏi nhớ đến Đường Phuong.

...Đường Phuong, Đường Phuong, nàng đang ở đâu?

Hắn lại nghĩ đến lúc ở Ly Giang, mình bị đánh rơi xuống vách núi, ánh mắt như tuyết ngọc của Đường Phuong, bóng dáng dần dần mờ xa...

...Xa tận chân trời, phải làm mới có thể thu ngắn lại được đây?

Đó là “Địa thế”! Tiêu Thu Thủy vụt chấn động, trong mười lăm pháp môn của Vong Tình thiên thư vừa đúng có một quyết này.

Hắn lập tức nhìn ra được góc chết của trận thế này.

Bát Trận Đồ quả thực là kín kẽ không sót chút nào, Tiêu Thu Thủy không thể tìm ra được sơ hở của nó, chỉ có điều trận thế của Bát Trận Đồ vốn là dựa vào thiên thời địa lợi, lấy ít địch nhiều, chứ không phải được sắp đặt chỉ để đối phó với một người.

Cho nên Tiêu Thu Thủy có thể tìm được kẽ hở, thừa cơ mà vào.

Ở trong góc chết, trường thương không thể cong vòng mà đâm tới được, hơn nữa sự bố trí của các trụ đá còn che khuất tầm nhìn của người thủ trong trận.

Tiêu Thu Thủy đã sắp sửa xông lên được một trong các trụ đá, chỉ cần lên được là có thể chiếm được một góc trận, một khi đã lên bờ, đám người này há lại là đối thủ của võ lâm đệ nhất kỳ nhân Yến Cuồng Đồ?

Nước sông mùa đông vốn cực kỳ lạnh nhưng hai người bộc phát thần công, hoàn toàn không cảm thấy gì, chỉ một long muốn xông lên trụ đá.

Nhưng đúng lúc này, nước sông lại dâng mạnh lên, vốn dòng nước chảy đến đây đã bị ụ Diễm Tàn làm cho chậm lại, giờ bỗng đột nhiên trở nên mãnh liệt, hơn nữa còn đang âm lên rất nhanh.

Chỉ thấy trên bờ có một người đang liên tục ném đá lớn xuống nước, bên trong đá có giấu thuốc nổ, khi nổ mảnh vỡ bắn tung, sóng nước sôi trào. Tiêu Thu Thủy tùy dúng một quyết “Thủy thế” cố gắng chống giữ, nhưng một mặt phải lo cho Yến Cuồng Đồ, mặt khác chính bản thân cũng không giỏi bơi lội, tình hình vô cùng nguy cấp.

Yến Cuồng Đồ thấy tình hình cấp bách, rất không muốn làm liên lụy tới Tiêu Thu Thủy nên cũng muốn làm điều gì đó. Lúc này đá lớn không ngừng rơi xuống nước, lại chực chờ nổ tung, chỉ công của Yến Cuồng Đồ tuy không đánh tới được người ném đá trên bờ, nhưng lại có thể đánh trúng được đá lớn giữa không trung, làm chúng chệch hướng, bắn ra chỗ khác.

Tiêu Thu Thủy ngưng mắt nhìn lại, nhận ra người trên bờ kia chính là Ung Hi Vũ. Ung Hi Vũ ngoại hiệu Nhu Thủy thần quân Ung Hi Vũ, trong trận ở núi Đan Hà, đã từng cùng bọn hắn hợp lực chống lại Quyền Lực bang tại chùa Biệt Truyện. Hắn bèn hét lớn lên:

- Thủy thượng long vương, thiên thượng nhân vương

Ung Hi Vũ ở trên bờ thoáng nghe thấy lời này, không khỏi chấn động. Giữa sông nước âm ào, tiếng huyền ảo vang trời, tiếng hét của Tiêu Thu Thủy có thể xuyên qua khoảng cách cách xa cùng mớ âm thanh hỗn tạp đó, truyền vào tai Ung Hi Vũ, chỉ bằng một phần nội lực đó thôi đã là cực kỳ xuất sắc rồi.

Ung Hi Vũ đang ném đá đá xuống nước, kích động sóng lớn, phá thế “Thủy thế” của Tiêu Thu Thủy, chợt nghe thấy tám chữ “Thủy thượng long vương, thiên thượng nhân vương”, không khỏi nhớ lại cảnh chống địch ở núi Đan Hà, lúc hô gọi với Ngũ kiếm lão tẩu khi xông qua Hải Sơn quan, bấy giờ sắc trời mờ mịt, không khí vẫn còn lạnh lẽo, đưa mắt nhìn ra chỉ thấy chiến trường cổ xưa cùng sóng vùi cát đập, trong lúc thất thần, thuận miệng đáp:

- Thượng thiên hạ địa, duy ngã thị vương.

Tiêu Thu Thủy biết không thể để lỡ thời cơ, vừa nhanh chóng bơi về phía tới trụ đá vừa cao giọng hô:

- Lừa lớn cổ nhân đến!

Nhu thủy Thần quân lại chấn động. Lúc kháng địch tại chùa Biệt Truyện, khi Hóa vương triển khai thế công tiêu thổ, chính ông ta từng hào hùng nói câu này. Hiện tại nghe thấy âm điệu quý dị đó, Ung Hi Vũ chỉ thấy tâm thần hoảng hốt, đầu vàng mắt hoa, mê mang mờ mịt, miệng gần như rên rì:

- Khách gõ cửa dưới trăng.

Những lời này Được vương Mạc Phi Oan đã nói lúc xâm nhập chùa Biệt Truyện ngay sau khi Hóa vương Tổ Kim Điện phát động thế công tiêu thổ. Ung Hi Vũ như bị một sức mạnh vô hình dẫn dắt, không tự chủ được chìm đắm vào chuyện cũ. Ông ta đã quên mất chuyện chỉ huy thủ hạ công kích, chỉ nghe Tiêu Thu Thủy lại tiếp tục nói, thanh âm càng lúc càng rõ ràng:

- Buổi sớm, chào mọi người.

“Buổi sớm, chào mọi người.” Là câu đầu tiên Tống Minh Châu áo đỏ nói khi bước vào. Hồng Phượng hoàng Tống Minh Châu đúng là một trong những nhân vật có thể xoay chuyển cán khôn, nếu không có nàng xuất hiện đối kháng với Thiệu Lưu Lệ thì vị Thiệu trưởng lão ngoại hiệu “Biệt nhân lưu lệ tha thương tâm” này đã sớm có thể ổn định đại cục, giết chết hết nhân thủ của Quyền Lực bang rồi, bản thân mình cũng không đến mức mắc mưu của ông ta, dẫn đến độc chết chương môn bốn phái lớn cùng thân tín Uyên Ương kiếm tẩu trên Kim Đinh Nga Mi...

Nghĩ đến thế, không khỏi cảm thấy trước mặt sông nước mệnh mang, nước xa tiếp trời, khói sóng mịt mù, nhân sinh chỉ thoáng qua như một giấc mộng. Đúng lúc ông ta nhận ra được những điều đó, chợt cảm thấy một luồng gió mạnh ập tới, lại có người hét lên: “Không được!” Nhưng chất một tiếng, lưng ông ta đã trúng một chương, rồi thẳng xuống lòng sông.

Thì ra khi Tiêu Thu Thủy đối đáp cùng ông ta đã vận một quyết “Thân ân” trong Vong Tình thiên thư sinh ra do nhưng nhớ Đường Phương; sử dụng thanh âm, cử chỉ, âm nhạc, cảnh tượng thu hút đối phương, dùng nội lực kinh người thậm chí cao hơn đối phương gấp mấy lần tác động, khiến đối

phương chìm vào chuyện mây khói. Cùng lúc ấy Tiêu Thu Thủy đã bơi được đến gò đá gần nhất, trước tiên hất Yến Cuồng Đồ lên.

Yến Cuồng Đồ vừa lên được bờ, liền như cá gặp nước, đánh một chưởng xuống đất, tung người mấy cái đã đến sau lưng Ung Hi Vũ. Tiêu Thu Thủy tuy không biết lúc này Ung Hi Vũ đang “đại triệt đại ngộ”, nhưng dù sao ông ta cũng đã từng cùng sống vai kề cường địch, Ung học sĩ còn từng muốn nhận Tiêu Thu Thủy làm đồ đệ, có thể nói là tình nghĩa rất sâu, Tiêu Thu Thủy lập tức muốn ngăn cản Yến Cuồng Đồ hạ sát thủ.

Nhưng Yến Cuồng Đồ đã xuống tay rồi rồi.

Nhất đại cao thủ Nhu Thủy thân quân rơi xuống dòng Trường Giang cuộn cuộn. Cũng giống như Hỏa vương, chơi với lửa cuối cùng chết vì lửa, bị Liệt Hỏa thân quân dẫn lửa thiêu chết tại Nga Mi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Yến Cuồng Đồ ngượng ngừng xoa xoa tay, nói:

- Không kịp thu tay, đánh xuống mất rồi.

Tiêu Thu Thủy vội vận khí nhảy lên gò đá, chỉ thấy sóng lớn ào ạt, nào có bóng người? Hắn ngẩn ra một lúc, cuối cùng đành phải từ bỏ.

Lúc này những kẻ mai phục ở Bát trận đồ thấy hai người đã lên được trên ghềnh, biết rằng đại thế đã mất, nhao nhao theo đường thủy trốn đi. Tiêu Thu Thủy cũng Yến Cuồng Đồ, nhấp nhô giữa sườn núi, trong phút chốc đã leo lên vách núi.

Chỉ thấy trên vách núi có một cây cò dài giương cao, toàn thân màu đen, phía trên thêu một con rồng vàng muốn bay, theo thế gió lay động giống như bay lượn trên trời.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Có lẽ là ở bên kia.

Tiêu Thu Thủy cũng Yến Cuồng Đồ, bay nhảy giữa vách núi cheo leo hiểm trở, không hề trở ngại chút nào. Yến Cuồng Đồ không nhận được khen:

- Giỏi! Sắp đuổi kịp ta rồi!

Nói xong mới nhớ hai chân của mình gần như hoàn toàn tàn phế, chỉ xét về khinh công đã không bằng đối phương rồi, trong lòng không kìm được cảm thấy buồn bã. Nhưng ông ta là nhân vật thế nào, cả đời chưa từng “nản lòng” vì bất cứ thứ gì, liền nói:

- Đợi khi gặp Chu Đại Thiên Vương, ngươi phải đáp ứng không được ra tay.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Được.

Lúc này đã lên đến đỉnh núi. Khí áp rất thấp, mây đen dày đặc. Đỉnh núi rộng rãi và trống lếch, chỉ có một chiếc bàn đá, ba chiếc ghế đá, hai người đang đánh cờ, một người đang xem cờ.

Ván cờ này rất kỳ quái, hiển nhiên là cờ tàn, nhưng lại không giống cờ tàn bình thường.

Bên phía cờ đen chỉ còn lại một xe, một tướng, cùng với ba con tốt, đều là tốt qua sông; bên phía cờ đỏ lại không có tướng, chỉ có một xe, một mã, như vậy mà thôi.

Yến Cuồng Đồ nhìn thế cờ một lúc, nghiêng đầu hỏi Tiêu Thu Thủy:

- Trong đó có người mà ngươi quen không? Tránh cho ta lại giết chết bằng hữu của ngươi.

Tiêu Thu Thủy đang định lắc đầu, chợt liếc thấy ba người này đều có một điểm đặc biệt.

Điểm đặc biệt là ba người bọn họ đều để tay lên rìa bàn đá, giống như những đứa trẻ đang đợi cơm, đặt tay chính tề lên bàn ăn.

Nhưng tay của bọn họ lại không hề “chính tề”.

Một đôi tay tựa như vuốt ung, có những nốt chai rất dày, hơn nữa màu da trên tay giống như cây dầu son, cộng thêm móng tay vừa sắc vừa nhọn, mà gương mặt người này mũi gồ mắt tam giác, vừa lúc giống như khuôn mặt chim ưng.

Hai người khác lại vẫn nhã hơn nhiều. Một người tiên phong đạo cốt, nhưng khớp xương ngón tay lồi lên, mắt quầng * vừa đen vừa dày, lớn như miệng ly; người còn lại ôn hòa nho nhã, gần như thanh tú xinh đẹp, nhưng đôi tay hơi cong lên, ngón tay dài hơn người thường, cũng tỏ ra rất có lực, móng tay gọn gàng sạch sẽ, đầu ngón tay lại biến thành hình vuông giống như bị người ta gọt ngang, nhưng tay trái của y chỉ có hai ngón.

* Mắt quầng: vị trí chân ngón trở khi nắm tay lại.

<http://pic.pimg.tw/jm4331/4bb2153857f9a.jpg>

Ba người này xem ra tuổi tác không nhỏ, hơn nữa vừa nhìn đã biết, công phu dùng tay của bọn họ đều không thể xem thường.

Trên giang hồ có ba cao thủ nào công phu dùng tay lợi hại như vậy, mà lại tụ tập với nhau?

Trong lòng Tiêu Thu Thủy chợt lóe sáng.

Cho nên hẳn cuối cùng không lắc đầu, ngược lại gật đầu một cái.

Yến Cuồng Đồ đành thở dài một tiếng, nói:

- Được, những người này ta nhường cho ngươi.

Nhưng lại nói tiếp:

- Có điều lát nữa gặp Chu Đại Thiên Vương, đó là phần của ta, ngươi cũng đừng xen vào.

Lúc này giữa núi bỗng có chín người đi lên.

Yến Cuồng Đồ cười nhạt nói:

- Nếu hạ độc là cửa thứ nhất, Bát trận đồ kia là cửa thứ hai, vậy nơi này chính là cửa thứ ba rồi.

Ông ta cười cười lại nói:

- Cho dù hẳn bố trí mấy cửa, đến khi lên được đất bằng rồi, những cửa khẩu này đều không có tác dụng với chúng ta nữa.

Ba người kia vẫn ngồi thẳng, giống như không nghe thấy.

Chỉ thấy chín người kia đã đi lên. Gió núi phàn phật, dần dần rơi xuống vài mảnh tuyết nhỏ. Những người này đi rất ngay ngắn, ung dung điềm tĩnh.

Mà tay của chín người này đều đặc biệt phồng lớn, giống như nhọt chân, thật sự không giống tay của người, có cái khớp xương lồi ra, có cái thịt dày ngón thô, có cái ngón ngắn quầng lớn, nói tóm lại giống như móng vuốt của dã thú.

Chín người này vẫn luôn đi thẳng về hướng Yến Cuồng Đồ và Tiêu Thu Thủy.

Đột nhiên người mặt chim ưng trong số ba người ngồi nơi bàn nói:

- Chậm đã!

Chín người kia đồng thời dừng lại, gần như cùng lúc, cho nên dáng vẻ bọn họ đều như nhau, chân trái đang sai bước ra, cánh tay phải buông xuống, giống như trong khoảnh khắc đều bị người ta điểm trúng huyệt đạo. Sau đó chín người đồng loạt nghiêng đầu nhìn về phía người mặt chim ưng, vẻ mặt không hề có biểu tình.

Chợt nghe người tiên phong đạo cốt kia nói:

- Các ngươi không cần đi nữa, nơi này chính là điểm cuối của các ngươi.

Người thoát nhìn chất phác nho nhã kia vừa mở miệng, lại là đoạn tuyệt nhất:

- Các ngươi chết đi!

Chín người kia lập tức biến sắc. Chín người bọn họ, người này nối tiếp người kia, giống như tâm ý tương thông truyền lời xuống:

- Bằng ba người các ngươi muốn phản Thiên Vương?

Chín chữ này, mỗi người đều lên tiếng, chỉ nói một chữ, nhưng vì nối tiếp cực nhanh, âm điệu lại cao thấp như nhau, gần như khiến người khác cho rằng từ một miệng nói ra.

Yến Cuồng Đồ đã cười, mắt sáng lên:

- Hóa ra là Thiên Hạ Đệ Cửu Lưu, sao cũng bị Chu Đại Thiên Vương thu phục rồi?

Nguyên lai tại khu vực Tinh Túc hải có chín huynh đệ họ Nữ (vạn), khi còn chưa lớn đã vạn chết mẹ của bọn chúng, đến khi bảy tuổi thì năm đứa nhóc lại hợp sức vạn chết một con trâu.

Vì vậy người bản địa xem chín đứa trẻ này là ác quỷ, mang bọn chúng vứt ngoài đồng trống.

Nhưng chín huynh đệ này lại không chết, hơn nữa còn học được Cẩm Nã thủ hạng nhất, cùng với Thiên Trúc Du Già thuật và kỹ năng đấu vật từ người xưa truyền lại. Đến khi lớn lên, chuyện thứ nhất chín huynh đệ hợp sức làm, chính là giết sạch người của thôn nhỏ ngày trước đã đuổi bọn hắn đi.

Sau đó chín huynh đệ này càng làm nhiều chuyện ác, cho nên trên giang hồ có một danh hiệu rất khó nghe, đó là “Thiên Hạ Đệ Cửu Nữ”.

Chữ “Nữ” này có âm đọc gần giống với chữ “Lưu”.

Khi chín người bắt đầu nói chuyện, lại là người này tiếp lời người kia.

- Dựa vào các ngươi cũng dám làm phản?

- Thiên Vương bắt giữ các ngươi, không hạ sát thủ là đã nể mặt các ngươi rồi.

- Nếu không ngay cả xương của các ngươi cũng bị cho cá ăn rồi.

- Các ngươi lại còn không biết hối cải?

- Truyền nhân duy nhất của các ngươi còn rơi vào tay Thiên Vương.

- Chỉ cần Thiên Vương hạ lệnh, hắn sẽ chết không có chỗ chôn.

- Hôm nay Thiên Vương lệnh các ngươi tới bắt hai người này, là cho các ngươi cơ hội lấy công chuộc tội.

- Các ngươi lại lâm trận làm loạn!

- Có biết cái giá của việc phản bội Thiên Vương không!

Chín người này người nói một lời, ta nói một tiếng, thật sự giống như một người nói chuyện, tiếp nối liền mạch với nhau.

Ba người kia cũng nói:

- Siêu Nhiên đã chết.

- Nếu như nó không chết, Tiêu Thu Thủy không có lý do gì không nhận ra chúng ta.

- Bởi vì nếu nó biết Tiêu Thu Thủy muốn tới, nhất định sẽ không tiếc tất cả ngăn cản, hoặc là trước tiên thông báo cho chúng ta, thậm chí khẩn cầu Tiêu Thu Thủy đừng giết chúng ta.

Trong giọng nói của ba người đều tràn ngập một loại bi ai tình mịch. Sau đó ba người bọn họ cùng nói, phối hợp khắng khít không thua gì “Thiên Hạ Đệ Cửu Lưu”:

- Đã không còn thứ khiến chúng ta ném chuột sợ vỡ bình, cũng không còn gì băn khoăn; kết quả của việc làm phản, cùng lắm chỉ là một cái mạng. Nói đến mất mạng, dù sao các ngươi cũng sẽ đi trước chúng ta một bước.

Tiêu Thu Thủy nghe đến đây, mới có thể kết luận ba lão nhân này là ai, liền kêu lên:

- Tà Khâu bá bá! Hạng tiên sinh! Lôi đại hiệp!

Ba người này chính là thân thích của Tà Khâu Siêu Nhiên, huynh đệ kết bái của Tiêu Thu Thủy trước kia, bao gồm phụ thân “Sáp Sí Nan Phỉ” (chấp cánh khó bay) Tà Khâu Đạo Đình, ân sư thụ nghiệp “Đệ nhất Cẩm Nã Thủ” Hạng Thích Nho, cùng với nghĩa phụ “Ứng Trảo Vương” Lôi Phong.

Tiêu Thu Thủy nhớ đến chuyện cũ, không kìm được cảm khái vô cùng. Cẩm Giang Tứ Huynh Đệ, lần đầu trên sông Trường Giang đánh giết Trường Giang Tam Anh, hôm nay Đặng Ngọc Hàm, Đường Nhu, Tà Khâu Siêu Nhiên về đâu? Lại nghĩ đến chuyện Tà Khâu Siêu Nhiên tại Tung Sơn âm toán mình, chính là vì Hạng Thích Nho, Tà Khâu Đạo Đình, Lôi Phong rơi vào tay Chu Đại Thiên Vương, do đó bị nội lực của mình chấn thương, chết dưới ám khí của Lâu Tiểu Diệp.

Lúc này mây bay gió nổi, gió bắc mãnh liệt, thổi đến mức khiến người ta gần như không đứng vững được.

Lúc này Thiên Hạ Đệ Cửu Lưu đã ra tay.

Dưới tay Thiên Hạ Đệ Cửu Lưu, dường như không thứ gì có thể chịu được cú vạ của bọn hắn. Ngay cả đao kiếm, bọn hắn chỉ vạ một cái cũng biến thành sắt vụn; cho dù là sắt thép, bị bọn hắn vạ một chút cũng phải biến dạng.

Trên thực tế, lúc bọn hắn chín tuổi đã có thể dùng tay không vạ gãy đôi sừng của bò rừng.

Sau khi lớn lên, thứ bọn hắn vạ là đầu và cổ người, vạ một cái là đứt.

Hiện giờ thứ bọn hắn muốn vạ chính là ba người có công phu dùng tay nổi danh nhất trong võ lâm.

Đây đúng là trận chiến nổi tiếng trong giới cầm nã võ lâm.

Trận chiến này rất nhanh đã có kết quả.

Bàn đá rất rộng.

Ba người Lôi Phong, Tả Khâu Đạo Đình, Hạng Thích Nho đều không đứng lên.

Bọn họ cứ ngồi như vậy ứng chiến.

Đôi tay của bọn họ, mỗi cánh tay đón lấy sáu cánh tay, dùng một địch sáu.

Sáu cánh tay công kích, chụp móc, đè nén, nhưng một đôi tay vẫn vững vàng ứng phó.

Từ đầu đến cuối bọn họ vẫn không đứng lên.

Nhưng thắng bại đã phân.

Ba người giao đấu với Tả Khâu Đạo Đình, ngón tay của một người bị bóp nát, một người bị chấn nát, một người bị kẹp nát.

Không còn ngón tay nữa, ba người kia chẳng khác nào không có tay.

Ba đôi tay giao chiến với Lôi Phong, đều bị chấn đến trật khớp, thoát vị, ngón tay biến dạng.

Ba người này càng thảm hơn, ngay cả cánh tay cũng không còn hoàn chỉnh.

Ba người giao thủ với Hạng Thích Nho là may mắn nhất, nhưng thất bại cũng xảo diệu nhất.

Sáu cánh tay của bọn hắn đều đan xen với nhau, quấn lại với nhau, giao thoa với nhau, bị Hạng Thích Nho dùng Cầm Nã thủ pháp tuyệt diệu khiến chúng “trói” lại với nhau, không thể thoát ra. Hạng Thích Nho từng bởi vì nhân từ với Âm Sát Thiên Ma mà mất đi ba ngón tay, nhưng giờ phút này y lại dùng bảy ngón tay chế ngự ba mươi ngón tay.

Ba người đã thắng.

Ba người bọn họ ngồi đánh thắng trận này.

Thậm chí ngay cả ván cờ trên mặt bàn cũng chưa từng loạn.

Yến Cuồng Đồ cười lớn nói:

- Thiên Hạ Đệ Cửu Lưu, quả nhiên là võ công hạng chín! Danh bất hư truyền! Danh bất hư truyền!

Nói xong đánh ra một chưởng, quét hết chín người xuống vách núi, sau đó nghiêng đầu cười nói với Tiêu Thu Thủy:

- Thế nào? Trong này không có bằng hữu của ngươi nữa chứ?

Ba người Hạng Thích Nho, Lôi Phong, Tả Khâu Đạo Đình đều biến sắc.

Bởi vì Yến Cuồng Đồ tùy tiện đánh một chưởng, lại quét sạch cả chín người. Mặc dù chín người này thua dưới tay bọn họ, nhưng dù sao cũng là ba người hợp kích mới có thể áp chế được, còn Yến Cuồng Đồ lại dễ dàng giải quyết chín người giống như quét rác.

Hơn nữa chưởng phong chỉ quét đi chín người, ngay cả tay áo của Tả Khâu Đạo Đình, Hạng Thích Nho, Lôi Phong cũng chưa từng lay động.

Đây là thần công cái thể bậc nào!

Trong lòng Lôi Phong, Hạng Thích Nho, Tả Khâu Đạo Đình đều có một suy nghĩ: “May mắn không phải là kẻ địch của người này!”

Tiêu Thu Thủy tiến lên vài chào nói:

- Tại hạ Tiêu Thu Thủy, bái kiến ba vị tiền bối!

Tà Khâu Đạo Đình cười nói:

- Túc hạ có thể từ Bát trận đồ lên được đến đây, đã không phải là hậu bối gì nữa. Chúng ta bởi vì không có khả năng xông xuống, cho nên đành phải làm việc cho Chu Đại Thiên Vương.

Lôi Phong nói tiếp:

- Hiện giờ chúng ta đã không muốn xông ra nữa, mà là muốn xông vào.

Hạng Thích Nho nói:

- Võ công của thiếu hiệp đã vượt qua ba lão già chúng ta rồi, không nên gọi chúng ta là tiền bối nữa.

Tiêu Thu Thủy cung kính nói:

- Tại hạ gọi ba vị là tiền bối, đó là kính trọng từ đáy lòng. Ba vị tạo phúc vô lâm, thay trời hành đạo, tại hạ nên xưng hô ba vị tiền bối như vậy.

Ba người còn muốn từ chối, Yến Cuồng Đồ ở trên lưng Tiêu Thu Thủy đã kêu lên:

- Các người khách sáo cái gì? Còn không mau đi tìm Chu Đại Thiên Vương!

Tiêu Thu Thủy tỉnh ngộ nói:

- Đúng rồi, nơi này còn phải nhờ tiền bối chỉ dẫn. Lần này đến tấn công, có được ba vị trợ thủ mạnh, lo gì chuyện không thành.

Hạng Thích Nho cười nói:

- Thiếu hiệp khách khí rồi, nơi này từ trên xuống dưới chúng ta đã dò xét rất rõ ràng, không có bản lĩnh đánh tiền phong, nhưng dẫn đường thì vẫn tự tin không sai lầm.

Lôi Phong nói:

- Cũng vì đánh không nổi, cho nên mới bị người ta cưỡng ép giữ lại.

Tà Khâu Đạo Đình nói:

- Người của Chu Đại Thiên Vương mười phần mất chín, hiện nay chỉ còn lại mấy người Hàng Bát, không đủ xem là địch.

Yến Cuồng Đồ cười lớn nói:

- Xem tình hình thì đã nhận ra, khí thế của Chu Thuận Thủy yếu rồi. Cửa thứ nhất là dùng độc, nào phải là thủ đoạn của người có khí phách! Cửa thứ hai lại dựa vào uy danh của Gia Cát Khổng Minh, lợi dụng việc chúng ta không hiểu thủy tính, kết quả cũng mất đi thủ lĩnh mà toàn quân bị diệt! Cửa thứ ba căn bản là gây nội chiến, nếu không phải bên trong rất yếu, sao Chu Thuận Thủy lại bố trí những người không thể hoàn toàn tin nhiệm tại cửa ải hiểm yếu này?

Lúc này ba người Tà Khâu Đạo Đình, Hạng Thích Nho, Lôi Phong đã dẫn đầu bước đi. Trời xiết mây tuôn, sau khi mây gió quay cuồng, đám mây lại giống như ngưng kết lại, từ từ có tuyết rơi xuống.

Lúc này trại lớn của Chu Đại Thiên Vương đã hiện ra trong tầm mắt.

Một lá cờ lớn màu trắng, phía trên viết một chữ “Chu” lớn màu đỏ, không ngừng chao đảo trong mây tàn gió lạnh.

Trại lớn đều dùng cột gỗ màu vàng, buộc thành lều trại, kéo dài mấy dặm, khí phái phi phàm.

Nhưng trong trại không có người.

Người đã đi tàn hết rồi sao?

Ba người Hạng Thích Nho, Lôi Phong, Tà Khâu Đạo Đình dẫn theo Yến Cuồng Đồ và Tiêu Thu Thủy, đi về phía gian lều vải màu trắng lớn nhất.

Gian lều vải màu trắng này rất lớn, lớn đến mức giống như bên trong chứa được năm vạn người.

Bọn họ bắt đầu nhìn thấy người.

Hai người, một trái một phải, đứng ở trước lều.

Hai lão nhân.

Hai người này, chỉ cần nhìn dáng vẻ của bọn họ là có thể biết, bọn họ đã xem lều vải này là sinh mạng của mình, cho dù thế nào cũng sẽ không bỏ nó rời đi.

Tiêu Thu Thủy nhận ra hai người này.

Người đứt một cánh tay chính là Đẳng Lôi Kiếm Tẩu, người còn lại là Đoạn Môn Kiếm Tẩu.

Hai lão nhân còn lại trong “Ngũ Kiếm” dưới trướng Chu Đại Thiên Vương.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy không kìm được dâng lên sự bi thương.

Yến Cuồng Đồ cúi mặt nhìn sang, nói:

- Ài, lại là không đánh giết, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Ngũ Kiếm Tẩu và Tiêu Thu Thủy từng cùng nhau trải qua hoạn nạn ở Quảng Đông, Tiêu Thu Thủy là người nhớ tình bạn cũ, sao lại nỡ hạ sát thủ?

Yến Cuồng Đồ nói:

- Thôi thôi, có điều lúc gặp Chu Đại Thiên Vương, cũng không đến lượt ngươi ngăn cản.

Tiêu Thu Thủy vốn đã đáp ứng với Yến Cuồng Đồ, hướng hồ hấn rất yên tâm về võ công của ông ta. Tuy đôi chân của Yến Cuồng Đồ không thể hoạt động, nhưng dựa vào một đôi tay, muốn chế ngự Chu Thuận Thủy vẫn là mười phần chắc chắn.

Hạng Thích Nho nói:

- Lều này chính là đại bản doanh của Chu Đại Thiên Vương.

Yến Cuồng Đồ hỏi:

- Chu Thuận Thủy ở trong lều sao?

Tả Khâu Đạo Đình nói:

- Ngoại trừ trại lớn này, Chu Đại Thiên Vương rất ít khi ra ngoài.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Vậy thì tốt, chúng ta vào thôi!

Nghe đến sắp có một trận quyết chiến vang động nhất trong võ lâm, hơn nữa có thể thay đổi vận mệnh giang hồ, ngay cả một người xem mạo hiểm là chuyện thường như Tiêu Thu Thủy cũng không kìm được tìm đập nhanh hơn.

Bọn họ muốn đi vào, nhưng hai lão nhân đã rút kiếm ra.

Dưới hoa tuyết rơi là tả, trên áo, trên vạt, trên môi, trên mi, trên râu, trên tóc của hai người đều là một mảng hoa râm.

Ngón tay khô gầy của hai người khẽ run rẩy.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được nói:

- Hai vị, cần gì phải tự làm khổ mình như vậy...

Đoạn Môn Kiếm Tẩu nói:

- Không phải làm khổ, đây là thứ mà hai lão già chúng ta sống đến bây giờ cả đời canh giữ, cho dù đây là lần cuối cùng, chúng ta cũng phải trông coi.

Đằng Lôi Kiếm Tẩu nói:

- Bất kể chủ nhân này có tốt hay không, rốt cuộc vẫn là chủ nhân của chúng ta. Anh hùng hảo hán trên giang hồ, không thể dung thứ cho hai lão nhân lâm trận lùi bước! Tiêu thiếu hiệp, đại ân đại đức của người, chúng ta ở đây xin đa tạ, mời ra tay đi!

Tả Khâu Đạo Đình đột nhiên tiến lên một bước, nói:

- Hai lão nhân này không phải kẻ xấu! Nếu Tiêu thiếu hiệp muốn giữ lại tính mạng hai người, sao không giao cho ta và Hạng huynh?

Tả Khâu Đạo Đình và Hạng Thích Nho đều là cao thủ trong giới Cầm Nã thủ, muốn bắt người mà không giết, để bọn họ ra tay là dễ dàng nhất.

Nhưng không phải là Lôi Phong. “Ứng Trảo Thủ” Lôi Phong tu luyện Khai Bi thủ, Toái Cân thủ, ngay cả sắt thép bị y chụp trúng cũng biến thành mì sợi.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Tiêu đại hiệp này nhu nhược yếu đuối, lòng dạ đàn bà, các người cứ xem mà làm đi!

Nói xong lại thúc giục Tiêu Thu Thủy đi vào lều trại. Tiêu Thu Thủy hơi chần chừ, Lôi Phong liền quát một tiếng như sấm, bước nhanh vào trong lều.

Hai Kiếm Tẩu Đoạn Môn, Đằng Lôi lập tức ra tay.

Hai người Hạng Thích Nho, Tả Khâu Đạo Đình cũng lập tức nghênh đón.

Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng, cũng theo Lôi Phong đi vào trong lều vải.

Bên ngoài có gió tuyết, bên trong cũng có gió tuyết.

Lều trại lớn có thể chứa năm vạn quân sĩ này lại trống rỗng không người, chỉ có một chiếc bàn dài từ đầu này đến đầu kia, hơn nữa lại không có nóc.

Người thì vẫn có.

Chỉ có một.

Một lão nhân áo đen.

Chính là người đã gặp dưới chiến trường lồi đài, Chu Thuận Thủy.

Từ khi Tiêu Thu Thủy bước ra giang hồ tham gia chiến dịch đầu tiên, thậm chí võ công thấp kém nhất, danh vọng nhỏ bé nhất, vẫn nghĩ đến một ngày có thể đích thân đối diện với người này.

Cái người được xưng là “long vương trên nước, nhân vương trên trời; lên trời xuống đất, mình ta xưng vương” này.

Lúc này đã thật sự đối mặt.

Chiếc bàn kia dài như vậy, một đầu là lão nhân nhỏ gầy; phía sau lão nhân là một tấm bình phong, đen đến mức phát sáng, phía trên điêu khắc một con rồng vàng muốn bay.

Khi hắn thật sự đối diện với lão nhân hô mưa gọi gió, uy danh hiển hách này, lại cảm thấy vô cùng cô quạnh, giống như băng tuyết ẩn hiện kia, lều trại thoát nhìn có thể an thân gọi phạn này thực ra lại là một nơi hoàn toàn không che chắn.

Trên tay áo, vạt áo của lão nhân áo đen kia đều thêu kim tuyến rực rỡ, bởi vì đang ngồi nên không nhìn thấy toàn bộ hình thêu trên áo, nhưng thấp thoáng có thể nhận ra đó là một con rồng.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên cảm thấy kích động, không nhịn được nói một câu:

- Chu Thuận Thủy, người nên đầu hàng đi!

Chu Thuận Thủy lắc đầu. Lão ngồi sát vào bình phong, dường như chỉ có dựa vào bình phong thì mới có lòng tin.

Lôi Phong bước dài tới, nói với giọng như sấm:

- Chu Thuận Thủy, hôm nay không phải người chết, chính là ta vong!

Chu Thuận Thủy lặng lẽ nói:

- Vậy người đi chết đi!

Lúc lão nói câu này đã đột ngột ra tay.

Chiếc bàn dài của lão đột nhiên bị đẩy ra ngoài, chặn ngang đứng thẳng vào Lôi Phong.

Chiếc bàn dài này lại chính là vũ khí của lão.

Bàn dài trơn tuột bóng loáng, là dùng cẩm thạch mài nhẵn tạo thành.

Chu Thuận Thủy vừa ra tay, mép bàn đã bay cắt vào Lôi Phong.

Lôi Phong không sợ, hai tay của y có thể phá bia vỡ đá, một tay ấn xuống bàn đá.

Yến Cuồng Đồ và Tiêu Thu Thủy thấy Chu Thuận Thủy xuất thủ, vốn định ra tay cứu giúp, nhưng thấy Lôi Phong ấn xuống mặt bàn nên đều yên tâm.

Có điều bọn họ sai rồi.

Chu Thuận Thủy đã dùng bàn đá làm vũ khí, tuyệt đối không phải thứ mà một tay “Ứng Trảo Vương” có thể ấn xuống được.

Bàn bị đè xuống, nhưng mép bàn lại vang lên một tiếng “băng”, bắn ra một lưỡi dao sắc. Lưỡi dao dọc theo mép bàn bay ra, cắt vào bên hông Lôi Phong.

Lúc này Tiêu Thu Thủy và Yến Cuồng Đồ muốn ra tay cũng đã không kịp nữa.

Lôi Phong tròn to hai mắt, nghiêng chặt răng, đôi tay vội vàng chụp vào mặt bàn. Nhưng mặt bàn thật sự quá trơn, mười ngón tay Lôi Phong cào lên mặt bàn phát ra tiếng “kết kết” khiến người ta ê răng, cuối cùng dừng lại.

Lôi Phong ngã rầm xuống.

Tiêu Thu Thủy cúi đầu nhìn thân hình Lôi Phong ngã xuống, lúc ngẩng đầu lên lại nhìn chăm chăm vào Chu Thuận Thủy, ánh mắt kia giống như phát ra đốm sáng như chớp lạnh giữa không trung.

Đột nhiên một tiếng “vù” vang lên, cánh tay của Tiêu Thu Thủy chột nhẹ đi.

Yến Cuồng Đồ khẽ nhún một cái lên vai Tiêu Thu Thủy, thân thể từ từ bay lên, chính tề đáp xuống trên bàn đá, nhẹ nhàng giống như một tờ giấy rơi.

Sau đó Yến Cuồng Đồ nói:

- Bây giờ ta ngồi trên bàn của ngươi, ngươi có bản lĩnh, cứ xuất ra hết pháp bảo của ngươi đánh vào ta.

Khiêu chiến.

Chu Thuận Thủy từng tận mắt nhìn thấy Yến Cuồng Đồ đại triển thần uy tại Đương Dương, hiện giờ lão một thân một mình, có can đảm tiếp nhận khiêu chiến như vậy hay không?

Ngay lúc này, có hai người nắm lấy hai người khác xông vào trong lều.

Đương nhiên là Tà Khâu Đạo Đình và Hạng Thích Nho đã bắt giữ Đoạn Môn Kiếm Tẩu và Đằng Lôi Kiếm Tẩu.

Hạng Thích Nho và Tà Khâu Đạo Đình vừa thấy Lôi Phong nằm chết trên đất, hai người đau xót gào lên một tiếng, nhanh tay điem ra, phong bế huyết đạo trên người hai Kiếm Tẩu, sau đó giận dữ lao về phía Chu Thuận Thủy.

Chiếc bàn rất dài, nơi này rất lớn, nhưng Hạng Thích Nho và Tà Khâu Đạo Đình phân làm trái phải, như tia chớp lao đến bên cạnh Chu Thuận Thủy, từ hai bên xuất kích, một người bắt lấy cánh tay trái Chu Thuận Thủy, một người chụp lấy vai phải đối phương.

Yến Cuồng Đồ biết Chu Thuận Thủy đã thủ thế chờ phát, Hạng Thích Nho và Tà Khâu Đạo Đình xông đến chẳng khác nào chịu chết, lập tức quát lớn:

- Trở lại!

Tà Khâu Đạo Đình và Hạng Thích Nho thấy bạn thân Lôi Phong đã chết, đau đớn như điên, làm sao chịu nghe lời Yến Cuồng Đồ. Hai người lập tức ra tay với Chu Thuận Thủy.

Chu Thuận Thủy hét lớn một tiếng, trái phải xuất “trảo”.

Tay trái “Ứng trảo”, tay phải “Hỗ trảo”.

Đây chỉ là hai chiêu thức rất đơn giản.

Hạng Thích Nho và Tà Khâu Đạo Đình đều là cao thủ cầm nã hàng đầu, đối với chiêu thức như vậy quả thật nhắm mắt cũng phá giải được, cho nên hai người đồng loạt xuất thủ, đã bắt lấy hai tay của Chu Thuận Thủy.

Nhưng bốn cánh tay của hai người vừa bắt lấy đôi tay của Chu Thuận Thủy, lại phát ra những tiếng “rắc rắc”.

Xương tay của hai người đã gãy toàn bộ.

Lúc này Yên Cuồng Đồ đã phát động.

Lão thất phu Chu Thuận Thủy này lại đã thương người ngay trước mặt ông ta!

Nghĩ xem Yên Cuồng Đồ là ai! Ông ta sao có thể cho phép Chu Thuận Thủy ra oai trước mặt mình, lập tức bay ngang vượt đến đầu kia của mặt bàn, hai tay thu lại, đang định đánh ra. Còn chưa đánh thì chuông phong kinh lực mạnh mẽ đã phát ra hai tiếng “bùng bùng”.

Chu Thuận Thủy đánh trọng thương hai người, thấy hai tay Yên Cuồng Đồ thu lại, sắp sửa xuất chuông, liền định dùng đôi tay che chắn.

Lão đã không kịp phản kích, nhưng vẫn có thể phong tỏa hai chuông này.

Có điều hai tay Yên Cuồng Đồ vừa mới co lại đã phát ra chuông phong, căn bản không cần đánh ra, chuông kinh đã đến trước ngực.

Cao thủ giao đấu, thông thường chỉ một chiêu đã nhìn ra thắng bại.

Chu Thuận Thủy hét lớn một tiếng, thân thể ép vào ghế dựa, lật về phía sau.

Khi thân thể lão lật nhanh về sau, đã trúng hai chuông trước ngực.

Nhưng lão ngửa người về phía sau, giống như đã hóa giải hơn phân nửa chuông lực trúng phải.

Lão lộn ngược ra, đụng vào tấm bình phong màu đen.

Yên Cuồng Đồ đang muốn truy sát, nhưng dưới đáy ghế đang ngửa lên lại đột nhiên bắn ra một chùm độc châm.

Yên Cuồng Đồ hét lớn.

Ông ta là người gấp mạnh càng mạnh, hơn nữa càng giận dữ thì võ công càng cao. Cách đánh không cần mạng của ông ta đã từng khiến tất cả cao thủ võ lâm phải ngây ngốc, sau đó công nhận ông ta là thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Ông ta dựa vào một ngum chân khí lướt thẳng qua.

Độc châm là do cơ quan bắn ra, lực bắn mạnh đến mức mỗi cây châm nhỏ bé đều có lực đạo xuyên qua thân thể.

Yên Cuồng Đồ dùng tay vỗ một cái vào bàn đá, chiếc bàn đá mà Lôi Phong không thể phá vỡ này lập tức tan thành từng mảnh.

Thân hình ông ta lao tới, tạo nên một cơn gió mạnh, độc châm ào ào bị ép xuống, căn bản không thể bắn đến ngực Yên Cuồng Đồ.

Nếu Chu Thuận Thủy muốn nhắc ghế phóng độc châm để ngăn cản Yên Cuồng Đồ một chút, vậy thì lão hoàn toàn sai rồi.

Yên Cuồng Đồ hoàn toàn không bị ngăn cản.

Thế tới của ông ta lại càng nhanh.

Chu Thuận Thủy vừa mới đụng vào bình phong, huyết khí quay cuồng, sắc mặt biến vàng, Yên Cuồng Đồ đã đến nơi.

Hai chuông vừa rồi của ông ta lúc này mới đẩy ra.

Khóe mắt Chu Thuận Thủy như muốn nứt, lại kêu lên:

- Cứu...

Lão còn chưa kêu xong, trước ngực lại bị trúng hai chuông “bùng bùng”.

Chữ “mạng” của Chu Thuận Thủy đã biến thành máu phun ra ngoài, trở thành một chùm sương máu.

Con người đều có bản năng cầu sinh, Chu Thuận Thủy lại càng mãnh liệt.

Vào lúc này hai chân lão vẫn có thể vung ra, nhanh chóng đá vào bụng dưới Yên Cuồng Đồ.

Nếu hai chân của Yến Cuồng Đồ dùng được, đương nhiên chỉ cần xuất cước là có thể ngăn cản, nhưng chân của ông ta lại không linh hoạt.

Tiêu Thu Thủy đứng ngoài quan sát cũng kinh hãi, đang muốn ra tay tương trợ, nhưng đôi tay của Yến Cuồng Đồ muốn nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu, sau khi liên tục đánh trúng Chu Thuận Thủy bốn chiêu, vẫn có thể nhanh như chớp móc vào đùi, bắt lấy hai bắp chân của đối phương.

Lúc này có thể nói Chu Thuận Thủy đã thất bại thảm hại, hoàn toàn không còn đường sống nữa.

Khi Yến Cuồng Đồ đang toàn lực đánh giết Chu Thuận Thủy, cúi đầu chụp lấy đôi chân đang đá ra của đối phương, tám bình phong màu đen điêu khắc rồng vàng kia chợt vỡ ra.

Có hai cánh tay xé rách bình phong vuren ra.

Tay lớn hơn gấp đôi so với người thường, chiêu thức bình thường không có gì lạ, nhưng tay lại giống như sắt thép.

Một bàn tay! Một nắm tay! Lại không nghiêng không lệch, nắm tay đánh vào mặt Yến Cuồng Đồ, bàn tay ấn vào ngực đối phương.

Phía sau bình phong còn có người.

Trong lều trại rộng rãi này không chỉ có một mình Chu Thuận Thủy.

Người này còn chưa đi ra, đã dùng một chiêu một quyền đánh ngã Yến Cuồng Đồ.

Hắn là ai?

Yến Cuồng Đồ đã sụp đổ.

Tất cả nội thương ngoại thương của ông ta đồng loạt tái phát.

Một chiêu một quyền kia còn đáng sợ hơn ba mươi cây chùy sắt đục sắt.

Một quyền một chiêu của người nọ đã hủy đi công lực cả đời của Yến Cuồng Đồ.

Một người đáng sợ như vậy, hắn rốt cuộc là ai?

Yến Cuồng Đồ dùng hết một phần sức lực cuối cùng trên người, muốn xé Chu Thuận Thủy ra thành hai mảnh.

Nhưng Tiêu Thu Thủy lập tức bảo vệ Yến Cuồng Đồ tránh đi.

Lúc này hắn đã không có cách nào giữ lời hứa, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa.

Người nọ đã từng bước từng bước từ trong bình phong đi ra, tiếng bước chân nặng trĩu kia giống như một người sắt đang tản bộ.

Người này bố trí chu đáo như vậy, dùng ba cửa ải thanh thế yếu ớt để tạo nên phục kích hoàn hảo lần này, hắn rốt cuộc là ai?

Bất kỳ bí ẩn nào cũng có chân tướng, bất cứ vấn đề nào cũng có lời giải.

Tám màn được kéo ra, người lên sân khấu đã sắp hiện thân.

Bất luận là nhân vật quan trọng thế nào, đến lúc bắt buộc phải hiện thân, cho dù thần bí đến đâu thì vẫn phải hiện thân; nếu không thì chẳng phải là nhân vật quan trọng nữa.

Vẫn luôn đợi đến lúc hạ màn...

Bên cạnh bình phong xuất hiện nửa gương mặt, chỉ nửa gương mặt đã lớn hơn gương mặt của người khác.

Sau đó lại xuất hiện nửa người, chỉ nửa người cũng lớn hơn cả thân thể người khác.

Sau đó là tay, rồi đến chân...

Người này cuối cùng đã xuất hiện.

Y phục như sắt.

Đôi tay như đúc bằng sắt.

Gương mặt như sắt chạm trổ, cứng đờ không một nụ cười.

Thân hình hùng tráng như tháp sắt.

Tiêu Thu Thủy kêu lên một tiếng gần như rên rĩ:

- Chu Hiệp Vũ...

Người nọ nói với giọng vô tình như sắt:

- Ta là Chu Hiệp Vũ. Chu Hiệp Vũ mới là Chu Đại Thiên Vương.

Tại khoảnh khắc này, Tiêu Thu Thủy đã hoàn toàn hiểu được. Hiểu được vì sao Chu Đại Thiên Vương luôn có thể nắm giữ tình hình chiến đấu giữa Hoán Hoa kiếm lữ và Quyền Lực bang, vì sao Chu Hiệp Vũ và Tả Thường Sinh giả vờ chiến đấu đến lưỡng bại câu thương, hiểu được vì sao người nhà hần có thể tránh khỏi cuộc vây quét của Quyền Lực bang, nhưng lại không chạy thoát nhanh vuốt maw quỷ của Chu Đại Thiên Vương...

Bởi vì Chu Hiệp Vũ chính là Chu Đại Thiên Vương.

Mà phụ thân lại mời Chu Hiệp Vũ đến trợ giúp phòng thủ Hoán Hoa kiếm lữ.

Chu Hiệp Vũ sở dĩ chậm chạp không phát động, chẳng qua là vì Thiên hạ anh hùng lệnh. Nhưng cha mẹ nhất định đã nhìn ra điều gì đó, mới giấu Thiên hạ anh hùng lệnh trên mái cong, khiến Chu Đại Thiên Vương vì không chiếm được nên tức giận hạ sát thủ... Nghĩ đến đây, lồng ngực Tiêu Thu Thủy lại nhấp nhô kịch liệt.

Chu Hiệp Vũ đã là Chu Đại Thiên Vương, Tả Thường Sinh nhất định cũng là người của hần, hai người bọn chúng đấu một trận lưỡng bại câu thương là đã sớm bày mưu rồi!

Tên lòng lang dạ sói này!

Lại còn được xếp vào một trong “Thiên Hạ Tam Đại Bỏ” cùng với Hồ Thập Tứ, Gia Cát tiên sinh!

Chẳng trách một cái lõi dài nhỏ bé lại xuất động đến cả Chu Thuận Thủy, nguyên lai hần chỉ là nguy trang được Chu Đại Thiên Vương phái đi đoạt Thiên hạ anh hùng lệnh mà thôi!

Chu, Hiệp, Vũ!

Chu Hiệp Vũ nhìn sang Yến Cuồng Đồ, lạnh lùng nói:

- Lão già điên, nguoi xong rồi.

Yến Cuồng Đồ thờ dốc, không thể trả lời. Chu Hiệp Vũ cười gằn nói:

- Yến Cuồng Đồ, cho dù nguoi cố gắng vận công chữa thương cũng vô dụng. Tại chiến dịch Vũ Di sơn, ta ở một bên đã nhìn ra chỗ sơ hở của nguoi, chỉ là khi đó với võ công của ta không thể đánh bại được nguoi. Những năm gần đây ta đã tập luyện một kích này, còn võ công của nguoi lại sa sút... Đánh bại nguoi, ta chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ rồi.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Một quyền một chưởng của nguoi quả thật đã đánh vào chỗ sơ hở của ta... ta đã xong rồi, nhưng nguoi cũng bị nội lực của ta chấn ngược, hai tay đã không thể xuất kích linh hoạt... Thu thủy, còn không mau diệt trừ tên gian ác này!

Chu Hiệp Vũ nói:

- Nhiều năm qua, nguoi, ta và Lý Trầm Chu tạo thành thế chân vạc phân ba thiên hạ, ngoại trừ đám môn phái Võ Đang, Thiếu Lâm đáng ghét hơi khó đối phó, trong võ lâm còn ai dám tranh hùng với chúng ta? Hiện nay trong ba người, người võ công cao nhất là nguoi lại bị ta đánh bại... bây giờ chỉ còn một mình Lý Trầm Chu... Bằng vào tiểu tử này, xuất đạo còn sớm, nào phải là đối thủ của ta, ta nhường hần hai tay thì có ngại gì.

Tiêu Thu Thủy tiến lên một bước, dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương, lớn tiếng nói:

- Chu Hiệp Vũ, nguoi chuyên dùng gian kế ám toán người khác, đúng là hèn hạ vô sỉ!

Chu Hiệp Vũ cười lớn nói:

- Hèn hạ cái gì? Vô sỉ cái gì? Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, muốn thắng thì luôn phải vận dụng đầu óc, chuyện này có gì đáng nói.

Tả Khâu Đạo Đình cả tay đầy máu, run rẩy chỉ vào Chu Thuận Thủy còn thoi thóp trên đất, lại chỉ vào Chu Hiệp Vũ, run giọng nói:

- Nguoi... nguoi mới là... Chu Đại Thiên Vương... vậy... hần...

Chu Hiệp Vũ cười ha hả nói:

- Hắn chỉ là con rối, là người mà kẻ trước người sau đều cho là Chu Đại Thiên Vương, còn ta mới là người đứng sau màn giật dây, Chu Đại Thiên Vương thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Hạng Thích Nho đầu đón nói:

- Chu Hiệp Vũ, ta nghe nói ngươi vì bảo vệ Nhạc đại phu nhân mà bị Nhất Động Thần Ma đã thương trước Hoán Hoa kiếm lư, không ngờ ngươi... lại chính là Chu Đại Thiên Vương!

Chu Hiệp Vũ cười lớn ba tiếng, mỗi tiếng cười đều giống như sấm đánh:

- Ta từng lập lời thề độc, nếu không thể trở thành thiên hạ đệ nhất nhân thì sẽ không lộ ra thân phận thực sự. Thay vì để tiếng xấu truyền khắp muôn nơi, không bằng đợi sau khi nắm được đại quyền, trong thiên hạ lại có người nào dám ý kiến.

Yến Cuồng Đồ cố nén đau đón nói:

- Toàn là nói bậy! Không bằng heo chó, nào xứng là người!

Chu Hiệp Vũ biến sắc, bước nhanh về phía Yến Cuồng Đồ, lạnh như sắt nói:

- Yến Cuồng Đồ, đây là ngươi muốn chết...

Chợt nghe một người quát lớn:

- Đứng lại!

Chu Hiệp Vũ rất muốn tiếp tục đi tới, ra tay giết chết Yến Cuồng Đồ, nhưng tiếng quát này lại lẫm liệt có uy, ngay cả người kiên quyết như Chu Đại Thiên Vương cũng không thể không dừng lại.

Người quát lên là Tiêu Thu Thủy.

Chu Hiệp Vũ cao hơn Tiêu Thu Thủy cả cái đầu, nhưng cái người giống như đúc bằng đồng bằng sắt này lại bị khí thế của Tiêu Thu Thủy chấn nhiếp.

Giống như Chu Hiệp Vũ là bề tôi, còn Tiêu Thu Thủy là vua chúa.

Tiêu Thu Thủy đi tới từng bước một, lấy ra cổ kiếm Trường Ca của hắn.

Lúc này tâm lý của Chu Hiệp Vũ lại rối loạn. Người thanh niên trẻ tuổi này giống như một vị chúa tể, rút kiếm đi về phía mình, còn mình lại là một kẻ đáng chết... Tại sao lại có suy nghĩ như vậy? Vì kịp thời tỉnh ngộ được điều này nên hắn cảm thấy nôn nóng, nhưng dù nôn nóng ra sao thì tay chân vẫn giống như có ngàn móc sắt, không giờ lên nổi.

Chu Đại Thiên Vương đương nhiên không đến mức sợ hãi hay phục tùng Tiêu Thu Thủy, nhưng hắn không biết đây là một loại võ công rất thượng thừa, chính là một quyết “Quân Vương” trong Vọng Tinh thiên thư.

Tiêu Thu Thủy giờ kiếm ngang này, dung mạo trang nghiêm, mũi kiếm dừng ở không trung, từ xa chỉ vào Chu Hiệp Vũ.

Đây là kiếm thế của “Vương Giả Chi Kiếm”.

Trong lòng Chu Hiệp Vũ vẫn luôn tự nói với mình: “Động thủ, động thủ đi! Tránh ra, tránh ra mau!”, nhưng tay chân vẫn không nghe lời, trong đầu cũng trở nên hỗn loạn. Mà lúc này kiếm của Tiêu Thu Thủy giống như tên đã lên dây.

Ngay lúc này bỗng có một người xông vào, kêu lên một tiếng:

- Nghĩa phụ!

Người kêu lên là “Thiết Quy” Hàng Bát, hắn vừa khéo xông vào ngay lúc này. Hắn vốn mai phục ở sau núi, định chờ Chu Đại Thiên Vương giết lui những người này, mới trở lại trước sau giáp công, giết sạch kẻ địch. Nhưng thấy đám người vào lều đã lâu mà không có động tĩnh gì, liền đi đến lối đầu xem thử; thấy Tiêu Thu Thủy đang dùng kiếm chỉ vào Chu Đại Thiên Vương, còn dáng vẻ của Chu Đại Thiên Vương lại không hề có chuẩn bị, cho nên mới kêu lên một tiếng.

Bởi vì hần vừa mới đi vào, lúc kiếm thế “Quân vương” của Tiêu Thu Thủy bắt đầu thì hần hoàn toàn không nhìn thấy. Võ công của hần tuy thấp kém, nhưng lại không bị chấn nhiếp, tiếng kêu này khiến cho Chu Đại Thiên Vương lập tức bừng tỉnh.

Một kiếm long trời lở đất của Tiêu Thu Thủy cũng lập tức tăng tốc, nhanh chóng đâm ra.

Chu Đại Thiên Vương liền vùng lưới.

Lưới sắt của hần quấn lấy trường kiếm.

“Quân Vương Nhất Kiếm” mặc dù không biết sợ, không thể chống đỡ, nhưng lưới sắt như núi đã trùm lấy mũi kiếm.

Chu Hiệp Vũ dùng sức kéo một cái. Hần tự tin với nội lực hùng hậu của mình, chẳng những có thể kéo Tiêu Thu Thủy tới, hơn nữa còn có thể xé Tiêu Thu Thủy ra thành hai mảnh.

Nhưng hần không biết người trẻ tuổi này mạnh nhất cũng là nội lực.

Chu Đại Thiên Vương ra sức kéo, vẫn không thể kéo được Tiêu Thu Thủy đến gần.

Tiêu Thu Thủy vững như núi cao.

Chu Đại Thiên Vương muốn kéo lần nữa, nhưng hai tay của hần lại âm ỉ phát đau.

Hần đánh trúng Yến Cuồng Đồ một chương, nhưng nội lực của Yến Cuồng Đồ phân bổ trên mặt và trên ngực cũng phản kích, khiến cho hai cánh tay của hần có bảy tình mạch bị thương, hai tình mạch bị đứt.

Cho nên hần kéo một cái không được, lực kéo liền suy giảm, Tiêu Thu Thủy đã rút bảo kiếm về.

Cao thủ giao đấu, sao lại để cho đối phương có cơ hội nghỉ ngơi?

Toàn thân Tiêu Thu Thủy hóa thành một mảnh ánh kiếm.

Chỉ thấy hần càng múa càng nhanh, đến cuối cùng, gió tuyết đầy trời giống như một sợi dây gió vô hình quấn lại với nhau, còn Tiêu Thu Thủy đã trở thành trung tâm của cơn gió lốc kia. Trăm ngàn đóa hoa tuyết tung bay quấn lấy bóng người, nhưng một kiếm kia vẫn chưa xuất ra.

Chu Hiệp Vũ chỉ cảm thấy có một áp lực mạnh mẽ ộp trời kín đất ập đến, trên trán thấp thoáng đồ mờ hời. Bây giờ hần mới biết, người thanh niên mà hần cho rằng có thể dễ dàng giải quyết này có thực lực như thế nào.

Mà hai tay hần vẫn đang mất cảm giác.

Hần hoàn toàn không ngờ sau khi đánh ngã Yến Cuồng Đồ, lại gặp phải cường địch như vậy.

Chỉ trong phút chốc thanh thế mất hết, khí đã suy yếu.

Hơn nữa trước giờ hần chưa từng nhìn thấy loại võ công này, lại hút lấy gió tuyết múa thành kiếm chiêu của mình.

Hần đương nhiên không biết Tiêu Thu Thủy đã thi triển “Phong Lưu quyết” trong mười lăm quyết của Vong Tinh thiên thư.

Một kiếm này của Tiêu Thu Thủy chính là “Phong Tuyết Chi Kiếm”.

“Phong Tuyết Chi Kiếm” cuối cùng đã xuất ra.

Ngay lúc này, lều vải lớn kia giống như không chịu nổi gió cuồng tuyết giận, rầm rầm đổ sụp.

Chu Hiệp Vũ chụp lấy lều vải lớn cuốn một cái, trùm về phía “Phong Tuyết Chi Kiếm”.

Lưới sắt trong tay hần đã biến thành lều lớn giống như có thể bao trùm trời đất, thần uy của Chu Đại Thiên Vương vẫn khó bị đánh tan được.

Chu Hiệp Vũ giống như thiên thần, vung một chiếc lưới lớn có thể che phủ trời đất, muốn trùm lấy Tiêu Thu Thủy ném đi.

Nhưng trời đất vô tình lại không che được gió tuyết đầy trời.

Tiêu Thu Thủy lập tức biến mất, bị lều vải bao trùm, nhưng trong trời đất bỗng vang lên tiếng vải rách “soạt soạt”, trường kiếm của Tiêu Thu Thủy đã phá tan lều vải đâm ra.

Ánh kiếm lạnh.

Ánh kiếm rọi tuyết.

Nơi xa núi non mông lung, nước xa mênh mông, sơn trại giống như bị tuyết trắng che phủ, nhưng trời đất lại yên tĩnh, Chu Đại Thiên Vương đã không thấy đâu.

Chu Hiệp Vũ đã đi rồi.

Chỉ để lại Hạng Thích Nho, Tà Khâu Đạo Đình và Yến Cuồng Đồ trọng thương ngã trên đất. Ngay cả Chu Thuận Thủy cũng không thấy nữa, khi Tiêu Thu Thủy chiến đấu với Chu Đại Thiên Vương, Hàng Bát đã cứu Chu Thuận Thủy rồi đi.

Tiêu Thu Thủy lại đánh cho Chu Đại Thiên Vương hùng bá vỡ lăm, uy chấn Trung Nguyên phải bỏ chạy.

Chu Đại Thiên Vương quyết định rời đi, có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, hấn vừa ra mặt đã khinh địch, cho nên rơi xuống hạ phong, nếu không đi có thể sẽ tự rước lấy nhục.

Thứ hai, hai tay của hấn đã bị thương trước đó, nếu như đánh tiếp, võ công bị suy giảm, chưa chắc đã là đối thủ của Tiêu Thu Thủy.

Thứ ba, hấn hoàn toàn không nắm rõ võ công của Tiêu Thu Thủy. Khi Chu Hiệp Vũ muốn xuất thủ, đã sớm tìm hiểu rõ ràng võ công vốn liếng, chiêu số bối cảnh của đối phương, không nắm chắc chín phần thì tuyệt đối không ra tay.

Chỉ riêng một quyền một chiêu đối với phó Yến Cuồng Đồ này, cũng đã tốn hơn hai mươi năm nghiên cứu, quan sát, chuyên tâm tìm hiểu, cho đến hôm nay đã bố trí cục diện hoàn hảo, thiết kế cạm bẫy xong xuôi, nắm chắc tám phần mới dám ra tay.

Hấn vẫn luôn cho rằng Tiêu Thu Thủy chỉ là một tên kiếm thủ của Hoán Hoa kiếm phái, không có bao nhiêu bản lĩnh. Cho dù sau đó Tiêu Thu Thủy danh lừng nhất thời, liên tiếp giết chết nhiều thủ hạ của hấn, hấn vẫn luôn cho rằng đó là nhờ Vô Cực tiên đan trợ giúp, cùng với tầm đại cao thủ truyền thụ.

Những điều này, hấn tự tin mình vẫn có thể dễ dàng ứng phó.

Hấn không biết võ công của Tiêu Thu Thủy lại cao thâm khó lường như vậy.

Bởi vì hấn không biết Tiêu Thu Thủy đã học được “Vong Tinh thiên thư”.

Chu Hiệp Vũ là người thận trọng, dù sao hấn có thể xác định Yến Cuồng Đồ đã chết chắc, mục đích đã đạt được, dù hi sinh một cái sơn trại cũng đáng giá, cho nên hấn lập tức rút lui.

Chờ sau khi hiểu rõ nội tình của Tiêu Thu Thủy, lại quyết một trận tử chiến với đối phương.

- Đừng lo cho chúng ta, mau đuổi theo!

Yến Cuồng Đồ hét lên hai tiếng, một ngụm máu tươi như tên phun ra.

Cũng vì Yến Cuồng Đồ học máu, khiến Tiêu Thu Thủy quyết định quay trở lại.

Lúc này Yến Cuồng Đồ chỉ còn thoi thóp một hơi; ông ta từng nhiều lần bị thương tích, trải qua nhiều biến cố lớn, đến hôm nay cuối cùng hoàng hôn tắt nắng, không thể chịu nổi một kích vô cùng lợi hại mà Chu Đại Thiên Vương đã tính toán mọi đường.

Giờ phút này ông ta đã gãy xương vỡ phổi, chỉ dựa vào thính giác để phân biệt, mắt đã không thể nhìn thấy nữa. Tiêu Thu Thủy đỡ ông ta dậy, cảm thấy ông ta không còn là đại ma đầu hô mưa gọi gió kia nữa, chỉ là một lão nhân đáng thương mà thôi.

Trong lòng hấn đau xót, chợt cảm thấy thân thể Yến Cuồng Đồ hơi run rẩy, hấn mới nhận ra gió tuyết lớn như vậy, lão nhân này lại nằm trên đất tuyết. Hấn có một thân võ nghệ nên không cảm thấy lạnh lẽo, nhưng đối với một lão nhân công lực bị đánh tan, mạng đang hấp hối thì lại là chuyện khác...

Hấn đẩy ra chưởng lực, truyền một dòng hơi ấm vào thẳng trong cơ thể Yến Cuồng Đồ.

Hàm răng nghiến chặt của Yến Cuồng Đồ cuối cùng đã có thể mở ra.

Câu đầu tiên Yến Cuồng Đồ lại nói:

- Người không ngờ một kẻ ngông cuồng tự đại như Yến Cuồng Đồ ta lại có kết cục như vậy chứ?

Tiêu Thu Thủy không nói gì. Lúc còn nhỏ hấn đã từng tưởng tượng đủ chuyện, trong đó Yến Cuồng Đồ đã trở thành nhân vật giống như thần thoại, hấn hoàn toàn không nghĩ tới hôm nay lại có thể giúp Yến Cuồng Đồ chống địch.

Yến Cuồng Đồ thấy hấn không trả lời, liền nói thẳng:

- Thực ra ta đã sớm nghĩ đến, cho dù người nổi danh đến đâu, lợi hại thế nào, cuối cùng cũng chỉ là một bộ xương trắng, một nhúm đất vàng.

Yến Cuồng Đồ lại hỏi:

- Người có biết vì sao ta muốn tới đây giết Chu Đại Thiên Vương? Vì sao muốn đi đến Lâm An ngăn cản Nhạc Phi vào kinh? Vì sao muốn xen vào việc của người khác, thúc giục Thiếu Lâm, Võ Đang trao đổi võ công?

Tiêu Thu Thủy buồn bã rơi lệ nói:

- Bởi vì tiền bối nghĩ tới an nguy của thiên hạ...

Yến Cuồng Đồ ngắt lời:

- Nếu người nghĩ như vậy, cũng không phải là không đúng. Chỉ là trong lòng ta còn có một bí mật, nói thẳng ra cả ba chuyện này đều là chung một tư tâm

Tiêu Thu Thủy vẫn không hiểu. Yến Cuồng Đồ cười thâm nói:

- Tất cả những chuyện này đều là vì Lý Trầm Chu.

Tiêu Thu Thủy ngờ ngàng không hiểu:

- Vì Lý Trầm Chu?

Yến Cuồng Đồ gật đầu nói:

- Bởi vì Lý Trầm Chu không phải họ Lý.

Tiêu Thu Thủy càng không hiểu:

- Không phải họ Lý?

Yến Cuồng Đồ lại cười thâm, máu từ gương mặt rách toang của ông ta trào ra, nói:

- Lý Trầm Chu không phải họ Lý, mà là họ Yến, Yến của Yến Cuồng Đồ.

- Hắn chính là con trai của ta, con trai duy nhất của ta.

Tại khoảnh khắc này, biểu tình của Tiêu Thu Thủy không thể tưởng tượng giống như nuốt sống mười quả trứng gà cả vỏ.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Người có thể kinh ngạc, nhưng người không thể không tin, bởi vì đây là sự thật.

Tiêu Thu Thủy không dám tin nhìn Yến Cuồng Đồ. Chỉ thấy Yến Cuồng Đồ lại gian nan nói:

- Chẳng những người không tin, ngay cả Lý Trầm Chu cũng không thể tin.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Ngay cả... ngay cả Lý Trầm Chu cũng không biết?

Yến Cuồng Đồ nói:

- Nếu như nó biết, sao lại dẫn huynh đệ của mình lật đổ ta, đuổi ta xuống đài; nếu nó không phải là con trai ta, dựa vào võ công của nó và ta khi đó, muốn giết nó còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Quyền Lực bang vốn do Yến Cuồng Đồ sáng lập, mấy năm trước Tiêu Thu Thủy đã nghe người ta nói, nhưng hóa ra Yến Cuồng Đồ lại cố ý để Lý Trầm Chu giành được, chuyện này quả thật khiến người ta khó tin.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Ta vẫn luôn muốn người đi cùng ta, chính vì sợ lỡ may gặp bất trắc, còn có người nói chuyện này cho Lý Trầm Chu biết. Đây là một bí mật trong võ lâm, ngoại trừ ta ra thì không ai biết.

Tiêu Thu Thủy âm thầm vận công thúc giục, liên tục truyền dòng hơi ấm vào trong cơ thể Yến Cuồng Đồ, nói:

- Sẽ không đâu, Yến tiền bối, với công lực của ngài, chỉ cần điều dưỡng thì sẽ khỏe lại thôi.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Có khỏe được hay không, trong lòng ta và người đều biết rõ. Chúng ta là nam tử hán, đại trượng phu, sống có gì vui? Chết có gì sợ? Người không cần lừa gạt ta.

Tiêu Thu Thủy cúi đầu nói:

- Vâng!

Yến Cuồng Đồ lại nói:

- Ta dẫn người đến đây, vốn hi vọng người làm một người chứng kiến chứ không cần động thủ, chỉ cần nói bí mật này cho Trầm Chu là được... Nào biết ta lại bất lực như vậy, ngược lại cần người cứu giúp, đuổi Chu Đại Thiên Vương đi, mới có thể giữ lại một hơi, nói ra những lời này...

Yến Cuồng Đồ cười khổ, lại nói:

- Kể ra cũng kỳ quái, ta bình sinh không sợ trời, không sợ đất, từ kiếp hiềm nạn gì đều vượt qua được, cũng không thứ gì có thể ngăn cản được ta... chỉ là trước lần xuất kích này vẫn luôn cảm thấy không yên, sợ chuyện này từ nay không ai biết nữa... dù sao ta cũng là cha nó, nó cũng là con ta... cho nên muốn dẫn theo một người võ công không tệ, mà nhất định không phải là người của Chu Đại Thiên Vương hay Trầm Chu, lại không xem ta là lão tà quái để làm người chứng kiến, do vậy đã chọn trúng người...

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Ngài... ngài vì sao không nói chân tướng cho Lý... Trầm Chu?

Yến Cuồng Đồ nói:

- Bởi vì ta không phải là một người cha tốt. Bản tính của ta ngông cuồng phóng túng, sao có thể để gia thất ràng buộc? Từ sau khi mẹ nó chết, võ công của ta đã tu luyện tới đỉnh cao, nếu không chuyên tâm sẽ rất dễ tẩu hỏa nhập ma, cho nên mới để nó tự sinh tự diệt, chỉ dạy một chút võ công căn bản. Không ngờ nó thiên tư hơn người, chẳng những học được chân truyền của ta, còn có thể đổi cũ thành mới, tự sáng tạo ra một cách thức riêng. Hắn còn giỏi dùng người, biết cách tổ chức, cấu kết với cao thủ môn phái khác phục giết ta... Thực ra như vậy cũng tốt, nó không biết thì cũng đành thôi. Quyền Lực bang ở trong tay ta kết cấu rời rạc, vàng thau lẫn lộn, chỉ là một đám binh sĩ không có tổ chức, có thể làm được chuyện gì... Để nó tiếp quản, quả nhiên không lâu sau đã trở thành thiên hạ đệ nhất đại bang...

Tiêu Thu Thủy do dự nói:

- Ý của tiên bối là... muốn ta nói với Lý... Yến Trầm Chu, ngài là cha hắn?

Yến Cuồng Đồ lại nhổ ra một ngụm máu, thở dốc nói:

- Lời của người, nói một là một, Trầm Chu sẽ tin người, cho dù là kẻ địch cũng sẽ tin người... cũng vì điểm này nên ta mới chọn người đi cùng.

Tiêu Thu Thủy hoài nghi nói:

- Ta nói như vậy, hắn sẽ tin sao?

Yến Cuồng Đồ nói:

- Nếu nó không tin, nói cho nó biết, dưới bàn chân phải của nó có ba nốt ruồi đỏ, nó sẽ tin.

Yến Cuồng Đồ nói xong lại thở dài một tiếng:

- Khi đó mẹ nó còn sống, nó còn nhỏ, ta vẫn có lòng dạ thành thoi tắm rửa cho nó. Nếu nốt ruồi của nó mọc dưới bàn chân trái, lại có bốn nốt, e rằng đã sớm lên làm hoàng đế rồi.

Nói xong hô hấp đột nhiên gấp gáp, gần như thở không được.

Tiêu Thu Thủy vội nói:

- Tiên bối, ngài trước tiên nghỉ ngơi một lát rồi tính sau...

Yến Cuồng Đồ nhắm mắt than thở:

- Không nghỉ được, không thể nghỉ, nghỉ một chút thì sẽ không còn nữa... Người cũng nên tiết kiệm sức lực, không cần truyền chân khí cho ta nữa. Anh hùng lớn đến đâu cũng khó tránh khỏi cái chết, người cần gì phải phí công như vậy.

Ông ta dừng lại một chút, lấy sức rồi nói tiếp:

- Trầm Chu là con trai của ta, sau khi ta phục hồi thương thế, liền muốn giúp hắn làm chút chuyện, cho nên mới đoạt Thiên hạ anh hùng lệnh... Con người của nó tâm khí cao ngạo, hơn nữa bản lĩnh cũng không tệ, nếu vô cớ giúp nó làm việc thì nó ngược lại sẽ không vui, cho nên ta muốn giúp nó giết chết

Chu Đại Thiên Vương.

Yến Cuồng Đồ nghỉ một chút, sau đó nói tiếp:

- Người nhất định không hiểu vì sao ta muốn giết Chu Đại Thiên Vương đúng không?

Tiêu Thu Thủy gật đầu, nhưng không mong Yến Cuồng Đồ nói nhiều, mà mong ông ta nghỉ ngơi nhiều.

Yến Cuồng Đồ lại nói:

- Thực ra rất đơn giản, bởi vì Trầm Chu quá xem thường Chu Đại Thiên Vương. Nó bình sinh tự cho là chưa từng xem thường kẻ địch, thực ra lại không phải. Một người có tính cách tự phụ, thông thường chính là vết thương chí mạng lớn nhất của hắn. Trầm Chu tuy không xem thường người khác, nhưng nó chỉ “đánh giá cao” Chu Đại Thiên Vương như những người khác, vậy là đã “đánh giá thấp” phân lượng của Chu Đại Thiên Vương rồi. Người xem Chu Hiệp Vũ không cần danh tiếng, mấy chục năm nay thà rằng làm một tiểu bô đầu ngoài sáng, còn trong tối là người chủ trì sau màn của Trường Giang bảy mươi hai thủy đạo, ba mươi sáu phân đà, ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, bỏ qua chuyện nhỏ vì mục tiêu lớn, không thể khinh suất được.

Tiêu Thu Thủy động dung nói:

- Vậy Chu Đại Thiên Vương đang âm mưu chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Yến Cuồng Đồ lại nhỏ ra một ngụm máu, thở dốc nói:

- Nhỏ thì là lãnh tụ võ lâm, lớn lại là quân lâm thiên hạ.

Tiêu Thu Thủy biến sắc nói:

- Chẳng lẽ hắn muốn làm một tên vua bù nhìn!

Yến Cuồng Đồ nói:

- Chuyện này có gì không thể? Hắn và Tần Cối một trong triều, một ngoài triều, thông đồng làm vậy, lại cấu kết với người Kim, thậm chí còn liên lạc với Thát Tử, muốn làm một tên hoàng đế bù nhìn cũng không có gì lạ.

Tiêu Thu Thủy đã hiểu được một chút:

- Vậy tiền bối lên Thiếu Lâm, Võ Đang...

Yến Cuồng Đồ nói:

- Chính vì phát hiện âm mưu của Chu Đại Thiên Vương không thể xem thường, hơn nữa võ công của kẻ này cũng khó mà đề phòng... người xem, ngay cả ta cũng trúng phải quỷ kế của hắn... cho nên muốn Thiếu Lâm, Võ Đang duy trì thật tốt, ít nhất cũng có thực lực chống lại Chu Đại Thiên Vương, khiến Trầm Chu không đến mức một cây làm chẳng nên non.

Tiêu Thu Thủy than thở:

- Tiền bối đúng là đã khổ tâm một phen, Lý bang chủ thật sự nên biết...

Yến Cuồng Đồ nói:

- Năm xưa là ta có lỗi với nó, cũng có lỗi với mẹ nó, ta chỉ lo luyện công, cuồng nhiệt theo đuổi công danh, nào có từng chăm sóc cho hai mẹ con nó? Hiện nay huynh đệ kết bái Liễu Ngưu của nó đã chết, có thể nói đã mất đi một nhân thủ đắc lực để đối phó với Chu Đại Thiên Vương.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tiền bối đừng lo lắng, Trầm Chu huynh đối xử với ta cũng không tệ, chỉ cần hắn đừng khiến Quyền Lực bang ngày một tệ hơn, làm xằng làm bậy, ta cũng có thể dốc sức tương trợ...

Yến Cuồng Đồ như có nỗi niềm khó nói:

- Có người giúp đỡ dĩ nhiên là tốt, nhưng mà...

Tiêu Thu Thủy hiềm khi thấy vị cường hào võ lâm này lại áp úng như vậy, không nhận được truy hỏi:

- Nhưng mà cái gì?

Yến Cuồng Đồ nói:

- Ta biết cá tính của Trầm Chu, để đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn nào. Tuy ta phóng túng không chịu ràng buộc, có ân báo ân, có thù báo thù, bình sinh chưa từng hối hận, nhưng nó còn tàn nhẫn hơn ta. Người xem nó đã lật đổ ta khỏi Quyền Lực bang, có thể thấy nó là kẻ không sợ mạo hiểm. Nhưng khí tiết của dân tộc không được tồn tại...

Tiêu Thu Thủy nhíu mày hỏi:

- Khí tiết gì?

Yến Cuồng Đồ than thở:

- Chu Đại Thiên Vương bán nước cầu vinh, lại hãm hại trung lương, là một kẻ vô liêm sỉ; Trầm Chu không đến mức như vậy. Nhưng nó sẽ cho rằng nếu Nhạc nguyên soái bị bắt giết, có thể tạo nên thế lực phản loạn của nó, cho nên nhất định sẽ ngăn cản võ lâm đồng đạo đi cứu viện Nhạc Phi, như vậy chính là đã mất khí tiết... Một mặt là vì Nhạc nguyên soái trung nghĩa hơn người, một mặt vì sợ sau này Chu nhi bị người ta vu cáo là kẻ tàn hại trung lương, do đó chuyện đầu tiên ta làm chính là ngăn cản Nhạc Phi về kinh, để tránh Nhạc nguyên soái bị hãm hại, cũng tránh cho Trầm Chu có ý nghĩ sai lầm. Thế nhưng tại miếu Quan Đế, ta nghe được những lời của Nhạc nguyên soái, cảm thấy xấu hổ vì có lòng dạ tiểu nhân, khuyên nhủ cũng vô ích, chỉ đành hi vọng Nhạc nguyên soái phúc lớn mạng lớn, xem ý niệm nhất thời của Chu nhi sẽ xả thân vì nghĩa hay tạo nên nghiệp chướng.

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra hồi lâu, lẩm bẩm lặp lại:

- Lý Trầm Chu... Yến Trầm Chu... Yến Trầm Chu... Lý Trầm Chu...

Yến Cuồng Đồ gian nan nói:

- Mẹ của nó họ Lý. Nó cho rằng từ nhỏ đã không có cha, cho nên theo họ Lý của mẹ.

Bỗng cười một tiếng nói:

- Sau khi ta chết... ba cây cột lớn trong võ lâm chính là Trầm Chu... Chu Đại Thiên Vương... và người...

Lúc còn nhỏ Tiêu Thu Thủy thật sự từng mộng tưởng trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, hoặc là nhân vật có ảnh hưởng lớn trong võ lâm, hôm nay nghe được lời nói của tông chủ một đời này, lại có một cảm giác bi ai khó tả.

Hắn nói:

- Ta thấy Yến... bang chủ đã thề quyết chí kháng Kim, sẽ không thay đổi khí phách của mình vào thời khắc quan trọng.

Trên mặt Yến Cuồng Đồ lại có một nét cười cay đắng:

- Nó sẽ không như vậy. Nhưng nó cũng giống như ta... vẫn không thể buông tay từ bỏ một số thứ... Nó biết sau khi Nhạc nguyên soái chết, sẽ rất dễ kích động tạo nên một lực lượng, trước tiên dùng lực lượng này để kéo đường kim thiên tử xuống triều, sau đó dùng để kháng Kim...

Tiêu Thu Thủy thờ dãi nói:

- Như vậy cũng không thể nói là hấn sai... nhưng sau khi Tống thất diệt vong, lại dùng danh nghĩa gì để kháng Kim? Nhạc nguyên soái chết rồi, thiên hạ còn có người nào nghĩa dũng kháng Kim nữa?

Yến Cuồng Đồ cười thâm nói:

- Chính vì như vậy... chuyện... chuyện mà ta có thể làm cho nó, đều đã làm rồi... đáng tiếc không thể giết chết Chu Đại Thiên Vương... đáng tiếc... đáng tiếc không thể giết được Chu Đại Thiên Vương...

Hào kiệt ngông cuồng một đời này cứ như vậy đứt hơi chết đi. Lúc sắp chết ông ta giao một thứ cho Tiêu Thu Thủy, đó là Thiên hạ anh hùng lệnh. Tuyệt trên trời lại thổi đến, từng bông phù lên râu và lông mày của ông ta, giống như một bông là giặt, một bông là oán...

oOo

Trên đầu tường Đại Lý ngọc tại Lâm An phủ, có một bóng người chột lướt qua. Vài binh sĩ canh gác tưởng rằng hoa mắt, lúc nhìn kỹ thì lại không có gì, cảm thấy rất nghi hoặc.

Bọn họ đều đồng thời nhìn thấy, hình dáng tuy rất giống một bóng người, nhưng người lại không thể có tốc độ nhanh như vậy, cho nên bắt đầu nghị luận sôi nổi.

- Ô, là thứ gì vậy?

- Tất nhiên là một người...

- Bà nội người, lão Hạ, hôm qua người tán gái đến hoa mắt rồi à, người có thể đi lại tự nhiên trong Đại Lý ngục của chúng ta sao!

- Không phải người, vậy chẳng lẽ là thần tiên...

- Không phải thần tiên, mà là hồ tiên.

- Hồ tiên...

- Là hồ tiên buổi tối chui vào lúc người nằm một mình trong chăn lạnh đấy, lão Trang! Ha ha ha...

- Há... ha ha ha...

Tên lính canh kia cũng hiểu ra ý nghĩa của “hồ tiên”, liền cười lên nham nhở.

Bọn họ lại không biết trong mấy câu cười nói như vậy, “hồ tiên” kia đã liên tục vượt qua mười ba cửa khẩu, đi đến trọng địa giam giữ tội phạm quan trọng của Đại Lý ngục, đang nấp trong bóng tối của nóc nhà, chuẩn bị toàn lực đánh một trận.

Bọn họ đương nhiên không biết.

Người này đương nhiên không phải hồ tiên.

Người này là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy từ khe Cù Đường trở về, cứu “Đệ nhất Cẩm Nã Thủ” Hạng Thích Nho và “Sáp Sí Nan Phi” Tả Khâu Đạo Đình ra, giúp hai người nấn lại xương tay bị gãy, sau đó hần quyết định đi đến Đại Lý ngục ở Lâm An phủ.

Trong ngục có Nhạc Phi.

Vì cứu tướng quân, không thể chối từ.

Lúc này lòng bàn tay Tiêu Thu Thủy đã đỏ mò hôi.

Từ cửa vào Đại Lý ngục xông thẳng đến đây, đã đi qua mười ba cửa khẩu nguy hiểm, đều không thể ngăn cản hần chút nào, nhưng đến nơi này rồi...

Hần chợt ngẩng đầu lên, trông thấy thanh thế của nhà ngục quan trọng này đáng sợ như núi, kinh khủng như ma, sừng sững trước mắt, cái bóng kéo thật dài dưới ánh trăng...

Hần biết gần nửa tháng nay, đây chính là nơi vô số anh hùng hảo hán đã không tiếc quãng đầu vảy máu xông vào.

Nhưng toàn bộ đều phơi thây trên khoảng đất rộng này.

Một khoảng đất rộng năm mươi trượng, không có bất cứ chỗ nào để ẩn nấp, trong đại lao này trái phải trước sau, đông nam tây bắc đều lát bằng đá xanh, không có một thứ gì che đậy.

Bất cứ ai cũng không thể nhảy một lần năm mươi trượng.

Hướng hồ tường nhà ngục còn cao khoảng hai mươi trượng.

Ngay cả Tiêu Thu Thủy cũng không thể.

Cho nên hần chỉ có bị người ta phát giác.

Khi hần bị phát giác, bóng dáng lộ ra dưới ánh trăng.

Người phát hiện ra hần là lính canh trên tường ngục.

Lúc bọn họ phát hiện, chỉ thấy bóng người chợt lóe lên.

Những lính canh này đều là hảo thủ trải qua nhiều trận, trong ngàn chọn một, hơn nữa phản ứng cực nhanh, giết người như ngóe, là những kẻ thủ đoạn độc ác, nếu không thì cũng sẽ không bị phái đến đây canh giữ “nhà giam số một” trong Đại Lý ngục này.

Nhưng từ bóng người chột lóe lên như vậy, bọn họ không thể kết luận có phải địch tới hay không.

Cho nên bọn họ càng tập trung tinh thần quan sát, nhưng “bóng người” kia lại biến mất dưới ánh trăng sáng lạnh.

Bọn họ không biết Tiêu Thu Thủy đã thi triển pháp quyết “Nguyệt Ánh” trong Vong Tinh thiên thư, lên đến dưới chân tường nhà ngục.

Nhưng dưới tường nhà ngục cũng có người canh giữ.

Ánh trăng chiếu không tới nơi này, bị một chút bóng tường âm u che lấp. Nếu lính canh trên đầu tường có thể nhìn đến được, nhất định sẽ phát hiện đồng bạn ở chân tường đều đã ngã xuống.

Tiêu Thu Thủy đã dùng pháp quyết “Địa Thế” lên vào, dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai hạ gục bọn họ.

Sau đó lại dùng “Bích Hồ Du Tường” đập tường nhà ngục đi lên.

Hắn vừa lên lên tường, vừa âm thầm tính toán làm thế nào một lần đánh chết mấy người. Những kẻ này đều là cao thủ, một khi báo hiệu thì bốn phương tám hướng đều có viện binh, chiến đấu như vậy mình muốn thoát thân cũng khó, huống hồ còn rút dây động rừng, sau này muốn cứu Nhạc nguyên soái càng khó khăn trùng trùng...

Lúc này chỉ nghe lính canh trên tường đang nói chuyện.

- Lại thật, vừa rồi rõ ràng ta nhìn thấy có bóng người...

- Nào có bóng người, là bóng trăng thôi, mấy ngày nay người tới cướp ngục đúng là quá nhiều, chúng ta không tránh được nghi thần nghi quỷ.

Một người nói tiếp.

- Người nào có khinh công nhanh như vậy!

Một người trêu đùa.

Một người khác cười nói tiếp:

- Những kẻ tới cướp ngục kia còn không phải lần lượt chết dưới ám khí, cạm bẫy của chúng ta sao. Giống như đám người tới hôm kia, toàn bộ bị chúng ta lừa xuống núi đao, đâm vào người pháp pháp mười bảy mươi tám cái lỗ, toàn thân đầy máu... Đêm qua có ba tên tới, cả người dính đầy dầu sôi, bị lửa thiêu chết... Đám lớn nhất là bảy tám ngày trước, có đến trăm tên, không phải từng tên từng cung tiễn của chúng ta, rơi vào hầm ngầm, thi thể cháy khét sao... Ha ha ha, bọn chúng còn dám tới à!

- Những kẻ này đúng là ăn tim hùm mật gấu, ngày ngày tới cướp ngục, thật là không sợ chết!

Một người khác khó hiểu lắm lắm.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy thầm nghĩ, đám chó má các ngươi đương nhiên không biết cái gì là “vì nghĩa quên mình, chết cũng không sợ”, lại khiến nhiều hiệp sĩ trung thành trượng nghĩa bỏ mạng ở đây như vậy...

Tiêu Thu Thủy gần như không kiểm chế được, nhưng hắn vừa nhớ đến Nhạc Phi, lại cố gắng nén lửa giận trong lòng.

Bất kể thế nào, phải cứu tướng quân ra trước rồi tính sau!

Cho nên hắn âm thầm lên vào. Nhưng toàn bộ đại lao này đều được xây bằng cẩm thạch cứng rắn không thể phá vỡ, mà chỉ có một cửa ra vào, đáng sợ hơn là trong đại lao này chỉ có một phòng giam, nằm ở trung tâm nhà ngục, mỗi nơi đều có cao thủ canh giữ, căn bản không thể trà trộn vào.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy như có một ngọn lửa đang cháy. Hoàng đế Đại Tống lại coi rẻ vị tướng quân đã lập biết bao công lao cho hắn như vậy, mà cả trăm ngàn tên hảo thủ võ lâm trong nhà ngục này chỉ để canh giữ một “Nhạc nguyên soái”, thật hay cho một Nhạc Phi!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Thu Thủy máu nóng dâng trào, thầm lập lời thề, bất kể thế nào cũng phải gặp Nhạc nguyên soái, cứu y ra ngoài.

Tiêu Thu Thủy thi triển các pháp quyết “Nguyệt Ánh”, “Địa Thế”, “Phong Lưu”, mượn các sự vật để tránh khỏi tai mắt của đám cao thủ trông coi, dần dần tiến vào đại lao.

Nên biết trong “nhà giam số một” này, người trấn giữ đều là hảo thủ trong hảo thủ. Cho dù năm xưa Yến Cuồng Đồ đích thân tới, dưới sự giám sát chặt chẽ tại thông đạo duy nhất này, nhất định cũng sẽ bị phát giác. Có điều sở học của Tiêu Thu Thủy là Vong Tinh thiên thư, hắn được dịp phát huy ưu điểm hòa cùng vạn vật của mười tám pháp môn, cho nên tiến vào ba tầng cuối cùng trong ngục vẫn không bị phát hiện.

Có lúc hắn nhờ vào cây đuốc trong tay lính canh lay động, dùng thế “Hòa Duyên” che giấu ánh mắt của người khác, lách vào trong ngục. Có lúc gặp phải cửa sắt không thể xông thẳng vào, hắn liền dùng thế “Sư Giáo” đi theo đội bảo vệ, tiến vào trong ngục, dáng vẻ giống hệt như cầm quân giáo đầu, lại khiến người canh giữ sinh ra một loại ảo giác, vì vậy không có quát hỏi.

Nhưng đến ba lớp cửa cuối cùng... vượt qua ba lớp này chính là nơi Nhạc nguyên soái bị nhốt... hắn biết khó tránh khỏi phải xông thẳng vào.

Hắn vừa nhìn đám thủ cửa kia, đã biết những tên này đều là hảo thủ hạng nhất đã trải qua tôi luyện. Hơn nữa đến ba cửa khẩu cuối cùng, người trấn thủ đều rất quen thuộc nhau, lại không hề di chuyển thay ca, căn bản không có sơ hở, không có cơ hội, chỉ cần vừa động thủ sẽ kinh động toàn ngục, trở thành trước sau giáp công, bắt rùa trong hũ.

Bản thân hắn thì không sao, chỉ sợ mất đi cơ hội cứu Nhạc nguyên soái.

Canh giữ trước cửa tầng thứ ba là bốn lão nhân áo đen. Bốn kẻ này ngồi đó không hề động đậy, trên thực tế cũng không một chút gió nào có thể thổi được tới đây. Nơi này căn bản không ai có thể ra ngoài, cũng không ai có thể đi vào.

Bốn người này canh giữ ở đây, Tiêu Thu Thủy có thể nhìn ra võ công của bọn hắn đủ khiến một con muỗi cũng không bay vào được; mà nơi này lại không có tạp vụ, cũng không có vệ binh khác, căn bản không thể trà trộn vào.

Bốn kẻ này chắc chắn là bốn thủ hạ hộ vệ bên cạnh Tần Cối, bị người trong giang hồ khinh miệt, bốn đại cao thủ “Cùng Hung”, “Cực Ác”, “Ngạt Độc”, “Tuyệt Ngaoan”.

Mặc dù võ công của Tiêu Thu Thủy hiện giờ rất cao, nhưng hắn tự biết không thể chỉ trong vài chiêu chế ngự được bốn người này.

Chỉ cần bất cứ ai trong bốn người này kịp thời báo hiệu, muốn cứu Nhạc nguyên soái có thể nói khó càng thêm khó.

Tần Cối sai bốn hộ vệ bên cạnh mình tới đây trông coi Nhạc Phi, rõ ràng đã xem Nhạc Phi quan trọng giống như tính mạng của mình... nếu Nhạc Phi không chết, chính hắn cũng khó mà sống được, cho nên mới không tiếc bố trí trọng binh ở nơi này.

Tiêu Thu Thủy đánh giá tình thế, chợt liếc thấy trên lưng tường của gian phòng đá này có một cửa sổ nhỏ thông khí.

Cửa sổ nhỏ này được bao quanh bởi song sắt, nhỏ đến mức ngay cả đầu cũng khó chui vào, càng không cần nói đến thân thể. Nhưng Tiêu Thu Thủy lại vui mừng khôn xiết. Vong Tinh thiên thư có mười lăm quyển, trong đó có một quyển “Thỏ Yểm”. Nhà ngục này làm bằng cẩm thạch kiên cố, không thể lợi dụng, nhưng nơi này vì là điểm quan trọng để trông coi trước sau, cho nên mở ra một lỗ nhỏ, Tiêu Thu Thủy lại có biện pháp ẩn nấp đi vào.

Đồng thời ở nơi này, bên ngoài mười mấy tầng ngục giam là nơi giam ngục cư ngụ, có tụ tập trọng binh. Lỡ may trong ngục phát sinh biến động nhỏ gì đó, sẽ ở nơi này trực tiếp điều binh. Bên ngoài trọng địa quan gia này là một đồng tường ngói đỏ nát, sau đó mới đến nhà dân. Lúc này đã là nửa đêm, nhưng một nhà dân trong số đó vẫn còn sáng đèn.

Từ cửa sổ nhìn qua, có thể thấy một đám người đang chăm chú nhìn lên bàn. Trên bàn có một tấm bản đồ vẽ tay, nhìn giống như thành bao quanh, hết sức phức tạp, trong đó có không ít chỗ dùng bút đỏ chu sa đánh dấu.

Mười mấy người này đều là người trong võ lâm lưng đeo trường kiếm, hoặc bên hông quần nhuyễn kiếm, hoặc trong tay cầm binh khí. Thần sắc của bọn họ đều ngưng trọng, lắng nghe một người y phục rách rưới phân tích tình hình bản đồ.

Lão ăn mày quần áo rách rưới này, chính là bang chủ Cái Bang ngày trước bị trọng thương dưới lời dè dặt Trương Bản sau đó mất tích, “Thần Hành Vô Ảnh” Cừu Vô Ý.

Mà những người bên cạnh y đang chăm chú lắng nghe, phần lớn là cao thủ Cái Bang bảy túi, tám túi và nhân sĩ hiệp nghĩa trong võ lâm, cùng với vài kẻ xông pha giang hồ mấy chục năm nhưng vẫn không biết trời cao đất rộng, lại có tình có nghĩa.

Trong số những người này, gồm có Thiết Tinh Nguyệt vừa nghe vừa móc mũi, Khâu Nam Cổ vừa nghe vừa xia răng, Đại Đỗ hòa thượng ngủ gà ngủ gật, Thi Nguyệt cặp mắt đảo tới đảo lui quan sát những người trong phòng, Trần Kiến Quý đáng vẻ hung tợn, Lý Hắc dưới ánh đèn càng có vẻ đen vàng, còn có Hồng Hoa đang gãi chiếc đầu trọc, cùng với Hồ Phúc nghe không hiểu gì.

Chính là nhóm người này, “Kim Đào” Hồ Phúc, “Thiết Đầu” Hồng Hoa, “Thiết Đỉnh” Lý Hắc, “Diêm Vương Thân Thủ” Trần Kiến Quý, “Tạp Hạc” Thi Nguyệt, Đại Đỗ hòa thượng, “Thiết Khẩu” Khâu Nam Cổ và “Thị Vương” Thiết Tinh Nguyệt.

Đám người này tụ tập với nhau, không biết có đại sự gì sắp xảy ra.

Tiêu Thu Thủy nhẹ tay nhẹ chân, không phát ra một chút âm thanh nào, sử dụng pháp quyết “Thỏ Yểm”, bắt đầu từ một cái lỗ nhỏ không bằng đầu người kia, dần dần đã đào ra một cái lỗ lớn bằng thân người trên bức tường như đúc bằng sắt. Bản thân hắn đương nhiên không cần một cái lỗ lớn như vậy, nhưng để thuận tiện cho Nhạc Phi tiến lui nên quyết định đào rộng lỗ hơn.

Sau đó hắn lách mình chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Hai tầng ngục sắt cuối cùng này lại không có người canh giữ.

Đương nhiên không có người canh giữ rồi, nếu có người trấn thủ, mình đào hốc khiến ánh sáng chiếu vào còn không bị phát giác sao!

Chỗ hắc đào ở dưới cửa sổ, mà cửa sổ lại nằm ở mặt sau cửa vào, bốn người áo xám thì đều trông coi trước cửa. Bọn họ cho rằng không ai có thể vào được cửa sổ kia, cho nên không cần bảo vệ, hơn nữa võ công có cao đến đâu cũng không thể đánh vỡ tường mà không phát ra một chút tiếng động nào.

Nhưng mười lăm pháp môn của Vong Tinh thiên thư không chỉ là võ công, mà là thứ càng tinh vi, càng cao xa, càng đa dụng hơn võ nghệ.

Tiêu Thu Thủy dùng “Thổ Yểm” làm được điều này.

Hắn vừa lướt vào, trước tiên phát giác bên trong không có người, liền cảm thấy kinh ngạc.

Đến gần nơi nhốt Nhạc Phi lại không có quân canh giữ, chẳng lẽ không kỳ quái?

Tiếp theo hắn lại có một loại cảm giác chưa bao giờ từng có, một loại tâm tình khiến máu của hắn chảy nhanh hơn, trái tim đập mạnh hơn... giống như sắp đi gặp một nhân vật cực kỳ vĩ đại, hiện giờ hắn đã nhìn thấy cái bóng của người này.

Trong nhà ngục này lại có một loại khí tức u ám, giống như cơn gió lạ thường thổi vào mặt, khiến Tiêu Thu Thủy đề cao cảnh giác, nhưng đó lại không phải là chướng phong.

Tiếp đó Tiêu Thu Thủy liền có một loại cảm giác, nơi này không an toàn.

Cảm giác của Tiêu Thu Thủy luôn chính xác.

Năm đó hắn đã nhờ vào loại “cảm giác” thiên phú khác với người thường này, tránh khỏi một kiếm đánh lên của cha con họ Khang tại Hoán Hoa kiếm lục và cầu Vạn Lý, giờ phút này hắn lại cảm nhận được sát khí ngày xưa.

Nhưng vì muốn gặp được Nhạc Phi, hắn không ngại xông pha mọi nguy hiểm. Hắn thử đưa chân lên trước, đột nhiên vách tường đối diện nứt ra, mấy chục cây cung uốn cong đồng loạt bắn tên tới.

Tại khoảnh khắc này, mấy chục mũi tên bắn về phía Tiêu Thu Thủy. Nếu đổi lại là người thường thì căn bản không thể trốn thoát được, nhưng Tiêu Thu Thủy chẳng những trong nháy mắt né được mũi tên, mà đôi tay còn giống như mưa dầy bắt lấy toàn bộ tên bắn ra.

Mũi tên dùng cơ quan bắn ra, trong khoảng cách ngắn như vậy lực đạo cực lớn. Lúc Tiêu Thu Thủy chụp lấy đã hóa giải lực đạo, tổng cộng hơn bốn mươi mũi tên đều bị hắn cầm trong tay.

Tiêu Thu Thủy bắt buộc phải chụp lấy tên, bởi vì không thể để cho những mũi tên này bắn vào trên tường.

Mặt tường bên kia chính là nơi bốn tên cao thủ áo xám đang canh giữ.

Kính động bốn tên áo xám này còn không đáng ngại, mà là trong ngục biết có người đến cướp, trước tiên sẽ gây bất lợi với Nhạc tướng quân, đây là điều Tiêu Thu Thủy lo lắng nhất.

Tiêu Thu Thủy chụp lấy tên, nhưng không ngăn được tiếng cơ quan “ong ong”. Hắn bắt được tên, yên tĩnh lắng nghe một lúc, thấy bốn người ngoài tường kia dường như không có động tĩnh gì, mới tiến lên một bước, sau khi xác định an toàn lại nhanh chóng tiến lên mấy bước.

Nhưng trong mấy bước này lại kích động cơ quan, chỉ nghe những tiếng “xoẹt xoẹt” liên tục vang lên, từ xà nhà trên đỉnh có mấy chục vệt sáng lạnh bắn xuống.

Tâm niệm Tiêu Thu Thủy thoáng nghĩ “thật độc”. Hắn ứng biến cực nhanh, vừa thấy trên những vệt sáng lạnh loáng thoáng có màu lam, lập tức cỡi áo cuốn một cái, gom hết tất cả ám khí lại.

Nhưng lúc này bốn người bên ngoài cũng có cảm giác, chợt nghe một người nói:

- Bên trong hình như...

Một người lập tức nhận định:

- Có người xông vào!

Một người khác chần chừ nói:

- Không thể nào, làm sao xông vào được?

Còn có một người nói nhanh:

- Đi vào xem thử rồi tính sau!

Người thứ nhất lại nói thêm một câu:

- Cẩn thận mai phục, đừng tự mình đập trúng bẫy!

Người thứ tư chậm rãi nói:

- Ta biết rồi, không phải là ông thợ treo cổ vì ngại sống lâu đâu!

Tiêu Thu Thủy nghe đến đây liền giật mình, biết rằng cứ đi xuống như vậy nhất định sẽ kích động rất nhiều cơ quan, cực kỳ bất lợi với mình, hơn nữa lỡ may để kẻ địch phát hiện đề phòng, vậy làm sao cứu được Nhạc nguyên soái. Không bằng trước tiên dùng thủ pháp nhanh như chớp chế ngự mấy kẻ này, sau đó tra hỏi làm thế nào tiến vào trung tâm nhà ngục thì tốt hơn. . .

Lập tức tâm ý đã định, lại nghe ngoài cửa có tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa. Hắn đang muốn lên đến bên cửa, đột nhiên dưới chân liên tục vang lên tiếng rầm rầm, nứt ra một cái hố. Dưới chân Tiêu Thu Thủy không còn điểm tựa, hắn ứng biến cực nhanh không gì sánh được, lập tức đánh một chưởng vào vách tường phía xa, lợi dụng chưởng lực phản chấn, thân hình nhẹ như giấy mỏng vượt qua hố sâu, giống như một con thằn lằn dán vào phía sau cửa.

Chỉ thấy trong hố sâu là núi đao sáng loáng, trên mũi đao loáng thoáng có vết máu, còn có những thứ giống như nội tạng trong thân thể người. Tiêu Thu Thủy biết đây là những gì còn lại của một số hiệp sĩ nhân tài hăng hái cảm tử, bị trúng mai phục chết đi, trong lòng cảm thấy bi thương chua xót, lại có một ngọn lửa dâng trào.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, cánh cửa sắt kia kêu lên một tiếng “két”, đã bị mở ra. Tiêu Thu Thủy theo đó nằm kẹt giữa tường và cửa. Bốn bóng người chắn ở cửa, chỉ nghe một người nói:

- Ô, đúng là có kẻ xông vào!

- Người đâu?

Một người khác hỏi.

- Sao lại không thấy ai?

Lại một người hỏi.

- Có phải xông vào trong rồi?

Người cuối cùng hỏi.

- Có cần báo hiệu không?

Người thứ nhất lại hỏi.

Bọn hắn vừa hỏi vừa đi vào. Bọn hắn cho rằng có người xông vào, nhưng người đó đã trúng mai phục hoặc lên vào tầng phòng tuyến cuối cùng rồi, nào ngờ được kẻ địch lại đang ở ngay sau lưng mình. . .

Trong ngôi nhà lá bên kia, việc phân công đã xong xuôi, Cừu Vô Ý cuối cùng hít một hơi dài. Lúc y hít sâu một hơi, còn chưa thở ra, lồng ngực chợt phồng lên, khiến y thoát nhìn tinh thần rạng rỡ, uy phong凛冽, chẳng những không giống một gã ăn mày lâu năm, mà ngược lại giống như một tướng quân rong ruổi sa trường.

Y nói:

- Kế hoạch của chúng ta vạch ra như vậy, có thể xông vào thì xông vào, có thể trà trộn vào thì trà trộn vào, những người khác thu hút kẻ địch, phải chiến đấu đến giây phút cuối cùng, người phụ trách cứu nguyên soái phải bất chấp tất cả, người phụ trách dò đường thì nhất định phải còn sống trở ra, ghi lại những gì dò xét được, thuận tiện cho anh hùng chí sĩ trong chuyến tiếp theo, viện quân phải kịp thời chạy tới, cũng phải bảo trì thực lực, đã hiểu rõ chưa?

Mọi người đều đáp:

- Hiểu rồi.

Có người đáp:

- Rồi.

Có người nói:

- Cảm ơn Cừ bang chủ.

Chỉ có một người nói:

- Hiểu cái gì?

Mọi người đều yên tĩnh lại, nhìn sang người nọ. Người nọ vốn đang tập toàn bộ trung tinh thần vào thú vui móc mũi, nói một cách thờ ơ, lại thấy ánh mắt mọi người đều nhìn vào hắn, động tác đành phải dừng lại. Người này chính là Thiết Tinh Nguyệt. Hắn vốn đang móc mũi đến hăng say, đột nhiên bị người khác nhìn vào, lại không tiện móc tiếp nữa, cảm thấy rất mất hứng, liền nói:

- Nhìn cái gì? Chưa từng thấy người ta moi cát vàng sao?

Có mấy người hơi tức giận, đám Hồ Phúc, Lý Hắc vội mắng Thiết Tinh Nguyệt, còn Thiết Tinh Nguyệt vẫn cười hi hi giống như không quan tâm. Ngoài trừ Tiêu Thu Thủy cộng thêm nửa tên Lương Đầu, còn lại hẳn chẳng sợ gì cả, cho dù Ngọc hoàng đại đế tới hẳn cũng vẫn dờ dưng, mặc kệ ba tai sáu kiếp gì đó. May mắn Cừ Vô Ý đã sớm quen với bản tính của tay võ lâm hào kiệt này, bèn hỏi:

- Thiết lão đệ có nào điểm không hiểu?

Thiết Tinh Nguyệt mở chiếc miệng lớn cười một tiếng nói:

- Không phải không hiểu, mà là cảm thấy các người đang lãng phí thời gian nói nhảm. Cái gì kế hoạch đánh chiếm, cái gì diệu kế rút lui, cái gì cánh trái cánh phải, cái gì phía trước phía sau, một tháng qua chúng ta đánh rồi lại đánh, cứu rồi lại cứu, còn không phải là đánh không vào Đại Lý ngục, cứu không được Nhạc tướng quân, lại chết nhiều người như vậy! Còn bàn luận mãi cái gì!

Lời này vừa nói ra, mọi người đều giận dữ, bầy mồm tám miệng mắng chửi:

- Ngươi sợ chết không dám đi đứng không!

- Bà nội nó, sợ chết thì đừng ngồi ngang hàng với chúng ta ở đây!

- Thật không ngờ Triệu Châu Thi Hiệp lại nhát như chuột!

- Con cháu loài rùa...

Tiếng mắng liên tục không ngớt.

Không ngờ càng mắng dữ dội, Thiết Tinh Nguyệt lại càng cao hứng. Hắn đã lâu không bị người khác mắng như vậy, nghe thật là thích thú, liền hípc đôi mắt nhỏ muốn tìm kiếm một hai người tương đối biết mắng, sau này phải so tài với hắn xem ai mắng ghê hơn.

Thiết Tinh Nguyệt nói như vậy, ngay cả bạn thân của hắn là Khâu Nam Cổ cũng cảm thấy tức giận, một tay nắm lấy hắn nói:

- Nói thế, ngươi không muốn theo chúng ta đi cứu Nhạc nguyên soái đúng không?

Mọi người đều yên tĩnh lại, chờ Thiết Tinh Nguyệt trả lời. Ai ngờ Thiết Tinh Nguyệt bỗng nhảy vù xuống ghế, một tay nắm lấy cổ áo Khâu Nam Cổ, mắg:

- Ngươi móc cái miệng mà không biết nói tiếng người à! Lão Thiết ta không đi? Trừ khi là đổi thành họ Khâu! Ta chỉ không thích một đồng kế hoạch như vậy, nào là rút lui, nào là quân tiếp viện đây, nào là bảo trì tình lực... muốn liều thì cứ đi liều.

Nói xong hắn trở tay kéo vạt áo “phạch” một tiếng, lộ ra bộ ngực lông lá, giọng nói giống như sắt thép va chạm, lớn tiếng nói:

- Chỉ được tiến, không được lùi! Người chúng ta cứu là Nhạc nguyên soái, Nhạc gia gia ngài trách nhiệm nặng nề, làm việc tận tâm, hiểu với thân nhân, quan tâm thuộc hạ, người tốt bằng trời như vậy cũng phải vào địa lao, bị giày vò khổ sở. Chuyện hồ đồ như vậy, thế gian rốt cuộc có thiên đạo thiên lý hay không! Ông trời rốt cuộc có mắt hay không! Đã không có mắt, chúng ta không ngại róc xương lóc thịt, kéo hoàng đế xuống ngựa, chỉ tiến không lùi, liều mạng một phen!

Bình thường hắn nói chuyện luôn cường từ đoạt lý, nhưng những lời này lại lâm liệt đại nghĩa, khiến người và thần đều phấn chấn, không dám cãi lời. Mọi người yên tĩnh lại một hồi, Cừ Vô Ý nói:

- Thiết huynh đệ nói đúng, lão ăn mày ta chỉ đông về tây, ngược lại khiến mọi người cứng tay cứng chân, không dễ phát huy.

Y lại cười khổ nói:

- Có điều, Thiết huynh đệ đã biết Nhạc nguyên soái ân sâu nghĩa nặng, chuyện này phải thận trọng mà làm. Nếu hôm nay không phải vì an nguy của Nhạc nguyên soái, không phải quan tâm đến sự hi sinh của mọi người có đáng hay không, Thiết huynh đệ ngươi dám liều mạng thì lão ăn mày ta tuyệt đối không lùi sau một bước!

Khâu Nam Cổ nghe vậy nhiệt huyết dâng trào, lên tiếng trước cả Thiết Tinh Nguyệt:

- Cừu bang chủ, ngài không lùi sau thì Khâu Thiết Khẩu ta cũng không đi sau! Nếu ngài chết trận thì ta cũng không sống tạm bợ qua ngày!

Cừu Vô Ý vuốt râu cười ha hả. Mọi người thấy đám già trẻ này hăng hái sôi nổi, đều lộ vẻ xúc động, im lặng không lên tiếng, nhưng trong lòng đều cháy lên ngọn lửa hào hiệp mãnh liệt. Chợt nghe Lý Hắc kia trầm giọng nói:

- Cừu lão, lão nhân gia ngài điều động có quy củ, đây là chinh thê tác chiến, quyết không cho phép cá nhân hành động lỗ mǎng mà làm lỡ đại sự. Lão Thiết và tiểu Khâu không hiểu chuyện, xin ngài đừng trách móc, nhưng nhất định không thể làm rối loạn trận tuyến, nếu không thì không cứu được nguyên soái mà còn làm hại mọi người. Lỡ may làm không tốt, khiến cho Tần ngiệt bất chấp tất cả làm hại Nhạc nguyên soái, vậy thì nguy rồi.

Mọi người nghe vậy trong lòng lạnh đi, đều cảm thấy có lý, lập tức nghiêm túc lại. Cừu Vô Ý cũng nghiêm mặt nói:

- Ta có tức giận sao? Nhưng lời nói của Lý huynh cũng có đạo lý, nhất định không thể hành động lỗ mǎng, làm hại đến nguyên soái.

Hồ Phúc gật đầu nói:

- Mọi người chúng ta vẫn nên hành động theo chỉ thị của Cừu bang chủ.

Mọi người đều lên tiếng đồng ý. Chợt nghe một người lớn tiếng hỏi:

- Ngươi đã hiểu rõ bố trí của Cừu bang chủ rồi sao?

Chỉ thấy người nói chuyện cao lớn cường tráng, mày râu như tuyết, hóa ra là “Thiên Thủ Kiếm Viên” Lận Tuấn Long. Hồ Phúc lại ngập ngừng đáp:

- Ta... nghe không hiểu.

Mọi người đều ồ lên. Nguyên lai công phu của Hồ Phúc vững chắc, đều là do người này chuyên cần luyện tập. Hắn làm bừa theo kiểu “người ta luyện một buổi, ta thì luyện mười ngày”, cuối cùng luyện được một thân bản lĩnh giỏi giang, nhưng đầu óc xưa nay luôn chậm chạp hơn người khác. Lận Tuấn Long không thân thiết với hắn lắm, nhưng cũng hiểu rõ điểm này của hắn, cho nên mới cố tình hỏi.

Hồ Phúc trả lời như vậy, khiến rất nhiều người đều không nhịn được phì cười. Lận Tuấn Long lại hỏi:

- Không hiểu mà ngươi còn đi theo?

Hồ Phúc lúng túng đáp:

- Ta không biết, ta chỉ biết đi theo cừu lão Bang chủ cứu Nhạc tướng quân, chuyện này chắc chắn không sai mà... ta quyết định đi theo rồi.

Mọi người nghe hắn giải thích, đều cảm động vì con người chính trực này. Cừu Vô Ý cảm thán:

- Thực ra chúng ta liều chết cứu tướng quân, nhưng tướng quân có chịu đi ra hay không, vẫn là chuyện khó đoán trước được...

Lời này vừa nói ra, mọi người lại cảm thấy ngạc nhiên. Một người trong đó là hào kiệt Trương Bắc, vì ngưỡng mộ Nhạc Phi mà không tiếc bỏ nhà đến cứu. Người này họ Sài tên Hoa Lộ, ngoại hiệu “Cấp Kinh Phong”, không nhịn được lớn tiếng nói:

- Chúng ta không sợ chết, hủy nhà cứu giúp, lỡ may Nhạc tướng quân thật sự không muốn đi ra, vậy chúng ta nên làm thế nào?

Mọi người đều nhao nhao tranh luận. Đại Đỗ hòa thượng nói:

- Ta thấy Nhạc nguyên soái không đến mức không chịu đi ra chứ? Trong đó vừa lạnh vừa ẩm ướt vừa không có đồ ăn ngon, có gì đáng để lưu luyến!

Trần Kiến Quý cũng không phục hồi:

- Ngài nói Nhạc tướng quân có khả năng không chịu đi ra, vậy chúng ta không phải uống phí tâm cơ sao? Ngài nói như vậy, có căn cứ gì không?

Cừu Vô Ý than:

- Trước kia tướng quân thường nói với ta, một ngày là vua, cả đời tôn kính, nếu hoàng thượng muốn y chết, y cũng không muốn sống tạm bợ lưu lạc giang hồ...

“Tập Hạc” Thi Nguyệt ngạc nhiên nói:

- Ngài từng gặp Nhạc tướng quân...

Một vị đệ tử tám túi bên cạnh Cừu Vô Ý đứng ra nói:

- Cừu bang chủ là bộ tướng của Tông Trạch tướng quân năm xưa, đương nhiên từng gặp Nhạc tướng quân.

Người nói chuyện này tuy tuổi tác không lớn, nhưng hần xưa nay nói một là một, rất có địa vị trong võ lâm, được xưng là “không nói hai lời, không quá ba chiêu”, họ Vạn, tên là Gia Chi. “Không nói hai lời” là chỉ hần nói chuyện đáng tin. “Không quá ba chiêu” là chỉ võ công của hần lợi hại, dưới tay hần rất ít người có thể qua được ba chiêu, cho nên gọi là “không quá ba chiêu”. Nếu không phải hần còn quá trẻ thì đã sớm được thăng làm thập đại trưởng lão Cái Bang rồi.

Vạn Gia Chi vừa nói như vậy, rất nhiều người đều động dung, thất thanh nói:

- Vậy Cừu bang chủ là...

“Thiên Thủ Kiếm Viên” Lận Tuấn Long tuổi tác khá lớn, chợt nhớ tới năm xưa có một người anh dũng sa trường, rong ruổi giết địch, liền nói:

- Cừu Tây Môn Cừu cửu tướng quân?

Cừu Vô Ý thở dài một tiếng, vuốt râu nói:

- Chính là lão phu.

Lúc này mới hiểu được vì sao một đám hảo hán võ lâm đến cứu Nhạc nguyên soái, mỗi người đều có một thân tuyệt kỹ, không phục lẫn nhau, nhưng lại nghe lệnh của Cừu Vô Ý. Cũng hiểu rõ vì sao Cừu Vô Ý là bình dân áo vải, nhưng lại thành thạo phương pháp bày trận hành quân như vậy. Hơn nữa còn hiểu rõ thân thế của Cừu Vô Ý, hóa ra chính là dũng tướng dưới quyền của Tông Trạch. Thực ra lời đồn về chuyện “xúc phạm mặt rồng”, chẳng qua là cái cớ để hoàng đế gạt bỏ trung thần mà thôi.

Cừu Vô Ý nói:

- Ở dốc Trường Bàn, ta gần như chết rồi, sau đó được một cô gái cứu. Cô ấy cho ta một viên Vô Cực tiên đan mà người trong võ lâm ao ước, nói rằng có thể chữa được thương thế của ta, nhưng muốn ta đồng ý một điều kiện, đó là phải gia nhập Quyền Lực bang. Cô ấy nói Lý Trầm Chu rất tán thưởng ta, khuyên ta cần gì phải cố chấp, đều là kháng Kim, dẫn Cái Bang gia nhập vào Quyền Lực bang cũng không có gì không tốt, hơn nữa Lý Trầm Chu sau này mưu đồ lớn lao, lúc lãnh binh tác chiến không thể thiếu lão tướng quân kinh nghiệm phong phú...

Phần lớn mọi người đều không biết câu chuyện này, nhưng biết Quyền Lực bang đã ngày càng suy thoái, nếu Cừu Vô Ý vào bang chắc chắn như hổ thêm cánh, đó là chuyện đương nhiên. Cừu Vô Ý tiếp tục nói:

- Ta vừa nghe câu sau, biết Lý Trầm Chu lòng lang dạ sói, liền biểu thị thà chết không chịu. Sau đó Lý Trầm Chu cũng tới, hần rất trẻ tuổi, nhìn ta một cái liền nói “đây là một người cứng cỏi, không nên làm khó hần”, sau đó bảo cô nương áo đỏ kia cho ta uống đan dược...

Mọi người nghe được mà vương cái thế bang chủ Quyền Lực bang kia lại là một người dễ thương lượng như vậy, đều cảm thấy kinh ngạc. Cừu Vô Ý hơi xấu hổ, cười tự giễu nói tiếp:

- Đó là một viên Vô Cực tiên đan, cho nên ăn vào còn có hậu quả. Cô nương áo đỏ lại bảo ta đến núi Đan Hà ăn thảo trùng (loại côn trùng nấp trong bụi cỏ)... cái mạng già này mới xem như giữ được.

“Cô nương áo đỏ” mà Cừu Vô Ý nói đến, đương nhiên chính là “Hong Phụng Hoàng” Tống Minh Châu. Bởi vì nàng và Tiêu Thu Thủy có nhân duyên tại núi Đan Hà, cho nên phát hiện trong cốc có “thảo trùng” giải độc đan dược. Cừu Vô Ý đương nhiên không biết những quan hệ nhân quả này.

Mọi người nghe y nói như vậy, một mặt thăm bệ phục Cừu Vô Ý quang minh lỗi lạc, chuyện thảm hại như vậy y cũng thần nhiên nói ra, một mặt càng khâm phục khí phách kiên cường bất khuất của y.

- Có điều chư vị cũng không cần quá lo lắng, đến lúc đó nếu Nhạc tướng quân không chịu đi ra, chúng ta đồng loạt quỳ xuống cầu xin, thề chết không đi. Tướng quân vốn quan tâm đến thuộc hạ, rất sợ chúng ta bị gian tặc hành hạ ức hiếp, nói không chừng vì vậy sẽ theo chúng ta ra khỏi Đại Lý ngục.

Nói đến đây Cừu Vô Ý ngừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

- Bây giờ đã gần đến canh hai, chúng ta nên lên đường thôi!

Cừu Vô Ý có kinh công cao, cộng thêm đám Lý Hắc, Hồ Phúc võ công khá tốt, cho nên đi trước đánh tiên phong, mọi người đều khen phải. Đại Đổ hòa thượng lại niệm phật:

- A Di Đà Phật, con mẹ nó chứ, lần này đừng tổn công vô ích trở ra nữa, vậy thì ta sẽ ngày ngày dâng hương bái thần, quyết không nuốt lời.

Lại nghe một giọng nói cất lên:

- Thêm ta nữa, có nhiều quá hay không?

Mọi người vội vớ lấy binh khí, nhón nhịp chuẩn bị, đang muốn thổi tắt nến, lại thấy một người từ từ dâng lên trước cửa sổ, áo bào rộng như tuyết, không phải Đông Hải Lâm công tử thì là ai?

Trước lúc xuất chinh lại có cường viện như vậy, mọi người đều mừng rỡ, hớn hơ vô cùng.

Lúc này thế tuyết bên ngoài càng lúc càng lớn, bốn phía là một khoảng mờ mịt, lúc Lâm công tử lướt vào mang theo khí lạnh dày đặc...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyết [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bộ 3 - Tuyết Chỉ

Tiêu Thu Thủy chờ bốn người kia đều tiến vào phòng, lập tức xuất thủ.

Hắn vừa ra tay liền phong bế huyết Đào Đạo trên lưng một người trong đó.

Giờ phút này thân thủ của hắn vô cùng nhanh nhẹn, hướng hồ còn tập kích trước, dĩ nhiên là một trào thành công, có điều hắn không ngờ đã thương người nên chỉ phong bế huyết đạo đối phương.

Nhưng võ công và phản ứng của bốn người kia có thể nói là cực cao cực nhanh, một người vừa trúng chiêu, ba người khác đồng thời cảnh giác xoay người lại.

Nhưng ngay lúc này, tay kia của Tiêu Thu Thủy đã điểm trúng huyết Hồn Môn trên lưng một người khác.

Hai người còn lại đang muốn xuất chiêu phòng ngự, Tiêu Thu Thủy đột nhiên tung ra một cước, khi thân hình một người còn chưa kịp xoay lại, đã đá trúng huyết Trung Xu trên lưng hắn. Chỉ trong phút chốc, bốn người đối phương đã có ba người ngã xuống.

Còn một người chưa bao giờ nhìn thấy thanh thế như vậy. Bốn người này ở bên cạnh Tần Cối tác oai tác quái đã mấy chục năm, chưa từng gặp phải khó khăn, hiện giờ vừa bắt đầu đã có ba người ngã xuống, còn lại một người trong lòng hoảng hốt, không biết kẻ địch có bao nhiêu người, lập tức lui lại mấy bước.

Nhưng hắn lui bốn bước này có thể nói cực kỳ sai lầm, bởi vì trong lúc vội vàng đã đạp trúng cơ quan, đột nhiên cảm giác dưới chân trống không, muốn vọt người nhảy lên đã không còn kịp, chỉ kêu thảm một tiếng rơi xuống.

Trong khoảnh khắc này, tiếng hét thảm của người áo xám kia trong đêm tĩnh có thể nói là kinh thiên động địa. Nhưng khi hắn vừa há miệng, Tiêu Thu Thủy trong lúc cấp bách đã nhanh trí, từ xa đánh ra một chưởng. Một chưởng này cũng không có dụng ý gì khác, chỉ tạo nên một cơn gió mạnh thổi tới, đánh cho tiếng kêu của người áo xám kia nuốt trở về. Những âm thanh khác cũng bị gió mạnh rót vào, khiến người áo xám kia chỉ có thể há hốc mồm, không kêu ra được nửa tiếng.

Lúc này thân thể hắn đã trầm xuống, sau một tiếng “bộp” rơi vào một cái trong ao, toàn thân lập tức bốc lên một làn khói trắng, cùng với mùi cháy khét gay mũi. Những ao nước kia hiển nhiên là nước độc ăn mòn thân thể, Tiêu Thu Thủy chỉ thấy cơ mặt của người áo xám co rúm lại rất khó coi, trong lòng không ngờ nên hơi ngại người, tiếng kêu thảm thiết của người áo xám kia lại muốn truyền ra.

Ngay lúc này, sàn nhà ban đầu lồm xồm đột nhiên đóng lại. Nguyên lai người thiết kế cơ quan này sợ kẻ rơi xuống có thể bò lên được, cho nên làm sàn nhà tự động đóng kín, khiến kẻ địch chỉ có một con đường chết. Không ngờ đóng lại như vậy cũng che kín luôn âm thanh của người áo xám.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy thảm thán một tiếng, nhìn kỹ địa hình, hít sâu một hơi, lập tức vọt qua, tay chân đều không chạm vào bất cứ thứ gì trong phòng, lao thẳng đến một lối vào trong bóng tối.

Hóa ra tại nơi tối tăm sâu trong phòng có một miệng thang hình xoắn ốc, không biết nói thẳng đến đâu. Tiêu Thu Thủy có nhãn lực tốt, lập tức nhìn ra đó hiển nhiên là lối vào tầng địa lao cuối cùng. Tâm tình hắn lo lắng không yên, chỉ cầu có thể cứu được Nhạc Phi, cho dù chết cũng không tiếc.

Hắn nhảy một cái vào thông đạo, phát ra một tiếng “tách” giống như chuồn chuồn chạm nước, còn nhẹ hơn cả chim nhỏ đáp xuống đất. Nhưng sâu trong thông đạo đen kịt đưa tay không thấy năm ngón này, chợt có người nghiêm nghị hỏi:

- Ai!

Lúc này trong nhà lá đã không có ánh đèn.

Cũng không có người nữa.

Người đầu đã đi vào trong gió tuyết đầy trời.

Bọn họ chạm nắm tay nơi góc tường, từng người lao đến vị trí của mình, từ biệt trong gió tuyết không biết ngày nào gặp lại.

Cừu Vô Ý dẫn theo đám Lý Hắc hơn hai mươi người, lén lút di chuyển, rất nhanh đã đến trước Đại Lý ngục.

Đoàn người này gánh vác nhiệm vụ nặng nề, cho nên dù bản tính thích vui đùa nhưng hiện giờ đều nghiêm túc hành động.

Mọi người đi trong gió tuyết, nằm trong đồng tuyết, đều nghe được tiếng thở gấp khe khẽ của đồng bạn bên cạnh, hơi ẩm trong miệng mũi thở ra, dần dần hòa tan băng tuyết trước mắt, khiến đồng tuyết mà bọn họ dán mặt vào lờ mờ vài lỗ nhỏ.

Lúc này ở bên ngoài, từng đội vệ binh nối tiếp nhau tuần tra qua lại trước ngục. Cừ Vô Ý quan sát một lúc lâu, đột nhiên gạt đầu một cái, lướt nhanh ra ngoài.

Y từng cướp ngục mấy lần, cho nên đã tìm hiểu rõ về tình hình trong ngục. Đây chính là lúc vệ binh trên tường và thủ binh dưới chân tường đối ca cho nhau, cũng là lúc phòng thủ yếu nhất. Mà y là “Thần Hành Vô Ảnh”, trong khoảnh khắc nhanh như chớp này đã lướt qua khoảng đất rộng kia, lộn người vào tường vậy.

Những hiệp khách khác vẫn ẩn mình trong đồng tuyết, có người ánh mắt tràn đầy mong đợi, có người khoe miệng nở nụ cười tự tin. Quả nhiên không lâu sau, chỉ thấy trên tường có một hàng người tuần tra đi ngang qua, sau lưng đội ngũ bỗng xuất hiện một bóng người tay chân nhẹ nhàng.

Trên tường thành gió tuyết, bóng người này trà trộn vào hàng ngũ tuần tra kia. Đột nhiên người này lại im hơi lặng tiếng điểm ngã một người phía sau cùng, khẽ đặt trên đất, mà người của đội ngũ phía trước hoàn toàn không phát giác, vẫn tiếp tục canh tuần.

Bóng người này lại đến gần sau lưng người đi cuối cùng, lập tức ra tay chế ngự người nọ. Cứ như vậy từng người từng người bị chế ngự, toàn bộ đội ngũ đều bị tiêu diệt trong yên lặng.

Đại Lý ngục canh phòng nghiêm ngặt như một cái thùng sắt này, bởi vì bị phá vỡ một góc nên phòng thủ có sơ hở. Đám hào kiệt hiệp sĩ nhìn nhau gật đầu một cái, liền bò trên mặt tuyết tiến về hướng một góc thiếu thủ vệ này.

Đến dưới bóng tối chân tường, những người nằm phục loi nhoi này lại lập tức trở nên lạnh lẽo như báo, nhanh chóng leo lên tường.

Bên trong tường chính là tầng tầng phòng giam của Đại Lý ngục.

Tại khu vực trung ương sâu nhất của những phòng giam này, chính là nơi Nhạc đại nhân mà bọn họ khâm phục ngưỡng mộ bị nhốt.

Vừa nghĩ đến điều này, đám hiệp khách chỉ hận không thể lập tức giết đến tầng giam kia, cứu Nhạc Phi tướng quân vì nước vì dân ra ngoài.

Nhưng bọn họ cũng biết hành động này không được sơ suất. Tầng tầng phòng giam này đều có thủ vệ, nhất là ba tầng cuối cùng, người canh giữ đều là cao thủ hạng nhất.

Bọn họ mấy lần lén lút xông vào, đều bị ngăn cản ở cửa đầu tiên trong ba cửa cuối cùng. Có người kiên cường xông đến cửa thứ hai, cũng chưa bao giờ còn sống trở ra, có thể đoán được cửa ải cuối cùng nguy hiểm thế nào.

Nhưng Nhạc nguyên soái lại bị nhốt ở phòng giam cuối cùng. Bất kể thế nào, đội quân quần chúng này dù lên núi đao, xuống chảo dầu cũng phải kiên quyết xông vào một lần.

Chỉ cần qua được tầng thủ vệ bên ngoài Đại Lý ngục kia, những tầng khác chỉ nhốt phạm nhân bình thường, người canh giữ võ công bình thường, chỉ cần cẩn thận một chút không bị phát hiện là có thể vượt qua không khó khăn gì.

Nhưng nhất định phải nhanh, bởi vì nhóm thủ vệ kế tiếp sau nửa canh sẽ đối ca, đến lúc đó nhất định sẽ phát hiện đồng bạn mất tích.

Lâm An là nơi kinh sư, cấm quân thị vệ và đại nội hộ vệ đều là nhân vật có tiếng trong võ lâm hiện thời, cũng không dễ trêu chọc.

Cho nên Cừ Vô Ý dẫn theo đám người tả xung hữu đột, ẩn trước nắp sau, nhanh chóng lướt qua mười mấy phòng giam. Mỗi khi đi qua một phòng giam, bọn họ lại nghe thấy những tiếng rên rỉ cực kỳ bi thảm và hình phạt khiến người ta phẫn nộ, cùng với cảnh tượng đáng kinh miệt.

Tại phòng giam số bốn, tù phạm trong một lồng giam mười ngón tay đều bị chặt đứt, máu chảy đầy đất. Tù phạm kia bởi vì quá khát, lại dùng lưỡi liếm máu của hân từ ngón tay đứt nhỏ xuống. Trong phòng giam số bảy, phạm nhân thứ mười ba từ trái qua bởi vì không ăn uống cộng thêm bệnh nặng, lại không có tiền đưa cho ngục tốt, trong trời đông giá rét mọc mụn nhọt đầy người, viên trên mặt còn lớn hơn cả mặt hân, chứa đầy nước mủ, giống như một khuôn mặt quỷ.

Trong phòng giam số tám có hai nữ tù phạm, đang bị mấy tên ngục tốt mặc sức giày xéo. Trong phòng giam số mười một thì đang dùng hình, một người bị còng trên hình cụ, một tên hành hình đang rút móng chân của người này ra từng mảnh từng mảnh.

Những cảnh tượng này rơi vào mắt quần hiệp, khiến bọn họ khó mà chịu đựng!

Không thể nhìn được nữa!

Nhưng trong nhà giam nhiều người như vậy, làm sao cứu được hết? Hơn nữa đâu biết kẻ nào bị trừng phạt đúng tội, người nào bị vu hại oan uổng? Huống hồ nếu rút dây động rừng ở đây, lại làm thế nào cứu được Nhạc Phi?

Lần này quần hiệp tiến vào Đại Lý ngục, bởi vì đã quen thuộc nên có được thuận lợi trước giờ chưa từng có, trong chốc lát đã xông qua mấy chục phòng tuyến ngoài sáng trong tối, leo lên nóc nhà phía trước ba lớp nhà giam cuối cùng.

Cừu Vô Ý đột nhiên dừng lại. Mọi người đều biết canh giữ nhà giam này chính là bốn tên cận vệ của Tần Cối, võ công cao, cảnh giác cao. Với võ công của Cừu Vô Ý, đương nhiên dư sức đối phó với bốn tên này, nhưng cũng không thể giải quyết chỉ trong vài chiêu, một khi chiến đấu kinh động đến những người khác thì đại sự không ổn.

Lúc này tuyết lớn bay là tả, từng cảnh tượng thê thảm ưu sầu khiến mọi người hãi hùng khiếp vía, lòng đầy căm phẫn. Cừu Vô Ý biết nếu trì hoãn lâu, đám hào hiệp này nhất định sẽ không nhìn được, liền nói:

- Ta đi trước thăm dò một chút, khi các người nghe ba tiếng ếch kêu thì hãy lập tức lên qua!

Quần hiệp biết Cừu Vô Ý chẳng những võ công uyên thâm, mà khinh công cũng rất cao minh, biết tùy cơ ứng biến, cho nên cũng chỉ đành như vậy. Cừu Vô Ý hít sâu một hơi, lướt nhanh ra ngoài, như hoa tuyết bay đến trên ngôi nhà giam đối diện.

Cừu Vô Ý nằm ở đó một lúc lâu không nhúc nhích, thấy trong ngục không có động tĩnh gì mới nhanh chóng đứng dậy, lộn người ẩn vào trong tường. Quần hiệp thấy Cừu Vô Ý không bị bốn đại cao thủ kia phát hiện đều thầm vui mừng, biết rằng không lâu sau sẽ có thể vào trong cứu Nhạc nguyên soái ra, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Bọn họ đều không biết, thực ra bốn người Cùng Hung, Cực Ác, Ngạt Độc, Tuyệt Ngoan đã sớm bị Tiêu Thu Thủy điểm ngã hoặc giải quyết rồi, đừng nói không phát giác có địch xâm phạm, cho dù có phát giác thì cũng chẳng thể kêu được ra tiếng.

Nhưng Cừu Vô Ý nhẹ như lá rụng mọc ngược trên mép nhà, thăm dò bên dưới, lập tức phát hiện vách tường kia bị đục thủng và người áo xám bị khống chế huyết đạo trong tường.

Là ai lợi hại như vậy, có thể chế ngự bốn đại cao thủ dưới tay Tần gian tướng này?

Rốt cuộc là ai đã đi trước một bước? Có ý đồ gì?

Cừu Vô Ý chỉ cảm thấy chuyến này thật nguy hiểm, liền quyết định trước tiên không thông báo cho quần hiệp, tự mình đi xuống trước thăm dò một chút rồi tính sau.

Quyết định này của y là nhìn vào đại cục trước mắt, đương nhiên là đúng; nhưng y nằm mơ cũng không ngờ được, quyết định này lại gây nên nuối tiếc không thể bù đắp.

Giọng nói kia từ trong thông đạo tối tăm đen như than cốc truyền ra:

- Ai!

Tiêu Thu Thủy không lên tiếng, sự tồn tại của hắn đã giống như tường đồng vách sắt, vững chắc nhưng không phát ra một chút tiếng động nào, trừ khi là chính người đụng phải.

Nhưng đối phương giống như có xúc giác nhạy bén kinh người, vẫn nghiêm nghị hỏi:

- Là ai!

Chợt nghe tiếng “vèo vèo” liên tục vang lên, vô số ám khí lượn vòng bắn về hướng Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy biết không thể che giấu được nữa, chỉ cần hắn hơi cử động thì đối phương nhất định sẽ phát giác. Có điều mỗi ám khí này đều cắt không khí trong phòng ra thành tám chín khe hở, có thể tưởng tượng được sự sắc bén bá đạo của nó. Nhưng nếu khê di động, chỉ sợ sẽ kinh động toàn ngục. Trong thoáng chốc này, Tiêu Thu Thủy đã đưa ra một quyết định.

Hắn bất động.

Ám khí rít gào, “bộp bộp bộp bộp bộp bộp” giống như một trận mưa dày bắn vào người hắn.

Tại khoảnh khắc này, thân thể hắn trở nên giống như một thanh gỗ mục.

Trong nháy mắt hắn đã đóng kín toàn bộ huyết đạo trên người, bấp thịt toàn thân nhào ra giống như gỗ mục.

Ám khí bắn vào thân thể hắn, lại đánh không trúng huyết đạo, bởi vì huyết đạo của hắn đã sớm dời đi; ám khí bắn vào da thịt hắn, nhưng lại mềm nhũn không trúng trọng tâm, chỉ cắm ở trên da, sau đó hết lực rơi xuống đất.

Đây là pháp quyết “Mộc Ngoan” trong Vong Tinh thiên thư.

Mấy chục năm sau, đảo chủ Kiếp Dư đảo Đông Hải Nghiêm Thương Mang trong “Tứ Kỳ” khổ luyện chiêu này được một chút bí quyết, gọi là “Hù Thi công”, lập tức danh lừng một thời, dùng chiêu này tránh thoát không ít cuộc đánh lén vô cùng nguy hiểm.

Lại nói ám khí đều rơi khỏi thân thể Tiêu Thu Thủy, nhưng Tiêu Thu Thủy trong nháy mắt bế khí, vẫn chưa lập tức khôi phục lại.

Chỉ nghe một người thờ phào nói:

- Ta còn tưởng rằng có người xông vào, lại có khinh công giỏi như vậy, ngay cả hai huynh đệ chúng ta cũng không phát giác được... nếu vậy thì đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Một người khác cũng cười nói:

- Căn thận có thể lái được thuyền vạn năm...

Nói đến đây, hần giống như nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên ngừng lại.

Giọng nói của hai người này đều tương đối trẻ, nhưng ra tay độc ác, âm khí sắc bén, càng đáng sợ là có năng lực cảm giác siêu phàm trong bóng tối nơi thị lực không thể nhìn thấu như vậy.

Lúc này chợt nghe người nói được một nửa đột nhiên dừng lại kia nói tiếp:

- Không đúng...

Một người khác hỏi:

- Không đúng cái gì?

Người này đang muốn trả lời: “Âm thanh của âm khí không đúng, nếu bắn vào trên tường, hần là phát ra tiếng ‘đỉnh đỉnh’ mới đúng, vì sao lại phát ra tiếng ‘bộp bộp’ giống như đâm vào gỗ mục? Mà nơi này đều là tường đồng vách sắt, không có khúc gỗ nào!”. Tuy hần nghĩ đến điểm này, nhưng lại không kịp nói ra.

Bởi vì một lực lượng như bão táp đã tràn về phía hai người bọn họ.

Bọn họ đồng loạt xuất chiêu nghênh đón, sau một tiếng “bùng”, hai người đều bị chấn đến đứng ngược vào tường.

Võ công của hai người này cũng thuộc hàng ngũ cao thủ hạng nhất ở tái ngoại, cho nên mới tiếp được lực lượng lớn như sấm sét này, chỉ là sống lưng bị va đập giống như con cua bị lột vỏ, khổ không thể tả. Còn chưa kịp kêu lên tiếng nào thì người nọ đã vọt tới, ra tay như tia chớp điểm huyết Chương Môn của bọn họ.

Hai người này hoành hành tái ngoại, cả đời chưa từng gặp phải địch thủ như vậy, chỉ trong một chiêu đã chế ngự bọn họ, còn có thể đỡ được âm khí của bọn họ.

Tiêu Thu Thủy thử mạo hiểm một lần, quả nhiên đã dùng thế “Mộc Ngoan” chế ngự được hai người, lập tức kéo bọn họ đến chỗ sáng nhìn thử. Nguyên lai sắc mặt hai người này đều xanh xao giống như nhiều năm không thấy ánh mặt trời, gần như hoàn toàn không có chút máu, đều là người mù.

Chẳng trách!

Nếu không phải người mù, làm sao có thính giác nhạy bén như vậy?

Người mù ở trong bóng tối, chẳng khác nào người sáng mắt dưới ánh mặt trời.

Hai người mù này thật lợi hại, không biết là ai?

Mặc dù Tiêu Thu Thủy nghĩ như vậy, nhưng không có lòng làm hại, cũng không có ý làm hại, chế ngự được thì coi như xong rồi. Hai người “Tái Ngoại Song Mạnh” này võ công cực cao, tính tình cũng không xấu, nhưng vì lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa không có khả năng nhận biết người khác, cho nên bị Tần Cối lợi dụng.

Tiêu Thu Thủy không chế hai người xong, liền liếc thấy sâu trong hàm ngậm có ánh đèn rọi tới. Trong lòng hần lại nhảy loạn, giống như sắp được gặp người mà hần rất muốn gặp trong đời.

Hần nhìn lên qua khe hở chật hẹp của tường đá, chỉ thấy có một ngọn đèn ở chính giữa bàn. Rốt cuộc người mà hần muốn tìm có ở đây hay không? Nơi này đã là trung tâm của Đại Lý ngục, Nhạc Phi có phải bị nhốt ở đây hay không?

Nhưng bên phía quần hiệp đang ẩn nấp trên mái hiên lại phát sinh một vài chuyện.

Nguyên lai phía dưới chỗ bọn họ đang ẩn náu có ánh đèn âm u, chiếu rọi một cảnh tượng trời sầu đất thảm.

Vài người mặc quan phục và hai ba tên lao đầu hành hình đang mặc sức tra khảo một người.

Người này vốn hình dáng cực kỳ uy vũ, râu hùm đầy mặt, nhưng sau khi bị nghiêm hình tra khảo, gương mặt hoàn toàn rạn nứt, mắt cũng lệch đi, nhãn cầu bên trái bị đánh rơi ra khỏi hốc mắt, treo ở trên mặt trông rất khủng bố, râu đen trên hàm cũng bị đốt cháy gần hết. Nhưng hần bị xích ở đó, thần thái vẫn có một vẻ uy nghiêm凛冽.

Chỉ thấy một người đang ngồi giữa đám quan viên nói:

- Vương Quý cũng đã thú tội rồi, Nhạc Phi mưu đoạt binh quyền, chỉ cần ngươi chịu ký tên, chúng ta sẽ cho ngươi phú quý vinh hoa hưởng thụ không hết!

Người kia cười ha hả, cười đến mức xích sắt trói tay không ngừng kêu lên leng keng, lớn tiếng nói như sấm:

- Không ngờ Trương Hiến ta không chết trận trên sa trường mà lại bị đám tặc tử các ngươi sỉ nhục! Nhạc tướng quân đội trời đạp đất, đường đường chính chính, các ngươi muốn vu tội cho ngài, có thủ đoạn nào mà không từ! Cần gì Trương Hiến ta đến mưu hại! Vương Quý có thể phản bội tướng quân, là vì hắn bị Tần gian nắm thóp. Trương Hiến ta quang minh lỗi lạc, đầu người rơi xuống đất cũng chỉ là vết sẹo to bằng cái chén, còn sợ các ngươi sao!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ba tên quan viên văn võ kia vốn định đe dọa dụ dỗ, muốn Trương Hiến vu cáo Nhạc Phi âm mưu làm phản, nhưng con người của Trương Hiến rất cứng cỏi, nhất định không chịu thông đồng làm vậy. Cho nên ba người liền tăng cường tra khảo, cho đến khi nào Trương Hiến chấp nhận mới thôi. Lúc này bọn họ vừa nghe Trương Hiến lên tiếng như vậy, một người ở giữa liền nói:

- Được lắm! Tên phản tặc ngươi, sẽ không cho ngươi được chết sa trường, mà bị hành hạ ở hình trường!

Nói xong đập án gỗ xuống bàn, quát lên:

- Người đâu! Cho Trương đại anh hùng của chúng ta mở rộng tầm tai!

Chỉ thấy một tên hình phu giờ một mũi châm nhỏ bằng kim loại, đâm thẳng vào tai trái của Trương Hiến. Trương Hiến gào lên một tiếng như xé nát ruột gan, tròng mắt bắn ra máu. Ba người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ, Đại Đổ hòa thượng không thể nhìn được nữa, đồng thời hét lên giận dữ, phá cửa sổ xông vào.

Những người khác cũng bị phần không thể kìm nén, Cừu Vô Ý lại không có ở đây, ai có thể không chế đại cục? Chỉ thấy ba người dùng vài quyền vài cước đã đánh chết mấy kẻ dùng hình trong phòng. Mấy tên thị vệ khác rút đao muốn hô lên, Lâm công tử thấy tình thế không ổn, một là không làm, hai là không dùng, trước tiên cứu Trương Hiến ra rồi tính sau, lập tức đao kiếm hợp nhất, sau một tiếng “vèo” đã chém hai tên thị vệ ra thành hai nửa.

Những người khác như Hồng Hoa, Trần Kiến Quý cũng ào ào nhảy xuống. Tên võ quan bên trái rút ra Nga Mi cương thích, còn chưa xuất thủ đã bị một đao của Vạn Gia Chi chém cho đầu chia hai nửa. Một tên quan văn khác chưa chạy được mấy bước, đã bị Hồ Phúc cầm đao đuổi theo, hắn lập tức quỳ phục xuống đất, kêu lên:

- Hào hán tha mạng...

Hồ Phúc giờ ngang đao than thở:

- Đã biết thiên hạ có hào hán, sao lại tàn nhẫn như vậy...

Hồng Hoa ở một bên thấy vậy liền trầm giọng quát lên:

- Phúc ca, đừng nhiều lời với loại cầu quan này!

Sau đó phất tay nói nhanh:

- Giết đi!

Tên cầu quan kia quan thấy tình thế không ổn, liền thẳng hòng hô lớn:

- Không hay rồi, có...

Mới hô được một nửa, “Thiên Thủ Kiếm Viên” Lận Tuấn Long đã phi tới, ba kiếm đều đâm vào sau lưng hắn, tên quan viên này lập tức im tiếng.

Trông thấy chỉ trong nháy mắt đám quan binh hoành hành ngang ngược trong phòng đã bị giải quyết sạch sẽ, “Cấp Kinh Phong” Sài Hoa Lộ đã sớm vùng gậy tấn công tên quan viên ngồi ở giữa. Tên quan viên kia võ công cũng không yếu, quần hiệp đã phân công Lý Hắc đi đối phó với hắn. Lý Hắc vốn gian xảo tinh quái, đối phó với loại cầu quan làm mưa làm gió này dĩ nhiên có thể thuận buồm xuôi gió.

Không ngờ tên quan viên này chẳng những võ công không thấp, hơn nữa còn rất nhạy bén linh hoạt. Lý Hắc nhanh như chớp luồn ra sau lưng đối phương xuất cước, người nọ liền vùng tay ra sau dùng tấm thuẫn chắn lại, còn vừa đánh vừa hô lớn:

- Người đâu! Có phản tặc!

Hắn kêu lên mấy tiếng như vậy, lập tức bốn phương hưởng ứng, khắp nơi đều có tiếng xao động. Quân hiệp biết chuyện bại lộ, lần này đã liên lụy đến hành động của mọi người, mặt mày đều xám xịt. Những người này đều là hảo hán nổi danh, cho dù chém đầu chém hông cũng không kêu một tiếng, chỉ là liên lụy đến bằng hữu, không cứu được Nhạc nguyên soái, chuyện này không thể coi thường, quân hiệp đều âm thầm lo lắng.

Nguyên lai tên quan viên này chính là “Thiết Quy” Hàng Bát. Quân hiệp nhất thời không giết được hắn, để hắn hô lên kinh động toàn bộ Đại Lý ngục. Hàng Bát ở dưới quyền Chu Đại Thiên Vương vô cùng đắc ý, một đường thẳng quan phát tài, đến khi làm nanh vuốt của Tần Cối lại càng hoành hành ngang ngược.

Hàng Bát vừa đánh vừa hô lớn, mọi người hoang mang rối bời, nhất thời không làm gì được hắn. Lúc này tiếng huyết vang lên khắp nơi, không ít nha dịch, bổ đầu, thủ vệ, ngục tốt ào ào xông vào, còn có cao thủ võ lâm các phương đồng loạt tràn đến. Mọi người đánh phải toàn lực ứng chiến, ngay cả Trương Hiến bị xích cũng không cứu được nữa. Đám người Lâm công tử, Khâu Nam Cốc, Đại Đỗ hòa thượng, Thiết Tinh Nguyệt, Lý Hắc, Thi Nguyệt, Hồng Hoa, Trần Kiến Quý, Hồ Phúc, Lận Tuấn Long, Vạn Gia Chi, Sài Hoa Lộ đều ra sức ngăn địch. Trương Hiến bị công trên hình cụ không thể nhúc nhích, nghĩ đến chuyện y giết địch trên sa trường, anh dũng không ai sánh bằng, lại bị đồng liêu cộng sự trong quân với mình hại đến mức này, khó nén được căm hận, hốc mắt như muốn nứt ra.

Khi trong nhà giam đang đánh nhau hỗn loạn, cũng chính là lúc Tiêu Thu Thủy xông vào trung tâm nhà ngục.

Tiêu Thu Thủy nhìn qua khe đá kia, lập tức trông thấy có ba người đang nói chuyện, hắn vừa nhìn thấy lại không kìm được giật mình.

Người ở giữa ba người này chính là Chu Thuận Thủy, sắc mặt của lão vẫn còn khô vàng, hiển nhiên bị một chương của Yến Cường Đồ đã thương chưa lành.

Hai người khác lại càng khiến Tiêu Thu Thủy ngẩn ra.

Nguyên lai hai người một già một trẻ kia chính là “Quan Nhật Thần Kiếm” Khang Xuất Ngư cùng với con trai Khang Kiếp Sinh.

Năm đó trong trận chiến giữa Hoán Hoa kiếm phái và Quyền Lực bang, Khang Xuất Ngư chính là kẻ cầm đầu, hơn nữa từng hợp lực ám sát “Âm Dương Thần Kiếm” Trương Lâm Ý và “Chưởng Thượng Danh Kiếm” Tiêu Đông Quảng, quả thật tội ác tày trời.

Khang Kiếp Sinh vốn là người của Thần Châu Kết Nghĩa, nhưng lại phản bội Tiêu Thu Thủy, làm hại anh em huynh đệ. Đám người Tiêu Thu Thủy từng tha cho hắn, tiếc rằng kẻ này vẫn ngoan cố làm ác đến tận bây giờ.

Chu Thuận Thủy là “Chu Đại Thiên Vương” trong con mắt của người bên ngoài, còn cha con Khang Xuất Ngư và Khang Kiếp Sinh lại là người của Quyền Lực bang, hiện nay người của hai bang này lại ở cùng nhau giam thị Nhạc Phi.

Tiêu Thu Thủy nghĩ đến đây đã tức giận sôi gan, máu nóng dâng trào. Chợt nghe Chu Thuận Thủy nói:

- Ô, bên ngoài hình như có tiếng động.

Võ công của Khang Xuất Ngư còn chưa bằng Chu Thuận Thủy, dường như không nghe được, liền nói:

- Sao có thể, nơi này tường đồng vách sắt, mỗi tầng đều là đầm rồng hang hổ, nào có ai xông vào được!

Khang Kiếp Sinh cũng hòa theo cười nói:

- Nếu là xông vào được, đám người mấy ngày trước sẽ không phải toàn bộ đem cho chó ăn rồi.

Chu Thuận Thủy bởi vì thương thế chưa bình phục, chỉ hơi cử động lập tức đau không chịu được, cho nên cũng không muốn làm việc thừa. Nếu không với tác phong hành sự cẩn thận của lão, nhất định sẽ đi xem một chút rồi tính sau. Hiện giờ lão đành phải bỏ qua, chỉ hừ một tiếng nói:

- Các ngươi không sợ Lý bang chủ tới cướp ngục sao?

Khang Kiếp Sinh cười nói:

- Ta nghĩ bang chủ hắn tuy có hiểu lầm với Tần tướng gia, nhưng vốn không quen không biết Nhạc Phi, không đến mức muốn tới cướp ngục.

Khang Xuất Ngư cũng nói:

- Điều bang chủ mong muốn là anh hùng hào kiệt trong thiên hạ ngậm liên lạc với hắn, hô một tiếng trăm người đáp ứng. Nếu nhân vật nổi tiếng như Nhạc Phi còn ở trên đời, nào đến phiên hắn hiệu lệnh? Cho nên không đến mức tới cướp ngục, Thiên Vương lo lắng quá nhiều rồi.

Hóa ra Khang Xuất Ngư không biết Chu Thuận Thủy vốn không phải là “Chu Đại Thiên Vương”, cho nên vẫn gọi Chu Thuận Thủy là “Thiên Vương”.

Chu Thuận Thủy lạnh lùng nói:

- Loại thất phu quê mùa như Lý Trầm Chu cũng dám tự lập danh hiệu sao? Ngày khác thừa tướng đại nhân nhất định sẽ phái binh tiêu diệt hắn.

Cha con Khang Xuất Ngự, Khang Kiếp Sinh đều cung kính nói:

- Tàn tướng gia thiên thiên tuế! Tàn tướng gia nhìn xa trông rộng, Lý Trầm Chu đáng chết...

Chỉ thấy hai người, một người râu đen buông xuống ngực, hết sức trang nghiêm, một người mặt mày tuấn tú, giống như trong tranh vẽ, nhưng chuyện mà bọn họ làm lại hoàn toàn không có khí phách, không bằng heo chó.

Tiêu Thu Thủy nhìn thấy lại muốn nôn mửa, chợt nghe Khang Xuất Ngự lại nịnh nọt bổ sung thêm một câu:

- Cho nên hai cha con ta đặc biệt tới góp sức cho Tàn đại nhân...

Khang Kiếp Sinh sợ phụ thân hắn giành hết công lao, liền thêm một câu:

- Cũng giống như nương nhờ Thiên Vương...

Chu Thuận Thủy hừ một tiếng. Hắn đang trọng thương trên người, sắc mặt vàng vọt giống như một bức tượng bỏ tất, nhưng thần thái lại hết sức ngạo mạn.

Tiêu Thu Thủy nhớ tới chiến dịch kiếm lư ngày đó, đám người Đường Phương kịp thời chạy đến cứu mình, đánh lui cha con họ Khang, cặp đôi già không biết thẹn, trẻ không biết nhục này lại tranh nhau cướp đường mà chạy, hoàn toàn không để ý đến tình thân, gian ác đến thế đúng là không còn gì để nói.

Chỉ thấy trên vách tường có một ngọn đèn, sắc đèn lờ mờ nhưng vẫn đủ chiếu sáng. Không biết vì sao trong lòng Tiêu Thu Thủy lại sinh ra loại cảm giác đó, giống như người mà hắn cả đời chỉ cầu được gặp đang ở trong phòng này, nhưng vẫn còn chưa thấy, lại giống như đã rời đi rồi, vĩnh viễn không nhìn thấy nữa...

Tại khoảnh khắc này, trong lòng Tiêu Thu Thủy rất nôn nóng, giống như sợ thứ gì đó sắp vĩnh viễn rời khỏi hắn...

Lúc này ngọn đèn chao đảo, trong hầm ngầm đột nhiên tối đi... Tiêu Thu Thủy không quan tâm gì nữa, hét lớn một tiếng, hai tay bấu vào kẽ đá, chỉ nghe tiếng “kẹt kẹt” liên hồi, hai tấm đá lớn đã bị kéo ra.

Khi ba người còn đang kinh ngạc, Tiêu Thu Thủy đã lướt vào.

Lúc này Cừu Vô Ý đã tiến vào gian phòng đá u ám ở tầng kế cuối, bị cơ quan trong phòng cản trở, đang toàn lực ứng phó.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên xuất hiện, khiến cho ba người Chu Thuận Thủy, Khang Xuất Ngự, Khang Kiếp Sinh đều kinh hãi.

Hai tấm đá ngăn cản kia vốn không phải thứ mà con người có thể đẩy ra được. Bọn họ chỉ thấy trước mắt ánh nền lắc lư, người đã như thiên thần xuất hiện trước cửa, trong lòng ba người đều chấn động không gì sánh được.

Khang Kiếp Sinh thất thanh kêu lên:

- Nhạc gia...

Hắn cho rằng Nhạc Phi thoát tù xong ra. Chẳng những hắn có cảm giác như vậy, ngay cả Chu Thuận Thủy và Khang Xuất Ngự cũng không ngoại lệ.

Nhưng dù sao bọn họ cũng là cao thủ từng trải qua sóng to gió lớn, lập tức nhận ra Tiêu Thu Thủy.

Trùng hợp là ba người bọn họ đều từng chịu thiệt dưới tay Tiêu Thu Thủy.

Tại khoảnh khắc này cả ba đều ngẩn ra. Tiêu Thu Thủy đã bước nhanh tới, hỏi một câu:

- Nhạc nguyên soái ở đâu?

Lúc này ánh lửa chớp chòn, Tiêu Thu Thủy đã thấy rõ trong phòng không có lồng giam, cũng không có người khác, cho nên hắn trầm giọng hỏi nhanh.

Lúc hắn hỏi thì hai cha con họ Khang đã đồng loạt rút kiếm ra.

Tiêu Thu Thủy bỗng bước dài xông tới, đưa tay lấy bảo kiếm Như Tuyết sau lưng xuống, sau hai tiếng “đỉnh đỉnh”, chém ra một quyết “Kim Đoạn”, hai thanh kiếm của Khang Xuất Ngự và Khang Kiếp Sinh đều bị gọt đứt.

Hai người kinh hãi thối lui, Chu Thuận Thủy lợi dụng sơ hở xông lên, tay trái xuất ra “Hổ trảo”, tay phải xuất ra “Ứng trảo”.

Tiêu Thu Thủy căn bản không ham chiến, hắn nóng lòng muốn cứu Nhạc Phi, cho nên lùi lại hai bước, đôi tay vẽ hai vòng phong tỏa thể công, quát hỏi:

- Nhạc tướng quân ở đâu!

Chu Thuận Thủy cho rằng đối phương bị mình ép lui. Lão đã từng giao thủ với Tiêu Thu Thủy dưới lời đài, biết người thanh niên này võ công không yếu, nhưng vẫn kém hơn mình, hiện giờ mình đang bị thương, không biết thắng thua sẽ thế nào. Lúc này lão vừa xuất thủ đã lập tức đánh lui đối phương, cho rằng mình thắng chắc, càng từng bước ép tới, nào chịu trả lời.

Ngày đó tại khe Cù Đường, Yến Cuồng Đồ sau khi đánh trọng thương Chu Thuận Thủy, lập tức bị Chu Hiệp Vũ đánh lén bỏ mạng. Tiêu Thu Thủy dốc sức chiến đấu với Chu Hiệp Vũ, đánh lui đối phương. Nhưng khi đó Chu Thuận Thủy đã hôn mê, được Hàng Bát cứu ra, đương nhiên không biết kết quả. Chu Hiệp Vũ càng sẽ không nói ra mình chặt vật bỏ chạy vì không địch lại một tiểu tử hậu sinh, cho nên Chu Thuận Thủy vốn không biết Tiêu Thu Thủy sau khi học được Thiếu Vũ chân kinh và Vong Tinh thiên thư võ công cao đến bao nhiêu.

Chu Thuận Thủy lại xuất ra một chiêu “Ứng trào”, một chiêu “Hổ trào”.

Tiêu Thu Thủy tay trái dùng “Thiếu Lâm”, tay phải dùng “Võ Đang” hóa giải thế tới.

Ngay lúc này, bên ngoài ngục chợt có tiếng người huyên náo, giống như đang có đánh nhau kịch liệt. Tiêu Thu Thủy không biết vì sao lại gây nên hỗn loạn như vậy, chỉ sợ ngục tốt xông vào, muốn cứu Nhạc tướng quân càng khó khăn hơn. Ngay lúc này hắn bỗng liếc thấy Khang Xuất Ngư đang lên lút chạy ra ngoài.

Muốn đi gọi cứu binh?

Trong lòng Tiêu Thu Thủy nôn nóng, tay trái đẩy tới, tay phải quét ra, một điểm lửa nhỏ trên vách đột nhiên bay lên, vù một cái chụp vào mặt Khang Xuất Ngư, sau đó bốc cháy giống như ánh lửa mặt trời. Khang Xuất Ngư kêu thảm liên hồi. Pháp quyết “Hỏa Duyên” trong Vong Tinh thiên thư này không thể xem thường. Khang Xuất Ngư mới lần lộn trên đất được mấy vòng, ngọn lửa đã tắt, khuôn mặt của hắn cũng giống như gỗ cháy.

Nhưng vì Tiêu Thu Thủy phân tâm đối phó với Khang Xuất Ngư, hai huyết “Phượng Vĩ” và “Tinh Xúc” dưới sườn liền bị Chu Thuận Thủy chụp vào. Tại khoảnh khắc này, thân thể Tiêu Thu Thủy bỗng giống như gỗ mục, Chu Thuận Thủy chỉ cảm thấy thứ trong tay mềm như mục nát, mà Tiêu Thu Thủy lại đồng thời dùng lực lượng “Thiên Sơn Trùng Điện” của phái Võ Đang đánh mạnh xuống.

Nếu là lúc bình thường, huyết đạo của Tiêu Thu Thủy bị Chu Thuận Thủy chụp trúng, cho dù dùng pháp quyết “Mộc Ngoan” e rằng cũng phải trọng thương. Nhưng lúc này Chu Thuận Thủy nội thương chưa lành, phát lực khá yếu ớt, trước đó lại khinh địch, đột nhiên thấy Tiêu Thu Thủy phản kích, lập tức giật mình rút tay lui lại, bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Lúc này Khang Xuất Ngư đã chết, Khang Kiếp Sinh không biết đã trốn đi đâu, chỉ có một điểm ánh lửa bốc cháy trên mặt đất nhờ chút dầu còn sót. Trong phòng chỉ còn lại hai người Tiêu Thu Thủy và Chu Thuận Thủy, sắc mặt không ngừng chấp chôn theo ánh lửa, đứng đối diện với nhau.

Trong ánh lửa, Chu Thuận Thủy thấp thoáng có mồ hôi, lúc này lão đã hiểu được thực lực của Tiêu Thu Thủy.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy cũng rất rối loạn, bởi vì hắn nghe thấy tiếng la giết bên ngoài, trong đó có vài tiếng hình như là các huynh đệ kết nghĩa kim lan của hắn.

Hồ Phúc, Lý Hắc... có phải các người không?

Đường Phương... nàng có tới không?

Nhưng nhất định phải cứu Nhạc tướng quân ra trước! Tiêu Thu Thủy liền hét lớn:

- Chu Thuận Thủy, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, mau giao Nhạc tướng quân ra đây!

Mồ hôi của Chu Thuận Thủy từ trên mặt chảy xuống giống như chân chim. Chỉ thấy lão ngẩn ra, cười khan nói:

- Nào có Nhạc tướng quân gì! Nơi này ngươi đã nhìn hết rồi, làm gì có giấu Nhạc tướng quân!

Trong lòng Tiêu Thu Thủy lập tức rối loạn, quát lên:

- Ngươi nói gì?

Chu Thuận Thủy cười lạnh nói:

- Ta nói ngươi tìm sai chỗ rồi!

Tiêu Thu Thủy lớn tiếng hỏi:

- Vậy Nhạc tướng quân rốt cuộc ở đâu!

Hiên nay công lực của hắn không thể xem thường, khí động đan điền, khiến cho bốn vách vang lên tiếng vọng. Chu Thuận Thủy cũng bị chấn đến huyết khí quay cuồng, nhưng vẫn gắng gượng nói:

- Nhạc tướng quân đã sớm bị đưa đến Phong Ba đình xử trảm, người đi chuyến này vô ích rồi!

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang một tiếng, đứng ngây ra tại chỗ.

Lúc này Cừu Vô Ý đã vượt qua gian phòng đầy cơ quan kia, đang lên vào tầng phòng thủ cuối cùng tới đến mức không nhìn thấy gì kia.

Mà y cũng vừa lúc nghe thấy tiếng sát phạt bên ngoài, cùng với cuộc đối thoại kinh tâm động phách bên trong.

Tiêu Thu Thủy lập tức lao đảo, không thể kiềm chế được, lâm bảm nói:

- Nhạc tướng quân đã... Phong Ba đình... Phong Ba đình!

Chu Thuận Thủy đứng trong ánh lửa âm trầm nhìn chăm chăm vào Tiêu Thu Thủy, cười gằn nói:

- Mới đi không lâu. Người trúng kế rồi.

Tiêu Thu Thủy miễn cưỡng thu lại lực lượng đang tán loạn, cố gắng phẫn chấn nói:

- Ta... ta phải đi Phong Ba đình...

Chu Thuận Thủy cười lớn nói:

- Đại Lý ngục cho phép người tới, nhưng không cho phép người đi!

Vừa dứt lời liền rút cổ tay xuất đao, hai tay một trước một sau đều chụp vào huyệt “Thần Tàng” trên ngực Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy chợt nghe Nhạc Phi bị đưa đến Phong Ba đình xử trảm, giống như sấm đánh bên tai, ngờ ngợ ngắc ngắc, không biết phải làm sao. Đã muốn quỳ xuống khóc lớn một phen, tinh thần sa sút, lại muốn hăng hái đuổi theo, ngăn cản thảm họa Phong Ba đình. Đúng lúc này đao của Chu Thuận Thủy đã đánh tới.

Lúc này Cừu Vô Ý đã phát giác được “Tái Ngoại Song Mạnh” kia bị chế ngự. Y biết rõ võ công của “Tái Ngoại Song Mạnh” rất cao, nhưng cũng bị khống chế, có thể thấy người lên vào lần này công lực thâm hậu thế nào.

Cho nên khi chưa biết là địch hay bạn, y lại càng cẩn thận đề phòng.

Nhưng lúc này Tiêu Thu Thủy đã gặp nguy hiểm sống chết.

Bên phía quần hiệp chém giết vừa nổi lên, không biết có bao nhiêu quân binh tràn vào. Đám người Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cổ, Lâm công tử hễ chiến đấu thì chỉ tiến không lùi, cho nên không bỏ chạy mà lại xông lên nghênh đón.

Thiết Tinh Nguyệt là người đầu tiên xung phong. Đối phương có đến gần trăm người, thẳng hòng hết lên:

- Xông lên! Giết đi!

Nhưng khi thật sự xông tới lại thì không có dũng khí giống như tiếng hét. Thiết Tinh Nguyệt ghét nhất hạng người tham sống sợ chết, hai tay lập tức xuất đao, bắt được hai tên chỉ dám hò hét, sau hai tiếng “cách cách” đã bẻ gãy cổ bọn họ.

Chợt nghe một tiếng “vèo”, một mũi thương tua đỏ đã đâm tới sau lưng hắn. Hắn hét lớn xoay người lại, một cước đá bay mũi thương tua đỏ, lại dùng một quyền đánh ngã người nọ. Nhưng còn chưa thở được một hơi, phía trước có ba thanh đao, phía sau có năm thanh đao, mỗi bên trái phải có bảy thanh đao đã công tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Thiết Tinh Nguyệt liên tục quát lớn, đã đánh ngã mười lăm người, nhưng trên người hắn cũng đầy vết máu, có hai vết máu chảy ra như suối thấm ướt cả áo quần.

Nhưng Thiết Tinh Nguyệt vẫn xông lên phía trước. Hắn bình sinh chỉ giết quân Kim, không ngờ ở nơi này lại phải đánh nhau với quan binh Đại Tống, hắn vừa đánh vừa bức bối, càng xông vào nơi nhiều kẻ địch nhất.

Khâu Nam Cổ thấy trên người Thiết Tinh Nguyệt chảy máu, lập tức đỏ mắt lên. Hắn và Thiết Tinh Nguyệt xưa nay không hòa thuận, nhưng đó chỉ là cãi

nhau ngoài miệng, còn về cảm tình lại rất chân thành, cho nên hắn theo sau Thiết Tinh Nguyệt giết đến.

Nhưng chưa giết được mấy bước đã không thấy bóng lưng Thiết Tinh Nguyệt nữa, trước sau trái phải đều là bó đuốc, kẻ địch, binh khí. Khâu Nam Cố giống như hồ điệp, tay đâm chân đá, đánh đến mức đối phương người nghiêng ngựa đổ, lại đánh ngã mười bảy mười tám người. Hắn còn nhảy lên, há miệng cắn vào yết hầu một tên ngục tốt vừa rồi gầy xéo nữ nhân.

Lâm công tử mỗi lần xuất ra một đao, đâm ra một kiếm, đều nhất định có người ngã xuống. Hắn đã giết ra một đường máu, muốn đi thì lúc nào cũng có thể, nhưng khi các huynh đệ còn đang liều mạng thì hắn làm sao đi được?

Hắn thét lớn một tiếng, vung đao múa kiếm, lại giết ra cửa, chỉ trong chốc lát áo bào trắng đã nhuộm thành áo máu.

Lúc này người xông vào trong, cùng với đoàn đoàn bao vây không biết đã có bao nhiêu tầng, bao nhiêu người. Hồ Phúc khoan dung nhân hậu, khiêm nhường quân tử, cảm thấy không nỡ nên hét lớn:

- Các huynh đệ, mọi người đều là người có mẹ có cha, vì sao phải ép nhau quá mức như vậy?

Hắn chế ngự mấy người đều không hạ sát, không ngờ kẻ mà hắn tha mạng lại tham công, một đao chém vào cổ hắn. Hồ Phúc nghiêng mạnh đầu, dưới cằm nóng rát đau nhói, bị cắt một mảng nhìn thấy cả xương. Hắn lập tức giận dữ, trở tay dùng một đao kết thúc đối phương.

Do đó hắn bị thương nặng. Trong mấy người thì công lực của hắn có thể coi là thâm hậu nhất, nhưng lúc này lại gặp nguy hiểm lớn nhất. Lý Hắc là người tinh ranh nhất, lúc chiến đấu mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương, thấy Hồ Phúc bị thương, lập tức vừa đánh vừa dùng thân hình linh hoạt chui, xoay, lủi, nhảy, trượt, thậm chí không ngại lăn, lật, bò, bám, cưỡi, giết đến bên cạnh Hồ Phúc. Hai người dán lưng tác chiến, đối diện với hơn hai trăm kẻ địch vẫn có thể phòng thủ vững vàng.

Lý Hắc trời sinh thấp bé, đứng đối diện với cầm quân tinh nhuệ cao hơn năm thước năm tấc chỉ thấy hắn giống như hạt đậu, lúc thì nhảy vọt lên cao, lúc thì lăn trên đất như quả bầu, cầm quân trên người dưới người đều bị Lý Hắc khi dễ. Lý Hắc hí mắt nhìn chuẩn một tên cao thủ sử dụng hai roi giữ chức phó án sát, đột nhiên lao qua, xông vào chính giữa, vừa ra tay đã bứt hai chùm râu dê của người nọ. Người nọ đau đến mức kêu la, Lý Hắc cười nói:

- Người ngày ngày dùng hình, hôm nay ta sẽ nhổ sạch râu của người!

Còn chưa dứt lời chợt thấy dưới chân trượt đi, ngã chổng vó xuống đất. Hóa ra lúc hắn nói chuyện quá đắc ý, bất giác lại đứng trên binh khí của đối phương. Người nọ tay trái cầm roi ngựa, tay phải cầm roi vàng, chỉ dùng roi vàng quấn vào roi ngựa, dùng sức kéo một cái, Lý Hắc liền ngã đến mông đất nở hoa.

May mắn hắn thân thủ nhanh nhẹn, không để kẻ địch bắm thành thịt vụn, kịp thời ngồi dậy chiến đấu. Lần này Hồ Phúc lại giúp hắn, hai người dựa lưng vào nhau, một người cầm bị gọt một miếng nhỏ, một người dúi mông bị lệch. Trần Kiến Quý đang chiến đấu nhìn thấy tất cả, trong lúc đại chiến nguy hiểm vẫn không nhịn được khom lưng dùng hai ngón tay chỉ vào đối phương cười lớn.

Cười như vậy có thể nói cực kỳ mạo hiểm, chỉ nghe một tiếng “bốp”, sau lưng đã trúng một côn tam khúc, ngã thẳng về trước. May mắn là Đoàn Đa quyền của nàng uy mãnh, nhân cơ hội xông vào trận địch, đánh đến toi bời tan tác, nhưng chân trái lại bị người ta chém một kiếm, biến thành chân què tác chiến, còn chặt vật hơn hai người Hồ Phúc, Lý Hắc.

Lúc này quần hiệp đang giết đến hằng máu, trên người Vạn Gia Chi, Sài Hoa Lộ cũng bị trọng thương vài nơi, nhưng vẫn dũng mãnh tác chiến. Đại Đổ hòa thượng dốc sức chiến đấu với Hằng Bát, chiếm được thượng phong. “Thiên Thủ Kiếm Viên” Lận Tuấn Long đánh được nửa chừng, chợt nhớ vừa rồi còn một tên đáng ghét đội mai rùa chưa giết, liền cầm kiếm chạy tới

“Thiết Quy” Hằng Bát chỉ đối phó với Đại Đổ hòa thượng đã cảm thấy khó khăn, nếu không phải Đại Đổ hòa thượng đánh được nửa chừng lại kêu một thì đã sớm kết thúc hắn rồi. Hằng Bát xưa nay tinh ranh như quỷ, vừa thấy có thêm một Thiên Thủ Kiếm Viên liền quay đầu bỏ chạy.

Đại Đổ hòa thượng và Lận Tuấn Long đồng thời đuổi theo, chạy ra khỏi nhà giam, chỉ thấy khắp nơi là tuyết trắng xóa, gió bắc lạnh lẽo ập vào mặt, lại không thấy Hằng Bát đâu.

Hai người hơi ngẩn ra, chợt nghe tiếng xé gió vù vù như mưa dày, nguyên lai bốn phía không biết có bao nhiêu mũi tên bắn vào hai người bọn họ.

Đại Đổ hòa thượng hét lớn một tiếng, áo tăng tung bay. Lận Tuấn Long lại hóa thành ngàn cánh tay, bắt được một mũi tên lại ném ngược về, lập tức có tiếng kêu đau đớn vang lên, chỉ trong chốc lát hắn đã bắt ném chừng trăm mũi tên.

Thân pháp của Đại Đổ hòa thượng không linh hoạt như Lận Tuấn Long, may mắn cái bụng của hắn lại biến thành tấm khiên, tên bắn vào bụng giống như trúng phải bông vải, toàn bộ bị bắn ngược ra ngoài, lập tức có người kêu thảm tử trên cây té xuống.

Lần này nếu người đuổi ra ngoài không phải Đại Đổ hòa thượng và Lận Tuấn Long, có thể nói là cực kỳ nguy hiểm. Nhưng đối phương ngã xuống lại thay người khác, chỉ phút chốc trên người Đại Đổ hòa thượng và “Thiên Thủ Kiếm Viên” Lận Tuấn Long đã trúng mấy mũi tên. Hai người vừa gạt tên bắt tên vừa lui lại, cố gắng cầm cự, tình thế hết sức nguy hiểm.

Nhưng hai người vẫn kiên cường tử thủ trước ngục. Bởi vì mai phục bên ngoài vô cùng nguy hiểm, một khi bọn họ rời khỏi, huynh đệ bên trong không cẩn thận lao ra, chẳng phải sẽ gặp nguy cơ sao? Cho nên bọn họ thà rằng làm bia bắn tên, có chết cũng không trở lại trong ngục.

Hai người Đại Đổ hòa thượng và Lận Tuấn Long càng đánh càng tức giận. Đại Đổ hòa thượng mắng:

- Bà nội nó, con mẹ nó, có gan thì bỏ ám khí xuống tới đánh nhau!

Lận Tuấn Long đồng loạt rút ra ba thanh trường kiếm, múa đến ánh sáng trắng vàng đỏ quay cuồng giống như cầu vồng, mưa gió không lọt, lại không nhìn được hỏi:

- Này, tên xuất gia nguoi sao mở miệng là đọc Tam Tự kinh thế?

Đại Đỗ hòa thượng liếc mắt qua, tức giận nói:

- Nguoi có ngoại hiệu là Thiên Thủ Kiếm Viên, ta có từng hỏi nguoi là người hay vượn không?

Lận Tuấn Long lại đáp:

- Không có.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, lại một mũi tên bắn trúng bụng Đại Đỗ hòa thượng. Lần này Đại Đỗ hòa thượng chưa kịp vận chân khí, “Đỗ Bì công” không thể đẩy ngược ám khí, mũi tên đâm vào thịt ba phần. Hắn đau đến mức kêu lên oa oa, bực tức mắng:

- Đám rùa thỏ, dám làm bị thương cái bụng quý báu của ta!

Sau đó quay đầu lại hung hăng mắng Lận Tuấn Long:

- Ta không hỏi nguoi có phải vượn hay không, nguoi quan tâm chuyện ta làm hòa thượng cái rắm gì!

Lận Tuấn Long bị hấn vô có chửi mắng một trận, trong lòng luống cuống, lại trúng một mũi ám khí. Lực đạo và kinh đạo của ám khí này không thể coi thường, cánh tay trái của Lận Tuấn Long trúng phải phi tiêu, kiếm thế lập tức chậm lại.

Nên biết điểm mạnh nhất của “Thiên Thủ Kiếm Viên” Lận Tuấn Long là đôi tay nhanh như tia chớp, hiện giờ bị thương một tay, nhuệ khí giảm sút. Mà ám khí của đối phương bỗng có một nơi gia tăng kịch liệt, không phát thì thôi, một khi phát thì nhắm huyệt rất chuẩn xác, tốc độ cực nhanh, thủ pháp vô cùng ác độc.

Trông thấy Lận Tuấn Long sắp không tiếp được, Đại Đỗ hòa thượng giờ phật chương ra, kẹp lấy một món ám khí đang bắn nhanh vào yết hầu “Thiên Thủ Kiếm Viên” Lận Tuấn Long.

Một chiêu này của Đại Đỗ hòa thượng xem như đã cứu tính mạng Lận Tuấn Long, nhưng lại cảm giác lòng bàn tay hơi đau, biết đã bị ám khí này đâm trúng. Hắn đưa tay ra ánh tuyết nhìn thử, lại thấy đó là một đóa hoa sen bằng sắt, phía trên có khắc một chữ “Đường” nho nhỏ.

Đại Đỗ hòa thượng giật mình biến sắc, chỉ cảm thấy vết thương tê ngứa, khí độc từ lòng bàn tay tràn thẳng lên. Hắn vội vận công bảo vệ tâm mạch, trong tình thế này làm thế nào ngăn cản ám khí như mưa dày?

Lận Tuấn Long đương nhiên ra sức chống đỡ, nhưng ám khí ở nơi đó vô cùng ác liệt, cộng thêm các phương quấy nhiễu, cho dù là “Thiên Thủ Kiếm Viên” cũng không ngăn cản được. Lúc này chợt nghe tiếng quát, một người lướt ra bên ngoài, toàn thân hóa thành một mảng ánh đao màu vàng, khiến cho mũi tên ào ào bắn ngược trở về. Người nọ bật hơi cao giọng, một đao chém vào một cây du gần đó. Cây du kia rầm rầm ngã xuống, bỗng thấy một thân hình to lớn từ trong bụi cây thò ra, rơi xuống dưới đất, ngay cả tuyết cũng bị lồm xồm.

Người sử dụng kim đao kia là Hồ Phúc, hấn cứu người thần uy凛冽, bảo vệ thì lại không được như vậy. Bởi vì hắn khoan dung trung hậu, lưu ý đến tình hình chiến đấu của những huynh đệ khác, thấy bên phía Lận Tuấn Long, Đại Đỗ hòa thượng đang nguy cấp, lập tức nhìn chuẩn nơi phát ra ám khí mạnh nhất kia, chém tới một đao.

Người nọ vừa rơi xuống đất, phát ra một tiếng “rầm” giống như địa chấn. Mọi người đều hơi lắc lư, Hồ Phúc, Đại Đỗ đồng loạt kêu lớn:

- Đường Phi!

Chỉ thấy dưới ánh tuyết chiếu rọi, hiện ra một nữ nhân mập như hai Đại Đỗ hòa thượng hợp lại, nửa bên mặt giống như bị ma quỷ từ trong chém ra, đang mở chiếc miệng to như chậu máu cười ha ha:

- Chính là bản cô nương, các nguoi có thể làm gì?

Đại Đỗ hòa thượng quát lớn một tiếng, hai tay như bão táp cuốn ra, nhưng chương đi được giữa đường thì con ngựa lại công tâm, chương lực giảm sút. Đường Phi trở tay một cái, theo hai tiếng “vút vút”, hai mũi châm thấu tìm lại phá chương lực đâm vào.

May mắn “Thiên Thủ Kiếm Viên” nhanh mắt, dùng hai kiếm đánh bay hai mũi châm. “Kim Đao” Hồ Phúc hai tay cầm đao, nghiêng răng nổi giận mắng:

- Đường Phi, cô, cô, cô...

Trước giờ hắn vẫn xem Đường Phi là người phe mình, hiện giờ vì quá tức giận Đường Phi phản bội, lại nói không nên lời.

Lý Hắc biến thành một mình khổ chiến, tuy rằng liên tục thay hình đổi vị, kẻ địch không thể làm hắn bị thương, nhưng cũng khó mà giết ra ngoài, liên hết lớn:

- Hồ Phúc, Hồ Phúc, người tốt không sống lâu, ngươi còn muốn làm người tốt sao!

Hồ Phúc bị tiếng hét này kích động, liền quát lớn một tiếng, một đao bổ thẳng tới.

Thân hình Đường Phi tuy lớn, nhưng ám khí nhỏ mà ác độc. Hồ Phúc vốn trung thực, quả thật không phải đối thủ của ả ta. Lận Tuấn Long thì phải bảo vệ Đại Đổ hòa thượng, không thể tương trợ. Quan binh mai phục các nơi bắt đầu bỏ cung tên xuống, tiến hành vây quét. Lúc này “Tập Hạc” Thi Nguyệt lại lướt ra, thấy huynh đệ đang nguy ngập liền dốc sức ngăn cản đối phương.

Hồ Phúc chém mấy đao, Đường Phi cũng tránh mấy lần, đột nhiên nhếch mép cười nói:

- A phúc, ngươi cần gì phải tức giận như vậy?

Hồ Phúc thực lực hùng hậu, chỉ là giận đến đầu óc mê muội, liền cảm thán:

- Đường Phi, Đường môn các ngươi danh chấn thiên hạ, tội gì phải bỏ sáng đầu tôi?

Đường Phi lại cười ôn ôn nói:

- Đúng vậy!

Sau đó giơ tay lên, “vù” một tiếng, một chiếc vòng kim loại lượn vòng bay ra, cắm vào sau đầu Vạn Gia Chi đang chiến đấu với quan binh.

Vạn Gia Chi đang chiến đấu kịch liệt, đột nhiên sau đầu bị thương, lập tức kêu lên giận dữ. Tiếng kêu này còn chưa dứt, trên người đã không biết trúng bao nhiêu đao, bao nhiêu thương.

“Kim Đao” Hồ Phúc thấy Đường Phi lại thừa lúc mình phân tâm ra tay làm hại hảo thủ Cái Bang, trong lòng cực kỳ căm hận, giống như hổ điên một đao tiếp một đao bổ tới.

Điểm mạnh của Hồ Phúc là cơ sở vững chắc, nhưng lúc này lửa giận công tâm, ngược lại trở nên kém cỏi, hoàn toàn không có lễ lối. Võ công của Đường Phi vốn cao hơn Hồ Phúc, nhưng Hồ Phúc từng được Tiêu Thu Thủy chỉ điểm, xem như không hơn không kém. Đường Phi từng bị thương bởi riu nên võ công giảm sút, hiện giờ Hồ Phúc cũng bị thương, nếu không phải Đường Phi chọc giận Hồ Phúc thì cũng không dễ đắc thủ.

Hồ Phúc càng tức giận thì sơ hở trong đao pháp càng nhiều, Đường Phi cười nham hiểm, giơ tay đánh ra “Đường hoa”.

Ngay lúc này chợt nghe một tiếng quát trong trẻo:

- Đường Phi!

Đường Phi nghe tiếng liền giật mình, chợt thấy một sợi xích bạc nhỏ như tơ nhện cuốn lấy “Đường hoa” giữa không trung, “Đường hoa” lại “nổ” về phía Đường Phi.

“Đường hoa” là ám khí bí truyền của Đường môn. Bởi vì Đường Phi biết sử dụng nên trở thành cao thủ hạng nhất hạng nhì trên giang hồ, nhưng ả cũng không biết phá “Đường hoa”.

Người biết phá “Đường hoa” là Đường lão thái thái.

Lúc còn trẻ Đường lão thái thái có một tuyệt kỹ danh chấn giang hồ, gọi là “Nhất Tuyến Ngân Hà Bán Đường Hoa”.

Sợi xích bạc vừa rồi, thủ pháp sử dụng hiển nhiên chính là “Nhất Tuyến Ngân Hà”.

Càng khiến Đường Phi kinh tâm động phách không phải “Nhất Tuyến Ngân Hà”, mà là người kia.

Một cô gái xinh xắn, mắt sáng, răng trắng, vẻ đẹp mang ba phần chết chóc.

Đường Phương!

- Đường Phương tới rồi!

Chúng huynh đệ đồng thanh hô lên.

Thiết Tinh Nguyệt đang chiến đấu ác liệt bỗng kêu lên quái dị, bị người ta đánh trúng mấy cái cũng giống như không có cảm giác.

Lý Hắc đang chiến đấu kịch liệt cũng phấn chấn tinh thần, liên tục đã thương mấy người.

Đại Đổ hòa thượng, Lận Tuấn Long, Thi Nguyệt đang gian khổ chống đỡ, hốc mắt cũng trào ra lệ nóng.

Trần Kiến Quý gần như than vãn:

- Chỉ thiếu Tiêu đại ca không có mặt!

Thiếu Lâm Hồng Hoa đứng đầu vào tường phát ra một tiếng “rầm”, lại phá gạch xông ra, chạy về phía Đường Phương.

Dưới ánh tuyết, “Thiết Quy” Hàng Bát lạng lẽ trốn đi. Khâu Nam Cổ thấy vậy hào khí nổi lên, không để ý tất cả lập tức đuổi theo.

Kiểm và đao của Lâm công tử hợp lại với nhau, đao kiếm hợp nhất thành một luồng sáng vô cùng mãnh liệt.

Ánh sáng này chính là sĩ khí như cầu vồng.

“Đường hoa” bay ngược về phía Đường Phi.

Đường Phi hồn phi phách tán, vừa lui vừa kêu lên quái dị. Lần này “Kim Đao” Hồ Phúc lại không lưu tình, đột nhiên sáp đến gần, một đao chia hai.

Đường Phi chết.

Đường Phương thở dài xa xăm, nói:

- Cô không nên phản bội Đường môn. Cho dù không ở Đường môn, cũng không nên làm ra chuyện bi ối như vậy. Thần Châu Kết Nghĩa đã tha thứ cho cô, nhưng cô không nên sai lại càng sai. Đường môn còn có lão thái thái, cho dù không có bà dạy ta “Ngân Hà Nhất Tuyền” để trừng trị cô, phía trên còn có trời, trời cũng sẽ đòi lại lời thề của cô với Đường gia ngày trước, trời cũng sẽ trừng phạt cô lấy oán báo ơn với Đường gia.

Đường Phương cũng không ra tay sát hại Đường Phi.

Nàng và Đường Phi tuy không phải cùng một mẹ sinh ra, nhưng cũng tình như chị em.

Đường Phương đương nhiên không nỡ.

Nàng chỉ dùng “Ngân Hà Nhất Tuyền” dẫn “Đường hoa” trở về.

Đường Phi trong lúc kinh hãi lại bị Hồ Phúc giết chết.

“Kim Đao” Hồ Phúc, ngoại hiệu là “người tốt không sống lâu”, bản thân hắn cũng là một người thà rằng mạng mình ngắn đi một chút, cũng không muốn lạm sát một người.

Hành vi của Đường Phi lại khiến “người tốt” này cũng phải hạ thủ... một người nếu như đuổi tận giết tuyệt người khác quá mức, kết quả có phải cũng đoạn tuyệt giống như hành vi của mình hay không?

Điểm này không ai biết.

Nhưng Đường Phương vừa xuất hiện, sĩ khí tăng mạnh, cục diện trở nên rất khác biệt. “Thiên Thủ Kiếm Viên” Lận Tuấn Long tuy chưa từng gặp Đường Phương, nhưng thường xuyên nghe các huynh đệ nói về nàng, cũng không biết vì sao, Đường Phương tự có một loại lực lượng, khiến người khác muốn toàn lực biểu hiện thật tốt cho nàng xem, cho nên Lận Tuấn Long cũng không đếm xỉa gì nữa, cánh tay bị thương cũng giống như hồi phục phân nửa.

Bốn người Hồ Phúc, Đại Đỗ hòa thượng, Thi Nguyệt và Lận Tuấn Long hợp lực chống cự ngoại địch. Đường Phương nhảy lên cao lướt đi, phát ám khí trợ giúp, cản trở thế công bên ngoài. Đám người Thiết Tinh Nguyệt, Lý Hắc, Lâm công tử, Trần Kiến Quý, Sài Hoa Lộ trong ngục càng đại triển thần uy, bắt đầu phản công, muốn lần lượt tiêu diệt quan binh đang bao vây trong ngục. Chỉ có hai người Khâu Nam Cổ và Hồng Hoa, thấy Đường Phương tới vui mừng quá đổi, lập tức đuổi theo “Thiết Quy” Hàng Bát.

Võ công của “Thiết Quy” Hàng Bát nói cao thì không cao, nói thấp thì không thấp, so với đám quan binh tất nhiên là giỏi hơn nhiều, nhưng so với đám huynh đệ Khâu Nam Cổ thì lại kém rất xa. Hiện giờ trước tiên hắn đã mất đi dũng khí, liền co chân bỏ chạy bạt mạng.

Khâu Nam Cổ lập tức đuổi theo. Hồng Hoa sợ Khâu Nam Cổ xảy ra chuyện, hấn tiếc lời như vàng, làm việc cẩn thận, cho nên đi theo sau để dễ trông chừng.

Hàng Bát chạy trốn phía trước, dù sao hắn cũng là một viên quan, quan binh thấy chủ soái bỏ trốn cũng chạy tán loạn phân nửa. Hàng Bát vừa kêu vừa trốn, quan binh dọc theo nhà ngục liên ào ào rút binh khí chặn hậu, nhưng Khâu Nam Cổ đuổi theo rất nhanh, chỉ nghe một tiếng “vù”, Hàng Bát chạy qua, lại một tiếng “vù”, Khâu Nam Cổ cũng đuổi qua, quan binh làm sao chặn được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyết [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Do đó bọn họ liền quay người chạy vào, tập hợp dọc theo đường đi. Hàng Bát chạy trốn phía trước, Khâu Nam Cổ đuổi theo xông vào, sau lưng là một đồng quan binh hô to gọi nhỏ, mà phía sau quan binh lại có một người là Hồng Hoa.

Kinh công của Hồng Hoa không cao, không đuổi kịp Khâu Nam Cổ và Hàng Bát. Vì sợ đường lui của Khâu Nam Cổ bị đám quan binh chặn cứng, liền vận kinh toàn thân xông vào đám quan binh, tay đâm chân đá, vừa đuổi theo vừa đánh cho những kẻ cản đường tan tác. Kinh công của hắn không cao nhưng nội công lại hùng hậu, quan binh gặp phải thân mình đồng da sắt như hắn chỉ có nước kêu khổ.

Khâu Nam Cổ và Hồng Hoa mới rời khỏi phòng giam số mười ba, tình hình chiến đấu bên kia lại có biến hóa lớn.

Lẽ ra sau khi Đường Phương xuất hiện, chúng huynh đệ vô cùng phấn chấn, ngược lại đám quan binh bị đánh đến ngã nghiêng, nhưng lúc này bên ngoài Đại Lý ngục ánh lửa ngút trời, tiếng la giết nổi lên khắp nơi, nguyên lai cấm quân đóng ở kinh thành đã có đến hai vạn người chạy đến.

Do đó Đại Lý ngục trước trước sau sau bị bao vây dày đặc như thùng sắt, hơn nữa càng ngày càng có nhiều quân đội xông vào ngục trợ giúp quan binh, đám người Thiết Tinh Nguyệt dù có ba đầu sáu tay, dũng mãnh thiện chiến cũng không ngăn được.

Lúc này đội “Thiên Binh” trước kia do Tiêu Thu Thủy thống lĩnh được Lâm công tử dẫn đến cũng ào ào giết vào, những người này ai cũng từng trải qua sa trường xung phong giết địch, lấy ít thắng nhiều, mới miễn cưỡng chống đỡ được trận tuyến.

Bên phía Khâu Nam Cổ và Hàng Bát, một đuổi một chạy. Trong lòng Hàng Bát tính toán, biết càng vào bên trong thì cao thủ canh phòng càng lợi hại, cho nên chạy về hướng trung tâm nhà ngục. Khâu Nam Cổ đương nhiên cũng đuổi sát theo sau.

Không ngờ đến ba tầng ngục cuối cùng lại không có ai đi ra cứu viện. Hàng Bát biết trong ngục có vấn đề, lúc này Khâu Nam Cổ đã đuổi đến gần, Hàng Bát vội lánh vào phòng giam kế cuối có cơ quan.

Chỉ hơi do dự như vậy, Khâu Nam Cổ đã nhào tới, một tay chụp lấy cổ áo phía sau Hàng Bát.

Trong thoáng chốc này Hàng Bát xem như đã hết hi vọng. Luận về lực đạo tuy Khâu Nam Cổ không bằng Thiết Tinh Nguyệt, nhưng đầu óc chắc chắn khôn lanh linh hoạt hơn lão Thiết. Hắn vừa chụp được thân sau của Hàng Bát, lập tức siết chặt, dùng sức ném một cái, muốn ném Hàng Bát vào tường đến nát bét.

Nhưng một cái siết này lại chụp phải gai ngược bảo vệ sau lưng Hàng Bát.

Khâu Nam Cổ không ngờ Hàng Bát có một chiêu pháp bảo cứu mạng này, lòng bàn tay đau đớn, đã bị đâm trúng, lực đạo ném ra chợt giảm hơn phân nửa.

Sau một tiếng “rầm”, Hàng Bát đập vào tường khiến sao bay đầy trời, nếu không phải hai tay hắn ấn nhanh có lẽ đầu đã bị đập đến nở hoa rồi.

Hàng Bát trượt xuống tường, tuy bị đụng đến mức huyết mạch quay cuồng nhưng thần trí vẫn không mất. Hắn đã sớm được Chu Thuận Thủy chỉ dẫn về cơ quan nơi này, nghe nhiều nên thuộc, bàn tay đã ấn lên một cơ quan.

Bên kia Khâu Nam Cổ bị đâm đau tay, cũng nghe được tiếng tay đâm chân đá của Hồng Hoa ở phía sau. Hắn hét lớn một tiếng, lại xông tới Hàng Bát.

Thân thể Hàng Bát dán chặt trên tường, sau một tiếng “ừ”, tường đá đột nhiên lõm vào.

Hai tay Khâu Nam Cổ đánh hệt, trước mặt đã biến thành một bức tường... chính là mặt sau của tường đá ban đầu kia.

Trong khoảnh khắc này, Hàng Bát đã trốn vào khe đá, xoay tròn đi ra mặt bên kia, lang nha bổng trên tay đập vào sau đầu Khâu Nam Cổ.

Khâu Nam Cổ kêu thảm một tiếng. Lúc này Hồng Hoa vừa giết vào mặt thất, cũng hét lớn một tiếng:

- Tiêu Khâu!

Hàng Bát hoảng sợ quay đầu, chỉ thấy nơi lối vào mặt thất khuất ánh mặt trời có một tên đại hán đầu tròn, trong lòng rét lạnh. Ngay lúc này Khâu Nam Cổ lại dùng sức sống hơn người của mình phản kích.

Hắn xoay tay chụp vào yết hầu Hàng Bát. Hàng Bát lui một bước, nhưng không tránh được, lại đập phải cơ quan trên đất.

Hàng Bát gãy dựa không thoát, lang nha bổng lại cắm sau đầu Khâu Nam Cổ, bất kể hắn vùng vẫy thế nào, Khâu Nam Cổ vẫn liều chết nắm chặt đôi phương không buông.

Hồng Hoa thấy tình cảnh này, hộc mắt muốn nứt ra, lập tức xông tới, không ngờ trên đầu lại có một thùng dầu sôi trút thẳng xuống.

Kinh công của hắn không giỏi, tinh thần lại sa sút, mắt thấy sắp bị dầu sôi thiêu cháy thân thể.

Lúc này tiếng hét thảm thứ nhất của Khâu Nam Cổ vừa lúc truyền vào trong tai Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy giật mình một cái: “Là giọng của Tiểu Khâu!”

Ngay lúc này hắn chợt cảm thấy huyết “Thần Tàng” nơi ngực đau đớn.

Nhưng hắn đã tỉnh ngộ, lập tức sử dụng pháp quyết “Mộc Ngoan”, cường hành dòi huyết “Thần Tàng” đi ba tấc.

Trảo thứ nhất của Chu Thuận Thủy đã đâm vào thịt ba phần.

Tiêu Thu Thủy chợt xuất thủ. Một chiêu này không có tên gọi, năm xưa khi hắn bị ám toán trong hành lang Chấn Mi các đã hơi mừng rỡ đến nỗi, mà trong quá trình xông pha giang hồ, mỗi lần bị ám toán hắn đều không ngừng thai nghén hình thành nên một kiếm này.

“Kinh Thiên Nhất Kiếm”!

Kinh thiên đệ nhất kiếm, phát sau mà đến trước.

Tiêu Thu Thủy dùng bảo kiếm Như Tuyết của Vu Sơn Nhân phát ra một kích này.

Trong khoảnh khắc ánh sáng hoàn toàn biến mất.

Tay phải Chu Thuận Thủy đã đâm vào thịt bảy phần.

Nhưng cũng trong nháy mắt này, năm ngón tay của Chu Thuận Thủy đều bị đứt.

Một tay khác của lão cũng bắt lấy thân kiếm.

Một tiếng “keng” vang lên, Như Tuyết gãy ra làm hai.

Lúc này tiếng hét lớn “Tiểu Khâu” của Hồng Hoa cũng truyền vào tai Tiêu Thu Thủy.

Không biết Tiêu Thu Thủy lấy lực lượng ở đâu, cũng gào lớn một tiếng:

- Huynh đệ!

Tay trái của hắn lại rút kiếm ra, đó là cổ kiếm Trường Ca của Tiêu gia.

Vào giây phút lòng như lửa đốt này, trong đầu Tiêu Thu Thủy vụt hiện lên khí thế như ngọc nát đá tan lúc Yến Cuồng Đồ công kích Chu Thuận Thủy.

Hắn đột nhiên sáng tạo ra một chiêu kiếm pháp này.

“Ngọc Thạch Câu Phân”!

Chu Thuận Thủy rút lên, lui ra tám thước.

Nếu không phải Tiêu Thu Thủy chưa thành thạo chiêu này, Chu Thuận Thủy tuyệt đối không chạy thoát được.

Tiêu Thu Thủy lại hoàn toàn không cảm giác được cơn đau nơi ngực, hắn rút lên một tiếng, lách ra ngoài tường đá, lao thẳng đến nơi Khâu Nam Cổ kêu lên thảm thiết.

Ngay lúc này, hắn cũng cảm giác được trong phòng đá cuối cùng nơi có “Tái Ngoại Song Mạnh” canh giữ đang có người.

Nhưng hiện giờ hắn đã không kịp để ý tới.

Tiểu Khâu, Tiểu Khâu làm sao rồi?

Tiếng hét thảm kia...

Lúc này khinh công của hắn cực nhanh, nhưng khi hắn toàn lực lướt ra, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác.

Giống như hắn đã rời xa thứ mà hắn ngưỡng mộ, giống như chính hắn đã lỡ tay đánh nát bình hoa mà hắn yêu quý...

Hắn đã không có thời gian chú ý đến chuyện này.

Tại gian phòng đá cuối cùng kia, người ở trong bóng tối chính là “Thần Hành Vô Ảnh” Cừu Vô Ý.

Lúc này y đã lên vào phòng cuối cùng, vừa lúc muốn đưa mắt nhìn tình hình ở trung tâm nhà ngục, chợt thấy một người vạt áo bắn máu bay vút ra.

Thanh thể của người lướt ra này quả thật không thể xem thường.

Cừu Vô Ý cũng là cao thủ hàng đầu trên giang hồ, trong khoảnh khắc vẫn có thể nhận ra là Tiêu Thu Thủy.

Y từng gặp Tiêu Thu Thủy tại chiến dịch dốc Trường Bản. Tiêu Thu Thủy là cao thủ trẻ tuổi mới nổi, võ công đã cao đến khác thường, hiện giờ chỉ một chút thanh thế này lại khiến bang chủ Cái bang Cừu Vô Ý tung hoành sa trường, danh chấn võ lâm cũng phải chấn động.

Trong lúc y chấn động, bóng dáng của Tiêu Thu Thủy đã biến mất trong phòng tối.

Tiêu Thu Thủy vừa đi, Cừu Vô Ý còn chưa hết ngạc nhiên, lại liếc thấy Chu Thuận Thủy ở trung tâm nhà ngục đang nhìn ngón tay đứt của mình, trên mặt hiện lên một loại biểu tình không thể tin được.

Biểu tình không thể tin này kéo dài một lúc, sau đó Chu Thuận Thủy bỗng cười cuồng dại, khiến cho ánh lửa lay động, chiếu rọi nụ cười trên mặt lão hết sức kỳ dị. Chỉ thấy hai mắt lão nhìn chăm chú vào năm ngón tay chỉ còn lại nửa đoạn của mình, lẩm bẩm nói:

- Giỏi! Giỏi! Tiêu Thu Thủy thật lợi hại! Tiêu Thu Thủy thật lợi hại!

Nói xong lại cười lên điên cuồng, cũng không biết vì cười hay vì đau mà toàn thân run rẩy. Lại nghe Chu Thuận Thủy cười nói:

- Ngươi đi, ngươi đi! Ngươi có biết mình trúng kế rồi không? Ha ha ha ha...

Lão dùng mu bàn tay còn hoàn hảo lủi tới vách tường, gõ mấy cái, bên trong lại phát ra âm thanh trống rỗng:

- Ngươi có biết... người các ngươi muốn cứu... vẫn còn ở đây... ha ha ha... trong phòng đá trung tâm này, còn có phòng khác...

Cừu Vô Ý nghe đến đây liền sáng mắt lên, trong lòng gào thét: “Ông trời thương xót, để ta biết Nhạc tướng quân vẫn còn ở đây...”. Lại nghe Chu Thuận Thủy cười lên như điên cuồng:

- Tiêu Thu Thủy... võ công của ngươi cao, nhưng kinh nghiệm giang hồ còn kém lão Chu ta! Ngươi cũng không nghĩ xem, nếu Nhạc Phi không có ở đây, phải trọng tướng như ta đến canh giữ chỗ này chỉ để uống rượu ăn cơm sao! Ha ha...

Cừu Vô Ý nghe đến đây cũng không kiềm chế được nữa, lập tức phi thân vào. Chu Thuận Thủy là cao thủ đương thời, lập tức phát giác ra, đột ngột xoay người lại. Nếu lúc này Cừu Vô Ý ra tay, chắc chắn có thể đánh chết Chu Thuận Thủy.

Chỉ là y khinh thường làm như vậy.

Cừu Vô Ý quát lên:

- Chu Thuận Thủy, mau thả Nhạc tướng quân ra!

Chu Thuận Thủy cười khan hai tiếng, cơ mặt bất động, nói:

- Ta tưởng là ai, hóa ra...

Lúc này bên ngoài tiếng la giết ngập trời. Cừu Vô Ý biết tình hình khẩn cấp, liền tiến lên một bước vượt qua ngọn lửa, lại quát lên:

- Mau thả Nhạc tướng quân!

Chu Thuận Thủy nhìn ngón tay đứt của mình, nói:

- Nhạc Phi không ở đây, hần...

Cừu Vô Ý nghiêm mặt lại, cất lời:

- Nói bậy! Vừa rồi ngươi tự nói một mình, ta đã nghe thấy hết rồi, mau mở cơ quan ra!

Chu Thuận Thủy biến sắc. Hần đánh giá võ công của Cừu Vô Ý và mình không hơn không kém, Cừu Vô Ý cũng từng bị thương nặng, nhưng mình lại mới bị thương cộng thêm một tay tàn phế, trận này quả thật lạnh ít dữ nhiều, liền nói:

- Cừu bang chủ, cho dù ta thả Nhạc Phi ra ngoài, ngươi có thể dẫn hần chạy thoát khỏi đây sao?

Cừu Vô Ý lại tiến lên trước một bước, quát lớn:

- Ngươi có thả không?

Chu Thuận Thủy đột nhiên thay đổi sắc mặt, nói:

- Cừu bang chủ, muốn hành hung sao? Lão Chu ta cũng không phải người dễ bị dọa!

Cừu Vô Ý lại ngẩn ra, không ngờ dưới tình thế như vậy Chu Thuận Thủy vẫn có dũng khí giằng co với mình. Y vùng gậy lên phát ra một tiếng “xoẹt”, nói:

- Chu Thuận Thủy, ngươi còn không thả người thì ta sẽ động thủ!

Chu Thuận Thủy cười lạnh nói:

- Ta đã bị thương từ trước, lúc này ngươi động thủ, chính là muốn chiếm tiện nghi của ta rồi!

Cừu Vô Ý cảm thán:

- Nếu là bình thường, ta đương nhiên sẽ đợi thương thế ngươi thương lành rồi mới so tài, nhưng tình thế hiện giờ không cho phép nữa... ngươi bớt giả vờ đi!

Lúc này ánh lửa trên mặt đất bốc cháy hừng hực, bên ngoài tiếng la giết rung trời. Chu Thuận Thủy lạnh lùng nói:

- Đã như vậy, còn chờ cái gì!

Cừu Vô Ý thấy thái độ của Chu Thuận Thủy đột nhiên cứng rắn như vậy, không khỏi ngẩn ra. Trong khoảnh khắc ngẩn người này, Chu Thuận Thủy đã đánh ra một trào.

Tuy đây chỉ là một trào đơn giản, nhưng năm ngón tay đều nhắm vào năm huyệt đạo khác nhau trên người Cừu Vô Ý.

Cừu Vô Ý vốn có thể tiếp một chiêu này rồi đánh trả, nhưng y không muốn làm như vậy, bởi vì Chu Thuận Thủy chỉ có thể sử dụng một tay.

Nếu Cừu Vô Ý dùng một tay đỡ lấy một trào của Chu Thuận Thủy, còn một tay khác phản công, như vậy Chu Thuận Thủy chỉ có nước bị đánh.

Tuy Cừu Vô Ý rất muốn cứu Nhạc Phi, nhưng lại không muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.

Y vốn có thể nghiêng người tránh qua, nhưng y cũng không dám làm như vậy.

Chu Thuận Thủy là cao thủ hạng nhất, nếu đưa sơ hở ra trước mặt loại tuyệt thế cao thủ này, chỉ sợ sẽ không có lần sau nữa.

Cho nên Cừu Vô Ý không thể đỡ và đánh trả, cũng không thể nghiêng người tránh đi, đành phải lui lại ba bước, tránh khỏi thế công.

Lúc y lui bước đầu tiên, không có gì xảy ra cả.

Lúc y lui bước thứ hai, đã tránh khỏi thế trào của Chu Thuận Thủy.

Nhưng khi y lui đến bước thứ ba, lưng đột nhiên đau nhói.

Bước thứ ba của y đã lui ra, không kịp thu lại nữa.

Vì vậy “phụp” một tiếng, y nhìn thấy một thứ từ bụng mình nhô ra.

Mũi kiếm!

Cừu Vô Ý không hét lớn, cũng không kêu thảm.

Y chỉ có giận dữ.

Y đã bị Chu Thuận Thủy lừa gạt.

Tại khoảnh khắc này, sự tức giận của y đã không thể nói bằng lời.

Chu Thuận Thủy lại cười:

- Ngươi sai rồi. Ta ở đây cũng không phải nói một mình, mà là nói với vị Khang lão đệ này.

Hóa ra Khang Kiếp Sinh cũng không rời đi, hắn đã nấp giữa khe lõm của tường đá. Tường đá này là một mặt của bức tường ngay sát ngoài, cho nên lúc Cừu Vô Ý nhìn lên qua khe đá lại không phát giác ra.

Con người Khang Kiếp Sinh rất tinh ranh, hắn biết với võ công của mình chắc chắn không giết được Cừu Vô Ý, cho dù ám toán sau lưng cũng sợ không đủ năng lực. Cho nên hắn ngấm ra hiệu với Chu Thuận Thủy, chỉ chậm rãi đưa kiếm đến sau người Cừu Vô Ý, không gây ra một chút tiếng gió nào, không để Cừu Vô Ý phát giác ra, lại dụ đối phương tự động đâm vào.

Chu Thuận Thủy vừa thấy Khang Kiếp Sinh ra hiệu, giống như được uống thuốc an thần, liền cố ý xuất thủ. Lão biết rõ Cừu Vô Ý là người hiệp nghĩa, không đến mức lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, cho nên chỉ có một đường tránh lui.

Cừu Vô Ý quả nhiên trúng kế.

Kiểm của Khang Kiếp Sinh đã đâm thủng khoang bụng của Cừu Vô Ý.

Chu Thuận Thủy cười nói:

- Cừu lão, ngài nên tự trách mình xui xẻo, yên tâm đi đi!

Cừu Vô Ý gật đầu, một nhọc nói:

- Ta nhìn lắm nguoi rồi.

Chu Thuận Thủy nhướn mày nói:

- Hử?

Cừu Vô Ý nói:

- Ta cho rằng Chu Thuận Thủy nguoi dù sao cũng là một nhân vật lớn, hóa ra chỉ là một tên tiểu nhân hèn hạ!

Chu Thuận Thủy cười nói:

- Nguoi còn chưa chết, chẳng lẽ muốn mất lưỡi mới đi gặp Diêm La Vương?

Cừu Vô Ý cười thâm nói thẳng:

- Loại người như nguoi cũng xứng gọi là “Thiên Vương”, thật khiến anh hùng trên giang hồ cười đến lệch mồm!

Chu Thuận Thủy tức giận nói:

- Còn nói nữa, còn nói nữa ta sẽ thật sự cắt đầu lưỡi của nguoi!

Cừu Vô Ý cười lạnh nói:

- Ta sợ thì đã không nói rồi.

Chu Thuận Thủy bước tới hai bước, một trào chụp lấy quai hàm Cừu Vô Ý, dùng sức kéo một cái, quai hàm lập tức trật khớp. Nhưng ngay lúc này lục ngọc trượng của Cừu Vô Ý cũng đâm ra.

Chu Thuận Thủy vô cùng ranh mãnh, đã sớm phòng bị, thuận thế lui lại tránh khỏi nhát đâm này, cười nói:

- Cừu lão, những thủ đoạn này của nguoi, quả là múa rìu qua mắt thợ...

Lời của lão quá đắc ý, đáng tiếc còn chưa nói xong.

Bởi vì lão phát giác một trượng kia của Cừu Vô Ý đột nhiên biến đổi chiêu số.

Một trượng kia thoát nhìn là muốn đâm lão thủng một lỗ, nhưng thực ra lại đánh vào ngón tay bị thương của lão.

Ngón tay bị thương là nơi yếu nhất của Chu Thuận Thủy.

Lúc Chu Thuận Thủy phát giác ra thì đã không kịp rút tay.

Tay bị thương luôn chuyển động không linh hoạt, cho dù là cao thủ như Chu Thuận Thủy cũng không ngoại lệ.

Nhưng Chu Thuận Thủy là cao thủ hàng đầu, có năng lực ứng biến hơn người, dưới tình huống khẩn cấp như vậy, tay còn lại kịp thời chụp một cái, bắt được lục ngọc trượng.

Phản ứng của lão không thể nói là không nhanh, nhưng lão sai rồi.

Một tay của lão bị thương, một tay khác bắt lấy lục ngọc trượng, nhưng Cừu Vô Ý vẫn còn một tay.

Hơn nữa Cừu Vô Ý đã vứt bỏ lục ngọc trượng của mình, vô hình trung giống như có thêm một tay.

Hai tay y ôm lấy Chu Thuận Thủy, dùng sức siết chặt.

Chu Thuận Thủy là nhân vật thế nào, trong giây phút sống chết này vẫn gắng sức ổn định bước chân, Cừu Vô Ý lại không siết được.

Nhưng lúc này “trợ lực” mà Cừu Vô Ý chờ đợi quả nhiên đã tới.

Khang Kiếp Sinh vừa thấy Cừu Vô Ý vẫn có thể phản kích, trong lúc hoảng hốt lại tự nhiên đẩy kiếm về phía trước.

Cái đẩy này vốn tưởng có thể đâm vào cơ thể Cừu Vô Ý sâu hơn một chút, lập tức lấy mạng của y, nhưng Cừu Vô Ý lại đang chờ đợi “cái đẩy kiếm” này.

Y biết dựa vào trí tuệ, võ công, cùng với thể chất hiện tại của mình, nhiều nhất chỉ có thể bắt được Chu Thuận Thủy, muốn giết kẻ này còn phải chờ Khang Kiếp Sinh.

Một nhát đâm này của Khang Kiếp Sinh, thân kiếm xuyên qua thân thể Cừu Vô Ý đến một hơn thước, cho đến tận chuôi. Nhưng mũi kiếm một hơn thước này cũng có nửa thước đâm vào trong lồng ngực Chu Thuận Thủy đang đứng đối diện với Cừu Vô Ý, hơn nửa đang vận lực không để Cừu Vô Ý kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Nhát đâm này rất đột ngột, Chu Thuận Thủy vừa cảm thấy đau nhói, chân khí lập tức chùng xuống. Cừu Vô Ý bật hơi cao giọng, ôm chặt lấy đối phương.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, trường kiếm hơn một thước hoàn toàn đâm vào cơ thể Chu Thuận Thủy, mũi kiếm chùng nửa thước xuyên qua lưng đâm ra.

Chu Thuận Thủy lúc này có thể nói vô cùng kinh hãi, sững sờ một lúc mới biết chuyện gì xảy ra. Mà Khang Kiếp Sinh cũng ngẩn người, mới biết mình đã đâm trúng Chu Thuận Thủy, vội vàng rút kiếm ra.

Nhưng kiếm này không rút được... Chu Thuận Thủy biết rõ thương thế của mình, rút ra thì sẽ chết ngay, cho nên lục ngọc trượng trong tay lão lập tức đâm ra, “xoẹt” một tiếng đánh trúng huyệt “Tị Lương” của Khang Kiếp Sinh.

Trong thoáng chốc bị đánh trúng tử huyệt, Khang Kiếp Sinh quả nhiên không kịp kêu lên tiếng nào đã ngã xuống chết đi, do đó thanh kiếm kia cũng không bị rút ra.

Nhưng tại khoảnh khắc Chu Thuận Thủy phát trượng đâm trúng Khang Kiếp Sinh, hai tay Cừu Vô Ý đã đâm vào huyệt “Tử Cung” và huyệt “Thần Thất” của Chu Thuận Thủy.

Chu Thuận Thủy thờ dài một tiếng, khóe miệng trào máu.

Cừu Vô Ý cũng thờ dài một tiếng, dừng tay lại.

Chu Thuận Thủy nói:

- Được rồi, ngươi và ta, hai người đều không sống được nữa rồi.

Cừu Vô Ý nói:

- Ngươi lừa ta gạt, cuối cùng vẫn phải chết.

Chu Thuận Thủy nói:

- Có điều ngươi chết đi, Cái Bang cũng xong rồi. Đây gọi là chết không tình không nguyện.

Cừu Vô Ý lạnh nhạt nói:

- Sau khi ta chết, tự có anh tài Cái Bang tiếp tục giết gian thần loạn đảng!

Chu Thuận Thủy cười lạnh nói:

- Sau khi ngươi chết, còn có Cái Bang sao? Chu Đại Thiên Vương và Quyền Lực bang tùy thời đều có thể thôn tính tiêu diệt Cái Bang.

Cừu Vô Ý cũng cười lạnh nói:

- Muốn thôn tính cũng là chuyện của Quyền Lực bang. Ngươi chết rồi, bảy mươi hai thủy đạo, ba mươi sáu thủy trại tự nhiên cũng tan thành mây khói.

Chu Thuận Thủy cười lớn nói:

- Đến bây giờ ngươi vẫn tưởng ta là Chu Đại Thiên Vương sao?

Cừu Vô Ý ngạc nhiên nói:

- Ngươi...

Chu Thuận Thủy cười chế giễu, vừa cười vừa nhô má, nói:

- Chu Đại Thiên Vương là Chu Hiệp Vũ, ta chỉ là một kẻ nguy trang thôi.

Cừu Vô Ý nghe vậy, trong miệng cảm thấy ngọt, liền phun ra ba ngụm máu. Nguyên bản khí tức của y mạnh hơn Chu Thuận Thủy, nhưng hiện giờ đã thờ dốc dồn dập như nhau:

- Chu... Chu Hiệp Vũ!

Lúc này ánh lửa trên đất cũng đến lúc dầu hết đèn tắt, chỉ còn lại ngọn lửa màu xanh lam chao đảo, trông rất yếu ớt.

Một lúc sau Cừu Vô Ý mới miễn cưỡng nói:

- Nếu ngươi biết ta là ai, sẽ không đến gần lúc ta sắp chết như vậy.

Chu Thuận Thủy vốn định nhẫn nại, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Con người ít nhất vẫn muốn biết mình rốt cuộc chết bởi tay ai. Hai người bọn họ gần như dán sát, bị một thanh kiếm xuyên vào với nhau, bên cạnh còn có hai người chết, đó là hai cha con Khang Xuất Ngư. Ánh lửa trên đất lúc sáng lúc tối, chiếu rọi hai đại cao thủ lúc sắp chết vẫn cố gượng cười, trông rất đáng sợ.

Bên ngoài tiếng la giết vẫn không ngừng.

Cừu Vô Ý gượng gượng nói:

- Ta là thủ hạ cũ của Tổng lão tướng quân, người ta gọi là Cừu Mệnh Tướng Quân...

Chu Thuận Thủy thất thanh nói:

- Bính Mệnh Cừu Tướng Quân, Cừu Tây Môn!

Cừu Vô Ý cười khổ nói:

- Nếu ngươi biết ta là Cừu Tây Môn, ngươi tuyệt đối sẽ không sợ ý đến gần khi ta còn chưa tắt thở.

Chu Thuận Thủy lắc đầu nói:

- Đúng, ta thật sự quá sợ ý, quá đặc ý rồi.

Bởi vì “Bính Mệnh Cừu Tướng Quân” Cừu Tây Môn năm đó chiến đấu sa trường, xung phong hãm trận, công thành chiếm đất, nổi danh nhờ liều mạng, mấy lần toàn thân tẩm máu vẫn có thể giết hết kẻ địch mà không chết, cho nên được người ta xưng là “Cừu Mệnh Tướng Quân”.

Cừu Vô Ý gượng cười nói:

- Trong chiến dịch Đương Dương, ta trúng phải trọng kích của Yến Cuồng Đồ mà không chết, còn dùng một viên vô cực tiên đan. Ngươi muốn chờ ta chết trước, ư ờng...

Chu Thuận Thủy thờ dốc dồn dập, nhưng vẫn nói một câu:

- Đáng tiếc ngươi quên mất một chuyện.

Cừu Vô Ý biến sắc, y đã nhớ được, nhưng Chu Thuận Thủy vẫn quyết nói ra:

- Nhạc Phi... hắn bị nhốt ở sau tường... không ai... có thể cứu hắn... Mà Tái Ngoại Tam Quan Vương, đang ở Phong Ba đình... người đến cứu Nhạc Phi, thấy một... Giết một...

Cừu Vô Ý nghe đến đây giống như sấm sét giữa trời quang, tất cả trần tình đều biến mất, hô lớn:

- Tướng quân...

Y dùng sức rút thanh kiếm sau lưng, sau một tiếng “xoẹt”, máu bắn tung tóe. Y muốn rút kiếm để rời khỏi thân thể Chu Thuận Thủy, nhưng kiếm vừa rút ra thì tình khí đã hết, hai người lại dán vào nhau ngã xuống đất, không còn tiếng thở nữa.

Lúc này chỉ còn lại từng điểm lửa lam, bị thân thể hai người đè lên cũng lập tức vụt tắt.

Ngực đá trở lại tối tăm.

Bên ngoài gió tuyết rít gào.

Tiêu Thu Thủy nghe được tiếng kêu thứ hai của Hồng Hoa, lập tức dùng toàn lực lướt ra ngoài ngực, cũng không chú ý đến Cừu Vô Ý trong gian phòng đã tối om.

Lúc hấn lướt đến gian mật thất chứa cơ quan kia, Hồng Hoa mới đi được mấy bước, dầu sôi đang đổ xuống đầu, Hồng Hoa đã không kịp tránh.

Tiêu Thu Thủy hét lớn một tiếng:

- Hồng Hoa!

Hắn lập tức nhào đến, “bình” một tiếng đụng bay Hồng Hoa, thân hình hắn cũng không thu thể được ngã ra ngoài.

Sau đó hắn liền nghe được tiếng hét thảm của hai người.

Một người trong đó là Tiểu Khâu!

Tiêu Thu Thủy dùng chưởng nhấn vào vách tường một cái, đã triệt tiêu thể đi, nhanh như chớp quay lại trong phòng. Chỉ thấy hai người đang dính sát vào nhau, đã sớm đã bị dầu sôi thiêu chết, một người trong đó là Khâu Nam Cổ.

Tiêu Thu Thủy phát điên gào lên một tiếng:

- Tiểu Khâu!

Hắn dùng một chưởng đánh bay thi thể Hằng Bát, ôm lấy Khâu Nam Cổ. Lúc này dầu sôi trên người Khâu Nam Cổ vẫn rất nóng, Tiêu Thu Thủy trong lúc bị thương cũng không vận công chống lại, bị đốt phỏng mấy nơi, nhưng hắn giống như hoàn toàn không phát giác.

Tại khoảnh khắc này, Tiêu Thu Thủy có rất nhiều cảm xúc, hắn nhớ tới tình cảnh ngày trước tại Giáp Tú lâu, lúc Khâu Nam Cổ và Thiết Tinh Nguyệt xuất hiện; nhớ tới bọt nước văng lên trong chiến dịch Ô giang; nhớ tới Khâu Nam Cổ “miệng sắt” tranh cãi với người khác; nhớ tới niềm vui khi gặp lại ở Hoa Sơn, khí phách khi kháng địch ở Mạch thành... Nhưng người trong lòng hắn đã không còn sinh mệnh nữa, không còn hoài ức nữa, không còn tất cả mọi thứ, không kịp vấn hồi bất cứ điều gì...

Lúc này Hồng Hoa lại vọt vào.

Khâu Nam Cổ chết rồi, hắn dĩ nhiên là bị thương, nhưng hắn không ngờ lúc này lại nhìn thấy Tiêu đại ca.

Tiêu đại ca!

Quan binh càng lúc càng nhiều, quân hiệp đã dần dần không cầm cự nổi.

Ngay lúc này bên phía quan binh lại có thêm hai trợ thủ mạnh.

Đằng Lôi Kiếm Tẩu và Đoạn Môn Kiếm Tẩu.

Hai Kiếm Tẩu này, một người vừa xuất hiện liền tìm đến “Thiên Thủ Kiếm Viên” Lận Tuấn Long, một người khác quần lấy Sài Hoa Lộ.

Thiên Thủ Kiếm Viên vốn đã luống cuống tay chân, nhưng thấy Đoạn Môn Kiếm Tẩu xông tới, kiếm pháp đặc sắc, lòng háo thắng nổi lên, liền so kiếm với đối phương, nhưng trên người lại có thêm vết thương do người khác nhân cơ hội tập kích.

Lận Tuấn Long quát lên:

- Lão bất tử, có gan thì đánh nhau với ta lúc bình thường, bây giờ thì không đáng là anh hùng...

Đoạn Môn Kiếm Tẩu nghe vậy liền thu kiếm nói:

- Được, chờ đến khi một đầu một lại so tài với ngươi.

Nhưng nhất thời hắn cũng không biết nên tấn công ai. Tại chiến dịch núi Đan Hà, phần lớn những người này đều từng chung hoạn nạn với hắn.

Đằng Lôi Kiếm Tẩu tuy chỉ còn lại một tay, nhưng kiếm pháp không giảm, ép cho Sài Hoa Lộ lúng ta lúng túng. Lý Hắc liền xông đến cứu viện, một cước quét trúng huyệt “Ủy Trung” trên chân Đằng Lôi Kiếm Tẩu.

Đằng Lôi lập tức mềm nhũn ngã xuống. Nhưng Lý Hắc vừa phân tâm như vậy, mười bảy mười tám tên cầm quân hung thần ác sát lập tức đao thương đâm tới. Mắt thấy Lý Hắc sắp sửa mất mạng, ngay lúc này chợt nghe một tiếng sét đánh, đồng thời một thanh kiếm bay xuống, liên tục xuất ra mười tám kiếm, còn nhanh hơn tốc độ bọn quan binh đâm xuống một thương.

Huyệt “Linh Đạo” trên tay mười bảy mười tám người kia đồng loạt bị đâm trúng, binh ào ào rơi xuống đất khí leng keng. Lý Hắc tròn to mắt, há hốc mồm kêu lên:

- Đại ca!

Tiếng gọi này khiến quần hùng rung động.

Nhất thời quần hiệp phấn chấn tinh thần. Tiêu Thu Thủy đã dùng một chiêu khoái kiếm ngộ ra khi quan sát võ nghệ của Liễu Tùy Phong, đó là “Thiểm Điện Kinh Hồng”, liên tục đâm thương mấy chục người, sĩ khí tăng cao. Hồ Phúc dùng kim đao mạnh mẽ quét ngang, đồng thời hét lớn:

- Đại ca, huynh đến rồi!

Thiết Tinh Nguyệt chợt nắm lấy một người, dùng làm vũ khí càn quét ra, kêu lên:

- Con mẹ nó nguoi đến rồi!

Lời còn chưa dứt, chợt thấy Hồng Hoa đỡ đỡ đứng sau lưng Tiêu Thu Thủy, hai tay ôm ngang lấy một người.

Thiết Tinh Nguyệt kêu lên một tiếng như xé đứt ruột gan:

- Khâu Thiết Khâu!

Hắn không để ý tất cả chạy vội tới, những quần hiệp khác thấy Khâu Nam Cổ đã chết cũng thất kinh, bị phấn như điên, mở một đường máu lao thẳng đến thi thể chỗ Tiêu Thu Thủy, Hồng Hoa, Khâu Nam Cổ.

Lận Tuấn Long mặc dù lớn tuổi, nhưng rất khâm phục Tiêu Thu Thủy. Y không để ý rằng Khâu Nam Cổ đã chết, vẫn hô lên:

- Đại ca, huynh đến rồi, ta đã nhìn thấy người trong lòng huynh rồi, thật là đẹp, trắng trắng, xinh xinh, tuyệt tuyệt... hur hur!

Tiếng “hur hur” cuối cùng không phải hình dung, mà là tiếng phát ra khi cái miệng trúng phải một đao.

Tinh thần Tiêu Thu Thủy rung động, đột nhiên hỏi:

- Đường Phương?

Đường Phương cũng có mặt?

Lận Tuấn Long ngăn ra. Trần Kiến Quý kêu lên the thé:

- Đường Phương tỷ đã đến rồi!

Đường Phương, Đường Phương cô đã đến rồi?

Tiêu Thu Thủy hô lớn:

- Đường Phương cô đang ở đâu?

- Tôi ở đây.

Chỉ nghe một giọng nói trong trẻo cất lên, dịu dàng giống như băng tuyết mùa đông bị bàn tay nhỏ bé của nắng xuân ấm áp gỡ tan.

Tiêu Thu Thủy nhìn qua, trong ngàn người vạn người chỉ trông thấy lúm đồng tiền của nàng.

Đường Phương!

Tiêu Thu Thủy không để ý tới gì nữa, lập tức chạy thẳng qua. Mặc dù hắn đã quên kẻ địch, quên tấn công, cũng quên ngăn cản, nhưng trên người tự nhiên sinh ra một loại khí thế và khí lưu bức người, đánh vỡ toàn bộ những kẻ muốn đến gần ám sát hắn, đây chính là cực hạn của pháp quyết “Ngã Vô”.

Sau đó hắn chạy vội đến trước mặt Đường Phương.

Ngay lúc này ánh lửa bùng lên.

Trong tiếng la giết rung trời, lại có một đám người ngựa chạy tới, tập kích sau lưng cấm quân, bắn tên, châm lửa, đánh lén, mở ra một đường máu trong vòng vây như như thùng sắt của cấm quân.

Nguyên lai là đám người võ lâm được Cừu Vô Ý an bài trước đó để yểm hộ rút lui, liên hợp với hảo hán Cái Bang chặn đánh phía sau cấm quân, để cho những cao thủ võ lâm đến cứu Nhạc tướng quân có thể bình yên đi ra.

Do đó trận tuyến của cấm quân rối loạn, nhưng phía đông nam lại vang lên tiếng bước chân, ánh lửa sáng như ban ngày, hiển nhiên lại có một nhóm quân mã khác chạy tới.

Tiêu Thu Thủy gặp được Đường Phương, chỉ thấy hai gò má của nàng trắng như tuyết, có mấy đóa hoa tuyết rơi trên búi tóc nàng. Hắn dường như đã quên ánh máu ánh đao bên cạnh, chỉ muốn dùng tay gạt đi giúp Đường Phương.

Nhưng lúc này hắn mới nhớ tới mình và Đường Phương thực ra không thân thiết lắm. Chỉ là lúc ở Hoán Hoa kiếm lư đến bên bờ sông Tương, hai người đã xem mấy ngày gặp nhau ngắn ngủi giống như ba đời bảy kiếp. Trong ly biệt sau này, hai người càng cảm thấy chỉ có hoài niệm sâu sắc. Mà hôm nay thật sự gặp được, lại không biết phải nói gì.

Một lát sau Tiêu Thu Thủy mới nhớ ra, liền hỏi:

- Thương thế của cô... đã khỏi chưa?

Đường Phương cười rạn rờ. Tiêu Thu Thủy lại chợt nhảy dựng lên:

- Ta... ta phải đi rồi!

Đường Phương giống như không tiếp nhận nổi câu này, liền ngăn ra hỏi:

- Huynh... huynh đi đâu?

Tiêu Thu Thủy nói:

- Nhạc nguyên soái... đang trên đường bị áp giải đến Phong Ba đình xử trảm!

Sắc mặt Đường Phương lập tức trắng bệch. Lúc này hai người mới phát hiện, trong mấy câu đối thoại ngắn ngủi này, không biết đã có bao nhiêu quan binh đánh lén bọn họ, nếu không phải mấy huynh đệ ở đó tận lực ngăn cản, bọn họ đã sớm không còn ở nhân gian rồi.

Chợt nghe trong tiếng binh khí va chạm có một giọng nữ kêu lên:

- Tiêu đại ca, Phương tỷ, đi mau...

Thì ra là Y Tiểu Thâm dẫn người giết vào. Tiêu Thu Thủy gạt đầu một cái, quay người chỉ huy các huynh đệ giết ra một đường máu.

Lúc này tình hình vô cùng hỗn loạn, đệ tử Cái Bang xông vào đã phân tán chủ lực của đám quan binh, sau đó bị đám Tiêu Thu Thủy dễ dàng đánh tan. Trần Kiến Quý đề nghị:

- Không bằng đốt lửa thiêu cháy sạch sẽ, để quan binh bận chữa cháy cũng tốt.

Tiêu Thu Thủy lắc đầu nói:

- Như vậy sẽ khiến cho phạm nhân vô tội trong phòng giam cũng bị chết cháy.

Thiệt Tình Nguyệt lệ rơi đầy mặt, mắng chửi:

- Chết cháy thì chết cháy, bọn chúng đã giết Tiểu Khâu, cùng lắm thì mọi người cùng chết!

Hồ Phúc vốn khoan dung nhân hậu, liền kiên quyết nói:

- Không được! Oan có đầu, nợ có chủ, không thể làm như vậy!

Cặp mắt Lý Hắc đảo một vòng, lại nói:

- Không bằng thả hết phạm nhân ra, để phạm nhân tự mình vượt ngục, quan binh cũng phải bận rộn, chẳng phải tốt rồi sao!

Lúc này Hồng Hoa lên tiếng:

- Có một số phạm nhân thật sự phạm tội, thả như vậy chẳng phải là tạo nghiệt sao?

Đường Phương nói:

- Phạm nhân trốn ra, tay không tấc sắt, sẽ bị cho là cùng nhóm với chúng ta, ngược lại càng bị trị tội nặng hơn, quá hại bọn họ rồi!

Bọn họ vừa đánh ra đường máu, vừa lớn tiếng nói chuyện, hào khí giống như quyết chiến sa trường. Lúc bọn họ xông ra Đại Lý ngục, quân mã đã chạy đến gần, Tiêu Thu Thủy liền hét lên ra lệnh “chia thành tốp nhỏ”, đám hảo hán võ lâm liền chia thành từng nhóm bỏ chạy. Do đó quan binh trở nên rối loạn, không biết nên đuổi theo nhóm nào.

Tiêu Thu Thủy dẫn theo đám người Đường Phương, Thiết Tinh Nguyệt, Đại Đỗ hòa thượng, Trần Kiến Quý, Lý Hắc, Hồ Phúc, Lận Tuấn Long, Hồng Hoa, Thi Nguyệt, Lâm công tử, Sài Hoa Lộ, từ trong hẻm tối vừa chiến vừa chạy, cuối cùng Sài Hoa Lộ bị cung thủ mai phục trong hẻm bắn chết, chỉ còn lại mười một người giết ra công thành Lâm An.

Mười một người trốn vào nơi vắng vẻ, chạy một trận khiến mọi người đều cảm thấy hơi đuối sức. Tiêu Thu Thủy dừng lại, chỉ thấy trong thành ánh lửa chiếu đỏ cả trời, công thành nguy nga. Có hai lão nhân giống như tiểu phu đi ra quan sát, một người mắt híp lại giống như đuôi cá, khô khốc nói:

- Thế nào rồi? Là Kim tặc giết vào trong thành sao?

Một người khác cất giọng khàn khàn:

- Giết vào trong thành rồi? Vậy còn đánh cái gì nữa? Đại quan triều đình chúng ta không phải sớm chuẩn bị mở cửa nghênh đón sao?

Lão nhân ban đầu kia suy nghĩ một chút, nói:

- Có thể không phải Kim tặc, mà là Thát tử?

Lão nhân thứ hai lẩm bẩm:

- Dù sao cũng như nhau, miếng thịt này ai thấy đều muốn chia phần một chút, mà miếng thịt này cũng vui vẻ bị người ta xâu xé.

Lúc này lão nhân thứ nhất mới liếc về phía đám người Tiêu Thu Thủy, sợ là quan binh hoặc tặc binh, vội kéo kéo tay bằng hữu của lão, ra hiệu không nên nói nhiều. Bằng hữu của lão tỉnh tỉnh nóng nảy, ngược lại càng lớn tiếng nói:

- Sợ cái gì! Quan cũng thuế nặng, giặc cũng thuế nặng, quân cũng chết, không quân cũng chết, có gì ghê gớm!

Lão nhân kia than thở nói nhỏ:

- Chỉ sợ người ta muốn người sống không được, chết không xong... vẫn nên trở về uống rượu thôi!

Lão nhân thứ hai hậm hực bị lão nhân thứ nhất kéo vào trong nhà lá uống rượu. Lúc này trên đất tuyết chỉ còn lại đám người Tiêu Thu Thủy, tuyết rơi càng lúc càng nhỏ, nhưng tuyết đọng lại càng lúc càng dày.

Hồng Hoa đặt thi thể Khâu Nam Cổ trên đất tuyết, chỉ thấy một bên mặt hấn bị ánh lửa xa xa chiếu đến đỏ bừng, một bên mặt lại bị ánh tuyết chiếu đến nhợt nhạt. Đại Đỗ hòa thượng quỳ xuống, lẩm bẩm nói:

- Tiểu Khâu, Tiểu Khâu, ngươi đừng đùa nữa, mau mở mắt đi; Tiểu Khâu, Tiểu Khâu, ta biết ngươi là một anh hùng hảo hán, chúng ta đã đánh qua bao nhiêu trận rồi, một trận nhỏ này, ta biết ngươi không chết được... ngươi tuyệt đối không thể chết được!

Khâu Nam Cổ đương nhiên không trả lời. Vài đóa hoa tuyết rơi xuống trên mặt hấn, hấn cũng chưa từng nhúc nhích, hấn thật sự đã chết rồi. Nhưng Đại Đỗ hòa thượng vẫn không tin hấn đã chết.

Cho nên Đại Đỗ hòa thượng nói:

- Ngươi đừng chết có được không?

Hấn nói xong lại nức nở quỳ xuống, nói:

- Chúng ta đừng đùa nữa có được không? Ngươi mau tỉnh dậy đi, nếu không chúng ta lại thiếu mất một người rồi. Không phải chúng ta đã nói muốn cả đời cả kiếp đi theo đại ca sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyết [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Thiệt Tinh Nguyệt khóc rống lên, bi thương nói:

- Tiểu Khâu ngươi đừng chết, ta... ta không cãi nhau với ngươi nữa, không có ngươi thì bảo ta cãi nhau với ai trong thiên hạ đây...

Gió bắc ở phương xa còn đang gào thét, quang cảnh trong tầm mắt dần dần hiện rõ, nhưng ánh mặt trời cũng rét lạnh, không hòa tan được băng tuyết...

Đại Đổ hòa thượng vẫn không chịu tin Khâu Nam Cô đã chết, cho nên khẳng khái nói:

- Nhất định là ta và ngươi cãi nhau quá nhiều, niệm kinh quá ít, ngươi mới không chịu chịu tính dạy. Ta phải niệm một ngàn lần kinh văn cho ngươi, ngươi sẽ ngồi dậy nói chuyện với ta.

Đại Đổ hòa thượng nói xong liền cúi đầu chấp tay trên đất tuyết, lần đầu tiên thành kính niệm kinh phật.

Đường Phương cũng khóc, vùi mình vào khuỷu tay Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vỗ nhẹ lên vai Đường Phương. Đường Phương rời khỏi người Tiêu Thu Thủy, chỉ thấy ánh mắt của hắn như đang nhìn về núi xa...

Tiêu Thu Thủy quý xuống, ngực hắn còn đang chảy máu. Hắn đập đầu ba cái khiến cho tuyết lồm xồm một mảng, nói từng chữ từng câu:

- Tiểu Khâu, ngươi nhắm mắt đi, chuyện mà ngươi chưa làm xong, bây giờ ta sẽ đi làm.

Sau đó hắn đột ngột đứng lên. Mọi người đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai bên tóc mai của hắn bắt đầu có vết trắng như sương. Lại nghe hắn nói:

- Nhạc nguyên soái đã bị áp giải đến Phong Ba đình, tốc độ của ta nhanh nên đi trước một bước... các người hãy chôn cất Tiểu Khâu cho tốt rồi lập tức chạy tới!

Nói xong câu này, Tiêu Thu Thủy lại cầm bàn tay nhỏ bé của Đường Phương hỏi:

- Cô có đi không?

Đường Phương có ngàn vạn lời nhưng không biết nói từ đâu, nhất thời cảm thấy rất khổ sở:

- Bà cố sẽ không để tôi ra ngoài... đây là cuối cùng lão nhân gia cho phép tôi...

Tiêu Thu Thủy nói:

- Ta phải cứu Nhạc tướng quân. Sau khi xong chuyện, cho dù trời long đất lở ta cũng sẽ tìm cô.

Mấy câu này hắn nói một cách kiên quyết, giống như “mùa đông sấm chớp mùa hè tuyết rơi, trời đất hợp nhất, mới dám cùng người chia lia”. Sau khi nói xong hắn đã ở cách đó một trượng, chỉ nghe lời nói của hắn vẫn ở trong gió truyền đến:

- Cô hãy chờ ta!

Giọng nói kia chấn động khiến cho một cục băng trên ngọn cây giòn giã rơi xuống, mảnh băng trắng xóa bắn ra đầy đất. Đôi mắt đẹp của Đường Phương rung rung, nhặt lên một mảnh, rất nhanh mảnh băng kia đã hóa thành nước, hòa tan giữa bàn tay nhỏ bé trắng trẻo không thấy nữa.

Phong Ba đình tuyết rơi nhiều, trên đình, trong đình, ngoài đình đều một màu trắng xóa.

Một chiếc xe tù đang lộc cộc đi đến mục tiêu, bốn người trên ngựa đồng loạt nhảy xuống.

Người cưỡi ngựa đi đầu là một võ tướng, hắn lật người chày xuống nghiêm nghị có uy, lúc đáp xuống đất gần như tuyết lồm đến đầu gối. Bước chân của người này rất lớn, đi một bước thì giống như người thường đi ba bước.

Nhưng ba người phía sau hắn lại trái ngược.

Trong ba người này, một người là lão nhân khô gầy, vừa lùn vừa nhỏ, giống như bị tuyết trắng phủ lên sẽ biến mất; một người khác là lão bà, trong ánh mắt có sự cao ngạo không nói thành lời, tuy mặc áo vải thô nhưng khí chất lại giống như nhất phẩm phu nhân; người cuối cùng lại là một đứa trẻ buộc tóc cao ngắn, tướng mạo rất khả ái.

Lão già trong ba người, lúc đáp xuống trên đất tuyết chỉ có một vết tích nhàn nhạt như chân chim.

Lão bà trong ba người, từ lúc nhảy xuống lưng ngựa cho đến khi bước đi, trên đất tuyết không có một chút vết tích nào.

Đứa trẻ kia lại giống như người thường, đáp xuống hai dấu chân không sâu không cạn, giống như bình thường đi trên đất bùn.

Cho đến lúc đi vào trong đình, bước chân của hắn đạp lên phiến đá cứng rắn, vẫn lưu lại hai dấu chân không sâu không cạn, giống như bình thường đi trên đất bùn.

Thái độ của võ quan kia đối với mấy chục tên binh sĩ áp giải xe tù rất cộc cằn, nhưng đối với ba người phía sau lại vô cùng kính cẩn, giống như chỉ cần chọc giận ba người này một chút thì sẽ bị ăn tát.

Mà lúc này hắn thật sự bị ăn tát.

“Bốp!”

Lão đầu khô gầy thấp bé kia chậm rãi thu tay, lại không hề thấy lão xuất thủ. Khi nghe được tiếng bàn tay vang lên, lão đã tát tên quan tướng kia một cái, đang từ từ thu tay lại, đồng thời mắng:

- Bà nội ngươi, sao không phải binh đóng ở đây trước! Chẳng lẽ không biết khâm phạm trong xe là kẻ mà người người muốn cướp sao!

Tên võ quan kia vốn cũng là trọng tướng có tiếng trong triều, họ Dương, tên Nghi Trung. Tần Cối lệnh cho hắn giám sát xử trăm Nhạc Phi tại Phong Ba đình. Hắn sợ ba vị khách quý của Tần tướng gia này giống như sợ rắn rết, chỉ lo đắc tội một chút, mình ném đi chức quan còn không quan trọng, nhưng làm liên lụy tới một nhà lớn nhỏ thì đúng là ăn không được, gánh không xong.

Nhưng một cái tát kia quả thực oan uổng, hắn đành phải ra vẻ đau khổ nói:

- Vâng, vâng, có điều...

Lời còn chưa dứt, trên mặt lại trúng một cái tát. Lần này người động thủ là lão bà kia, nhưng thoát nhìn bà ta lại không hề động tay, cũng không hề thu tay lại.

Tay của bà ta vẫn luôn đặt trong tay áo, thần sắc lạnh lùng kiêu ngạo như hoa mai lẻ loi trong tuyết, điểm xuyết đầu cành.

Giọng nói của bà ta cũng cao ngạo như hoa mai, lạnh lùng nói:

- Ngươi đã không bố trí binh sĩ ở đây, còn muốn cãi chày cãi cối “có điều” cái gì!

Dương Nghi Trung có thể nói là oan không đường kẻ, lúng túng nói:

- Vâng... vâng... nhưng mà...

Đôi mày bạc của lão bà kia mày bạc đột nhiên nhướng lên, quát lớn:

- Đã như vậy, lại “nhưng mà” cái gì!

Dương Nghi Trung càng sợ hãi, yếu ớt nói:

- Không phải, không phải, phải, chỉ là...

Đôi mày trắng của lão bà kia lại nhướng lên. Chợt nghe trên đình có một giọng nói rất ý vị động lòng người cất lên:

- Chỉ là hắn thật sự có đóng binh ở đây, nhưng hiện giờ lại không thấy nữa.

Miệng của Dương Nghi Trung mở to. Đầu của lão nhân kia nhanh chóng ngược lên. Đôi mày bạc của lão bà kia lại dựng thẳng. Đứa bé kia thì cười nham, ngồi xổm xuống cầm một cành khô, vẽ tranh trên tuyết cạnh đang phủ lên sân đá.

Lão bà cười lạnh nói:

- Trên giang hồ người có thể nấp trên đầu ba người chúng ta mà không bị phát giác, giọng nói lại trẻ như vậy, ngoại trừ Triệu Sur Dung thì còn có ai?

Chỉ nghe tiếng cười nhàn nhạt như chuông bạc cất lên, nói:

- Đúng vậy, sẽ không có ai nữa.

Một người bông bênh đáp xuống, rơi vào trong đình, lại hành lễ gấp mặt.

Cô gái này mặc áo lụa màu cam, hơi có vẻ phong sương. Lão đầu khô gầy kia liền quát lên:

- Triệu Sur Dung, ngươi không làm áp trại phu nhân của Quyền Lực bang cho tốt, chạy đến đây làm gì?

Triệu Sur Dung duyên dáng nói:

- Còn không phải là muốn thấy phong thái của Tam Quan Vương sao.

Lão đầu và lão bà kia đều cười lớn:

- Không phải chứ? Vì xe tù này thì đúng hơn!

Triệu Sur Dung vẫn cười nói:

- Đại sự có thể mời được Tam Quan Vương từ quan ngoại đến đây, tiểu nữ cũng rất quan tâm.

Lão bà kia lạnh lùng nói:

- Vậy người đứng trên con đường nào?

Triệu Sur Dung nói:

- Trên con đường xin ba vị giờ cao đánh khề.

Lão bà quả quyết nói:

- Không được! Nhận ủy thác của người, phải hết lòng với việc của người. Tần tướng gia đối xử với chúng ta không tệ, Nhạc Phi không thể tha!

Giọng nói của Triệu Sur Dung cũng trở nên lạnh lẽo, cười nhạt một tiếng, trong ý cười có sự chế nhạo không nói ra:

- Không ngờ quan ngoại Tam Quan Vương lại là kẻ không phân thị phi, không biết tốt xấu như vậy!

Nguyên lai quan ngoại Tam Quan Vương này chính là ba người có khinh công thứ nhất, thứ hai và thứ ba trong thiên hạ, bao gồm Bách Lý Hàn Đình, Thiên Lý Cô Mai và Vạn Lý Bình Nguyên.

Thực ra trong ba người Tam Quan Vương, Vạn Lý Bình Nguyên là người danh xướng với thực nhất. Hẳn chẳng những khinh công đứng đầu, nội công và kiếm pháp cũng siêu việt tại quan ngoại. Cho nên có người nói, trong quan ngoại Tam Quan Vương này, Quan Vương quan trọng nhất có thể xem là Vạn Lý Bình Nguyên.

Lão đầu khô gầy kia đột nhiên quát lên:

- Nói nhiều với loại yêu phụ này làm gì, sư tỷ, để ta xé ả ra làm tám mảnh rồi nói sau!

Triệu Sur Dung mỉm cười nói:

- Hàn Đình Quân, người tráng kiện hơn ngày trước, đáng tiếc vẫn chưa hết ngu ngốc. Người nghĩ xem ta đã đến đây, nếu không nắm chắc thì dám tìm ba vị tiền bối sao? Ta nào có gan này!

Sắc mặt Bách Lý Hàn Đình trầm xuống, nhìn chung quanh nói:

- Lý Trầm Chu cũng tới rồi?

Triệu Sur Dung chỉ cười không đáp. Lão bà kia lạnh lùng nói:

- Rốt cuộc Quyền Lực bang đã mai phục bao nhiêu tên, lăn ra hết đi!

Triệu Sur Dung cất giọng trong trẻo véo von:

- Bọn họ không phải bóng nhưng, làm sao lăn ra được, đến lúc cần thiết thì bọn họ sẽ tự đi ra, Cô Mai tỷ tỷ cần gì phải sốt ruột!

Lão bà này chính là người khinh công đứng thứ hai trong Tam Quan Vương, Thiên Lý Cô Mai. Chẳng lẽ đứa bé kia lại là Vạn Lý Bình Nguyên, người đứng đầu quan ngoại Tam Quan Vương!

Chỉ thấy đứa bé kia vẫn đang chăm chú về tranh linh tinh trên đất, lại lạnh nhạt nói một câu:

- Không thể nào.

Triệu Sur Dung cố ý nói:

- Hử?

Mí mắt của đứa bé kia cũng không nhướng lên, nói:

- Dọc đường Lý Trầm Chu còn ngăn cản người tới cứu Nhạc Phi. Hẳn muốn mượn cái chết của Nhạc Phi để tạo thành địa vị siêu nhiên cho quân phản loạn của hắn, hắn sẽ không đến cứu Nhạc Phi.

Nói tới đây hắn ngừng lại một chút, cảnh khô trong tay cũng dừng về một chút, sau đó mới nói:

- Nhất định Lý Trầm Chu cũng không biết người tới, nếu hắn biết thì chắc chắn sẽ không đồng ý, cho nên chỉ có một mình người tới mà thôi.

Hắn nói chuyện bình bình đạm đạm, sau khi nói xong câu cuối mới lạnh nhạt ngẩng đầu lên, đảo mắt qua Triệu Sur Dung một lần. Triệu Sur Dung chỉ cảm thấy hai ánh mắt kỳ dị như hai luồng điện lạnh, nhìn thẳng vào nội tâm của nàng, mà ánh mắt kia lại khiến nàng không rét mà run, chỉ hận không thể xèo xuống những nơi bị hắn nhìn vào.

Mà người này chẳng qua là một đứa trẻ thích vẽ nguệch ngoạc mà thôi.

Nhưng hắn lại là người đứng đầu Tam Quan Vương, Vạn Lý Bình Nguyên.

Tiêu Thu Thủy đề khí chạy thẳng tới, đã chạy thật lâu, mưa gió trước mặt gào thét thổi tới, cả người hắn dính đầy hoa tuyết, nhưng trong nháy mắt hoa tuyết lại bốc hơi, biến mất.

Chạy được một lát, Tiêu Thu Thủy biết Phong Ba đình đã ở gần, nhưng toàn thân hắn cũng ướt đẫm, không biết là mồ hôi hay nước tuyết.

Trong lúc chạy nhanh, Tiêu Thu Thủy chợt giơ tay nắm lấy một nhánh tùng, khéo léo ổn định thân hình đang phi nhanh không thể dừng gấp, hơn nữa còn hóa giải lực thừa. Hắn thở dốc một hồi, mới phát giác mình thở rất không bình thường.

Đã rất lâu hắn không thở dồn dập đến như vậy.

Ngay lúc này hắn phát giác trên nhánh tùng kia có máu.

Máu là ảm ảp.

Hắn mới phát hiện đó là máu của mình.

Máu từ trên ngực hắn chảy xuống.

Hắn đã chiến đấu với Chu Thuận Thủy trong ngực đá, tuy đã gọt đứt năm ngón tay của Chu Thuận Thủy, nhưng cũng bị trúng một trảo của đối phương.

Trảo công của Chu Thuận Thủy quả nhiên không thể xem thường.

Muốn cứu Nhạc Phi nhất định còn phải ác đấu một phen, trong lúc bị thương đi chuyến này thật sự là bất trí.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hưu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện cứu Nhạc tướng quân, Tiêu Thu Thủy lại không thể nghỉ ngơi được, lập tức muốn lên đường.

Chợt nghe một giọng nói hơi mệt mỏi thông thả cất lên:

- Đệ không cần vội, bây giờ chạy tới vẫn còn kịp.

Tiêu Thu Thủy giật mình, chỉ thấy trên đất tuyết trắng xóa có một người áo trắng đang ngồi thẳng, thần thái nhàn nhã, mắt mang chí lớn, mày như núi xa... không phải Lý Trầm Chu thì là ai!

Lý Trầm Chu cười nhạt, trong nụ cười có vẻ mỗi một không kể xiết, lại nói:

- Đội xe tù vừa đi qua không lâu, đại khái còn chưa hành hình.

Tiêu Thu Thủy khàn giọng nói:

- Lý bang chủ...

Lý Trầm Chu nói:

- Gọi ta là Lý Trầm Chu.

Tiêu Thu Thủy không gọi nữa, cũng không nói nữa.

Tuyết hiu hiu thổi tới, lúc có lúc không, trên người cả hai đều dính đầy hoa tuyết.

Một lúc lâu sau Tiêu Thu Thủy mới nói:

- Ta phải đi cứu Nhạc nguyên soái.

Lý Trầm Chu gật đầu nói:

- Ta biết.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Huynh có muốn đi cùng không?

Lý Trầm Chu lắc đầu, nụ cười rất mệt mỏi:

- Ta không đi, đệ cũng không cần đi. Sau khi Nhạc Phi chết, đệ tới làm tổng quản trong bang ta, trong ba tháng diệt Tống, trong ba năm lui Kim, đệ thấy có được không?

Máu nóng dâng trào trong cổ họng Tiêu Thu Thủy, khàn giọng nói:

- Bang chủ, nếu Quyền Lực bang thật sự có lòng trừ bạo, Tiêu Thu Thủy thề chết đi theo; nhưng Nhạc nguyên soái là trọng tướng phe ta, là anh hùng độc sức kháng Kim, sao không cứu y ra trước để trợ giúp sự nghiệp phục quốc?

Lý Trầm Chu cau mày, sau đó lại dần ra, nói một cách đơn giản:

- Không được.

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra, hỏi:

- Tại sao?

Lý Trầm Chu lạnh nhạt nói:

- Có mặt Nhạc Phi, anh hùng hào kiệt trong thiên hạ đều nghe theo hần. Mấy năm nay thực lực của Quyền Lực bang giảm mạnh, không thể tranh giành với hần. Mà Nhạc Phi lại ngu trung với đương kim hoàng đế, không thể giúp bên phía chúng ta.

Tiêu Thu Thủy tức giận, lớn tiếng nói:

- Thực ra phân bên này bên kia cái gì? Mọi người đều kháng Kim trừ bạo, cứu vạn dân trong nước sôi lửa bỏng, cần gì phải phân ra hai bên?

Ánh mắt Lý Trầm Chu bỗng nhiên biến đổi.

Biến thành giống như một họa sĩ cuồng nhiệt, đang nhìn tác phẩm đặc ý nhất mà y vừa mới hoàn thành:

- Đệ sai rồi. Đại trượng phu không thể một ngày không có quyền, người sống trên đời, cần phải có chí đứng trên vạn người.

Tiêu Thu Thủy trả lời một câu:

- Cứu thiên chí tôn và người thường có gì khác biệt? Chỉ cần vui vẻ sống qua một đời, cần gì phải xưng vương xưng đế?

Hai bàn tay của Lý Trầm Chu đột nhiên nắm chặt, sau đó lại buông lỏng, cười nói:

- Đệ và ta vốn là hai người rất khác biệt, chỉ có vài điểm rất giống nhau mà thôi.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Có lẽ chúng ta vốn là cùng một loại người.

Lý Trầm Chu lắc đầu nói:

- Nếu như ta không theo đệ đi cứu Nhạc Phi, hoặc không cho đệ đi, vậy thì rất khác biệt, đúng không?

Tiêu Thu Thủy hiên ngang nói:

- Lý bang chủ, trong suy nghĩ của ta, huynh vẫn là một nhân vật tài giỏi. Thử nhớ ta luôn nghĩ, Yến Cuồng Đồ, Lý Trầm Chu, Chu Đại Thiên Vương thật

sự là Tam Quan Vương của võ lâm Trung Nguyên. Lần đầu ta gặp huynh tại Nga Mi, cũng có lòng muốn triều bái thánh giả... Nếu huynh thật sự là anh hùng, vậy thì nên để anh hùng khác được sống.

Lý Trầm Chu trầm ngâm một lúc, liếc nhìn đối phương, hỏi:

- Đệ muốn nói... để Nhạc Phi được sống?

Tiêu Thu Thủy nói như đinh đóng cột:

- Đúng.

Lý Trầm Chu cười nhạt nói:

- Cứu Nhạc Phi rồi, đệ sẽ tình nguyện gia nhập dưới trướng của ta?

Tiêu Thu Thủy thần thần nói:

- Được. Chỉ cần không trái với nguyên tắc của Thần Châu Kết Nghĩa.

Lý Trầm Chu gật đầu nói:

- Dụ hoặc này thật không nhỏ.

Y cười cười lại nói:

- Bất kể bang hội tập đoàn nào, có được loại người như đệ và đám anh em của đệ, đều sẽ trở nên rất ghê gớm.

Tiêu Thu Thủy thành khẩn nói:

- Rất mong bang chủ cùng đi cứu Nhạc tướng quân, đó là việc nghĩa mà anh hùng hảo hán cần làm!

Lý Trầm Chu cười nhạt hỏi lại:

- Đây là đề nghị đầu tiên sau khi đệ vào bang?

Lý Trầm Chu cười cười lại nói:

- Vừa rồi đệ nói ta nên để anh hùng chân chính được sống. Lúc ta vừa mới gặp đệ, thực lực của đệ không đủ, vốn có thể ra tay giết đệ ngay lập tức, nhưng ta lại không làm như vậy.

Tiêu Thu Thủy kiên cường nói:

- Đây là chuyện đương nhiên.

Câu này lại khiến Lý Trầm Chu ngẩn ra, hỏi lại:

- Vì sao lại đương nhiên?

Tiêu Thu Thủy nghiêm trang nói:

- Bởi vì nếu ta là Quân Lâm Thiên Hạ Lý Trầm Chu, ta cũng sẽ để thế hệ sau có cơ hội quật khởi.

Lý Trầm Chu ngẩn ra, chợt cười lớn ba tiếng, chỉ nghe toàn thân y khẽ vang lên tiếng lốp đốp, băng tuyết dính trên vạt áo, tóc mai, mu bàn tay và trên mặt đều bị chấn động vỡ tan:

- Tốt, tốt, tốt!

Y liên tục nói ba chữ “tốt”, sau đó nói:

- Ngày đó ta không giết đệ, chính là vì thấy đệ có dũng khí bình thiên hạ này!

Y ngừng một chút, lại nói:

- Ngày đó ta không giết đệ, bây giờ đương nhiên cũng không hối hận...

Tiêu Thu Thủy nói:

- Bang chủ là một người kiêu ngạo, bang chủ không cần hối hận!

Lý Trầm Chu lại mặt mũi mỉm cười nói:

- Đại trượng phu có thể sống không hối tiếc, chết không hối hận, đúng là nói thì dễ nhưng làm thì khó... e rằng chỉ có người như Yên Cuồng Đồ mới có thể làm được mà thôi.

Trong lòng Tiêu Thu Thủy khẽ động, đang muốn nói “Yên Cuồng Đồ cũng có chuyện di hận”, nhưng khi muốn nói cho Lý Trầm Chu biết về thân thế của y, Lý Trầm Chu lại đột nhiên đề xuất một chuyện:

- Người giảng hồ truyền, mấy năm nay kháng Kim, đệ và Sư Dung ở cùng nhau, có khá nhiều lời đồn, đệ có biết không?

Câu hỏi này khiến Tiêu Thu Thủy ngẩn ra. Trước giờ hẳn làm việc không ngại những lời đồn vô căn cứ, nhưng Triệu Sư Dung lại là người của Lý Trầm Chu, chuyện như vậy thử hỏi ai có thể không hề hoài nghi, bình chân như vại?

Lý Trầm Chu khẽ mỉm cười nói:

- Người khác đã thuật lại như vậy, lời đồn này rất bất lợi với ta, đệ có biết không?

Bề ngoài phong thái của y vẫn như ngày thường, nhưng chẳng biết vì sao, trong trời băng đất tuyết này lại giống như có một ngọn lửa lớn đang bùng cháy, giống như một chiếc nĩa sắt nướng đến đỏ rực đang cắt vào tâm can thống khổ của y.

Sư Dung, Sư Dung... muội cũng giống như hán, khẳng khẳng muốn cứu Nhạc Phi... nói cái gì dân tộc đại nghĩa, nói cái gì thuận theo thời thế, rốt cuộc là các người muốn giúp ai?

Ta lại không cứu!

Triệu Sư Dung lặng lẽ đi cứu Nhạc Phi, bởi vì nàng biết Lý Trầm Chu nhất định không đồng ý.

Nàng biết làm như vậy chẳng khác nào đổi nghịch với Lý Trầm Chu, nhưng nàng cũng biết, nếu Lý Trầm Chu thật sự ngăn chặn tất cả nghĩa sĩ đi cứu Nhạc Phi, y sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Nàng thà rằng không nghe theo Lý Trầm Chu lần này, cũng không muốn thấy danh dự cả đời Lý Trầm Chu bị hủy hại.

Nàng lén lút đi một mình. Nàng tự tin với võ công của mình, hiện giờ tuy không bằng Lý Trầm Chu, cũng không bằng Tiêu Thu Thủy, nhưng chắc chắn có thể ứng phó được đám đông đang vây cánh dưới tay Tần Cối.

Nhưng không ngờ quan ngoại Tam Quan Vương cũng đến. Xem ra Bách Lý Hàn Đình đã không dễ ứng phó, Thiên Lý Cô Mai lại càng khó đối phó.

Nhưng kẻ đáng sợ thật sự vẫn là Vạn Lý Bình Nguyên, mặc dù người này thoát nhìn giống như một đứa trẻ, trong tay cầm cành khô, bên hông đeo kiếm gậy.

Triệu Sư Dung biết không thể địch lại được, cho nên cười nói:

- Ba vị là tiền bối, ta là vãn bối, nào dám yêu cầu cái gì? Có điều với thực lực của ba vị tiền bối, chìm nổi trong quan trường đúng là quá đáng tiếc. Quyền Lực bang tốt xấu gì cũng là thiên hạ đệ nhất đại bang, nếu ba vị không cảm thấy ủy khuất, chỉ cần theo ta đi gặp bang chủ một lần, ít nhất cũng có cái chức cung phụng, có thể nói là đứng trên mấy vạn người, sao ba vị không cân nhắc một chút?

Không ngờ Tam Quan Vương ở quan ngoại xa xôi, hơn nữa còn là danh nhân lão làng trong võ lâm, đối với danh lợi được mất của võ lâm lại xem như chuyện thường, chẳng hề quý trọng, đối với vinh hoa phú quý, quan trường khí phách của triều đình Trung Thổ lại càng không màng đến, cho nên những lời này của Triệu Sư Dung hoàn toàn không có tác dụng.

Tên võ quan Dương Nghi Trung kia lại sợ Triệu Sư Dung thật sự thuyết phục được ba lão quái vật này, lập tức kêu lên:

- Yêu nữ vô sỉ, nói xằng nói bậy mê hoặc người khác, người đâu!

Ngoài đình lập tức ồ lên tiếng đáp lại. Dương Nghi Trung cảm thấy đã khôi phục được mấy phần quan uy, liền quát lên:

- Bắt lại cho ta!

Lời còn chưa dứt, dải lụa của Triệu Sư Dung đã quán lấy cổ hán, âm thanh của hán lập tức bị nện trong miệng không kêu lên được. Triệu Sư Dung cười nói:

- Bắt được rồi!

Lúc này năm sáu tên quan binh đang xông vào trong đình. Con người Triệu Sư Dung vốn cũng xinh đẹp hoạt bát, chỉ là vui buồn của năm tháng đã dần dần khiến nàng nhiều thêm tang thương, ít đi vui sướng mà thôi. Dải lụa của nàng cuốn rồi lại thả, ném tên võ tướng kia ra ngoài, đề lên người mấy tên quan binh đang muốn xông tới. Mấy tên quan binh kia bị đề đến mức la lên oai oái, đồng loạt lui ra bên ngoài.

Đôi mày bạc của Thiên Lý Cô Mai nhướn lên, quát lớn:

- Làm càn!

Bách Lý Hàn Đình cũng không nhịn nổi nữa, hai tay giao nhau đánh xuống.

Nếu đổi lại người khác, thấy Triệu Sur Dung thướt tha duyên dáng, áo mỏng phong phanh như vậy, có thể sẽ không đánh ra tay làm hại. Nhưng Bách Lý Hàn Đình bản tính cô độc, hơn nữa vẫn luôn bị ảnh hưởng bởi tác phong của sư tỷ hần là Thiên Lý Cô Mai, cho nên tính tình cực xấu, nhìn thấy nữ nhân lại hận đến nghiến răng, vừa xuất thủ đã rất nặng tay.

Triệu Sur Dung thấy Bách Lý Hàn Đình đánh tới một chưởng, vừa nghe tiếng gió đã biết không thể xem thường, liền lật cổ tay đón lấy một chưởng.

Thiên Lý Cô Mai chợt hét lên:

- Cẩn thận!

Bách Lý Hàn Đình sững sốt. Hai chữ “cẩn thận” của Thiên Lý Cô Mai dĩ nhiên là nói với hần, nhưng hần tự phụ chưởng lực hơn người, đối chưởng như vậy mình đương nhiên chiếm được ưu thế, có gì phải “cẩn thận”. Hần lập tức mặc kệ tất cả, một chưởng như phá bia nứt đá đánh xuống.

Triệu Sur Dung tiếp một chưởng này, loạng choạng lui lại mấy bước, huyết khí quay cuồng. Bách Lý Hàn Đình lại giận dữ hét lên một tiếng.

Nguyên lai lúc hần đánh xuống một chưởng kia, lại cảm thấy lòng bàn tay tê rần, còn hơi đau nhói. Lúc này hần mới liếc thấy bàn tay ngọc của Triệu Sur Dung lật một cái, giữa kẽ ngón tay có kẹp một mũi châm bạc. Bách Lý Hàn Đình kinh hãi không thể xem thường, con giận càng không thể kiềm chế, lập tức nhào đến.

Triệu Sur Dung lập tức tránh ra, kinh công của nàng có thể nói là cao nhất trong Quyền Lực bang, cho nên Bách Lý Hàn Đình liên tục đánh ra mấy chưởng đều vào khoảng không.

Thân pháp của Triệu Sur Dung càng di chuyển càng nhanh, nhưng Bách Lý Hàn Đình thoát đông thoát tây, càng nhanh đến mức không nhìn thấy bóng. Qua được một lát, Triệu Sur Dung phá vòng vây xông ra, nhưng Bách Lý Hàn Đình vẫn đuổi sát theo sau. Triệu Sur Dung xuyên trái bằng phải trong rừng lạnh, vẫn không thoát được sự truy kích của Bách Lý Hàn Đình.

Nhưng ngay lúc này thế đuổi của Bách Lý Hàn Đình bỗng nhiên chậm lại.

Chỉ nghe Vạn Lý Bình Nguyên quát lên:

- Lão Triều, mau dừng lại!

Bách Lý Hàn Đình cố gắng ổn định thân thể, chẳng những thờ đốc nặng nề, trên mặt còn hiện lên màu tím xanh vô cùng đáng sợ, mà tay phải của hần cũng sưng lớn gấp đôi. Triệu Sur Dung cười mỉm, giờ châm bạc trong tay lên nói:

- Mũi châm này gọi là “ngân châm thử độc”. Thông thường trong giang hồ dùng châm bạc để thử xem trong thức ăn có độc hay không, nhưng lại không biết độc được bởi trên châm bạc này, thử như vậy xem như vứt đi tính mạng. Đây là tác phẩm hoàn mỹ của Đường gia, Triều tiên sinh có thể chạy lâu như vậy mà không ngã, ngay cả ta cũng rất bội phục.

Nói xong lại cười mỉm hành lễ. Nguyên lai mũi châm bạc này của Triệu Sur Dung là do Liễu Tùy Phong tặng cho. Liễu Ngũ vốn là đệ tử của Đường công công, có tâm đắc với ám khí tẩm độc, cho nên năm xưa trong chiến dịch Hoán Hoa, hòa thượng đại sư của nam Thiếu Lâm chết bởi tay Liễu Tùy Phong mới ngộ nhận hần là người trong Đường môn. Sau khi Triệu Sur Dung đâm trúng Bách Lý Hàn Đình, lại cố ý dụ hần đuổi theo. Bách Lý Hàn Đình tự phụ khinh công cao cường, không ngờ một mũi châm một chạy như vậy, huyết khí chảy nhanh, độc khí công tâm. Nội công của hần vốn không cao bằng khinh công, làm thế nào chịu đựng được.

“Thiên Lý Cô Mai” Thương Áo Quân hừ lạnh một tiếng, mắng:

- Tiểu yêu nữ, xem bà nội ngươi ra tay đây!

Triệu Sur Dung bị mắng như vậy, sắc mặt lạnh đi, mắng lại:

- Lão yêu bà, dám nói chuyện với bà cô ngươi như vậy!

Đôi mày bạc của Thiên Lý Cô Mai gần như dính liền với nhau, vung gậy lên đánh thẳng vào ngực Triệu Sur Dung.

Triệu Sur Dung biết Thiên Lý Cô Mai này không dễ trêu chọc, lập tức cẩn thận ứng phó, hai dải lụa như loan phượng rực rỡ bay múa, giao đấu với nữ ma đầu tái ngoại Thiên Lý Cô Mai này.

Tuyết đã gần như hoàn toàn ngừng rơi.

Tiêu Thu Thủy lòng như lửa đốt, không nhịn được nói:

- Lý bang chủ, cho dù ta có chỗ nào đắc tội với huynh, cũng xin huynh bỏ qua cho ta lần này. Đợi sau khi Nhạc nguyên soái thoát hiểm, huynh lại tìm ta tính sổ, ta sẽ không oán trách một câu!

Lý Trầm Chu không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, hỏi lại:

- Lúc trước mấy nhóm người võ lâm đuổi theo cứu Nhạc Phi, đều bị ta sai đám người Hồng Phượng Hoàng, Lam Phượng Hoàng, Đào Vương đuổi đi... Đệ có biết nơi này chỉ còn mình ta, là vì ta muốn đích thân đến gặp đệ không?

Tiêu Thu Thủy lắc đầu. Hắn biết đây không phải chuyện tốt, hơn nữa đúng thật không phải chuyện tốt. Lý Trầm Chu lại hỏi một câu:

- Đệ có nhớ khi chúng ta gặp nhau lần đầu trên Kim Đình, ta đã nói một câu về tương lai là gì không?

Lần này mặc dù Tiêu Thu Thủy gật đầu một cái, nhưng Lý Trầm Chu vẫn nói tiếp:

- Ta từng nói với đệ: “hai người trẻ tuổi nổi bật nhất trong võ lâm hiện nay, một người là ngươi, còn một người là Hoàng Phủ Cao Kiêu; ta không giết các ngươi, trừ khi hắn giết ngươi trước, hoặc là sau khi ngươi giết hắn...”, đệ còn nhớ không?

Con ngươi Tiêu Thu Thủy co lại. Mặc dù tuyết đã dừng, nhưng gió lạnh vẫn như dao cắt vào mặt. Hắn đột nhiên nói:

- Xin Lý bang chủ cũng đừng quên huynh còn nói một câu khác.

Lý Trầm Chu cười cười nói:

- Đệ nói nghe thử xem!

- Huynh từng nói với ta: “bởi vì tuy ngươi đáng sợ, nhưng ta lại không giết ngươi, ta phải đợi đến lúc ngươi càng đáng sợ hơn mới giết ngươi. Nếu vì một người tương lai có thể là kình địch của mình mà ra tay giết trước, vậy thì ta không phải là Lý Trầm Chu nữa. Lý Trầm Chu không phải là người không có lòng tin như vậy”.

Sau khi Tiêu Thu Thủy thuật lại xong, liền thành khẩn nhìn Lý Trầm Chu, hắn hi vọng nhắc lại những lời này có thể khiến Lý Trầm Chu thay đổi.

Nhưng Lý Trầm Chu không thay đổi. Y chỉ yên lặng một hồi, mới nói:

- Đệ đã đủ đáng sợ rồi.

Một câu đơn giản này đã nói rõ tất cả. Ngay cả tuyết cũng không rơi nữa, ngay cả gió đều không thổi nữa. Lý Trầm Chu và Tiêu Thu Thủy cách nhau năm trượng. Lý Trầm Chu ngồi thẳng cúi đầu, không hề cử động. Tiêu Thu Thủy lại lòng như lửa đốt.

Có người khi thể lực của hắn vượt xa ngươi, hắn sẽ ra vẻ phóng khoáng, nhưng khi có một ngày thực lực của ngươi sắp mạnh hơn hắn, phong độ ban đầu của hắn sẽ biến thành lực lượng đè nát ngươi.

Lý Trầm Chu có phải cũng là loại người này hay không?

Dải lụa màu của Triệu Sư Dung có thể vây khốn chiếc gậy như rồng như hổ của Thiên Lý Cô Mai, nhưng lại không vây khốn được bóng dáng của Thiên Lý Cô Mai.

Thiên Lý Cô Mai đánh lâu không thắng, thân pháp của bà ta liền xoay tròn vây quanh Triệu Sư Dung. Triệu Sư Dung chỉ cảm thấy hoa mắt rối loạn, hai tiếng “bục bục” vang lên, hai dải lụa vốn đã quấn lấy cây gậy lại bị áp lực nặng hơn nhiều lần kéo đứt.

Trên tay Triệu Sư Dung đã không còn binh khí.

Tiếng cười ha hả của Thiên Lý Cô Mai lúc ở phía trước, lúc ở phía sau, lúc ở bên trái, lúc ở bên phải, từng chiêu của chiếc gậy kia đều nhắm vào yếu huyệt tử huyệt trên người nàng.

Triệu Sư Dung thậm chí không thể phân biệt Thiên Lý Cô Mai ở nơi nào.

Chỉ thấy cảnh vật hợp tan, lúc sáng lúc tối, thân thể bay lượn, lay động như thần. Triệu Sư Dung khẽ than một tiếng, lúc này nàng chợt nhớ tới ba người.

Bang chủ Lý Trầm Chu, huynh đệ Tiêu Thu Thủy, Ngũ công tử Liễu Tùy Phong.

Nếu một trong ba người xuất hiện ở đây, đều có thể ứng phó với tình cảnh này... đáng tiếc là ba người bọn họ đều không có mặt.

Bọn họ ở đâu?

Tại khoảnh khắc này, Triệu Sư Dung kêu lên một tiếng gần như rên rỉ:

- Trầm Chu.

Sau đó “Ngũ Triền Mai” của nàng giống như một đóa hoa mai nở rộ, cuối cùng đã ra tay.

Chung quanh không tiếng.

Trận tuyết này thật yên tĩnh.

Lý Trầm Chu không ngẩng đầu, hai hàng lông mày như núi xa, giống như đang suy nghĩ chuyện gì.

Tiêu Thu Thủy cuối cùng nhịn không được, tiến lên trước một bước.

Hai hàng lông mày của Lý Trầm Chu nhích lên, giống như hai con rồng bay ra khỏi núi xa.

Trái tim của Tiêu Thu Thủy đập loạn.

Lý Trầm Chu vẫn không có động tĩnh, cặp mắt rũ xuống của y ngắm nhìn tuyết trên mặt đất, giống như chỉ có tuyết mới đáng để y nhìn.

Tiêu Thu Thủy bạo gan, lại tiến lên trước một bước.

Khoảng cách giữa hấn và Lý Trầm Chu lại ngắn đi một bước.

Cặp mắt của Lý Trầm Chu lại nhướng lên, cho đến tận thái dương cao thẳng.

Trái tim của Tiêu Thu Thủy gần như ngừng đập.

Nhưng Lý Trầm Chu vẫn không ra tay.

Tiêu Thu Thủy nhìn tuyết vô tận, nghĩ đến tình cảnh của Nhạc tướng quân mà sinh ra khí phách không biết sợ...

Hấn cuối cùng lại bước thêm một bước.

Bước thứ ba.

Lần này hai hàng lông mày của Lý Trầm Chu không nhướng lên, mà lại vắt ngang như khóa sắt, khóa lại ở ấn đường.

Gương mặt dưới ấn đường là một mảng mờ mịt, khiến người ta không nhìn thấy rõ.

Tiêu Thu Thủy hít sâu một hơi, lại muốn bước thêm một bước...

Sau khi bước ra bước này, hấn đã chuẩn bị lướt lên, thoát khỏi lưới sát khí vô hình của Lý Trầm Chu...

Chỉ là Lý Trầm Chu liệu có hạ thủ khi bước thứ tư này còn chưa đặt xuống hay không?

Đó chắc chắn là khoảnh khắc mà khí thế của Tiêu Thu Thủy yếu nhất.

Ngũ Triền Mai.

Trên lời đài, Nam Cung Vô Thương từng dùng một thức “Ngũ Triền Mai”, liên tục cắt đứt thân kiếm, ngón tay, cánh tay và đầu của Trác Kinh Thu phái Võ Đang.

“Ngũ Triền Mai” của hấn là do Triệu Sư Dung truyền thụ.

Hiện giờ “Ngũ Triền Mai” xuất ra, ngay cả Vạn Lý Bình Nguyên cũng không kịp cứu vãn.

Thiên Lý Cô Mai đã ngã xuống.

Chia làm năm phần ngã xuống, giống như “ngũ mã phân thân”.

Nhưng Triệu Sư Dung cũng lui bảy tám bước, sắc mặt của nàng đỏ bừng giống như trước lúc chết, tuy đẹp đến động lòng, nhưng cũng đẹp đến tan nát cõi lòng, đẹp đến khiến người ta cảm giác không lâu dài...

Tiêu Thu Thủy đạp xuống bước thứ tư.

Tại khoảnh khắc bước chân của hấn vừa đưa lên còn chưa hạ xuống, Lý Trầm Chu bỗng nhiên ngẩng đầu.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy ánh mắt kia như đầm lạnh phá tan tâm phách của hấn, hơn nữa nhất thời không thể an định lại.

Nhưng Lý Trầm Chu không ra tay.

Y chỉ hỏi một câu:

- Nếu lúc này ta không ra tay, đệ sẽ gia nhập Quyền Lực bang của ta đúng không?

Chân của Tiêu Thu Thủy vẫn đứng ở không trung, không phải đạp xuống cũng không phải thu về, nhưng hần trả lời rất dứt khoát:

- Đúng.

Lý Trầm Chu chậm rãi đứng lên, phẩy phẩy áo bào trắng trên người, hai tay giao nhau sau lưng, thông thả nói:

- Đệ xem Lý Trầm Chu ta là kẻ uy hiếp người khác sao?

Tiêu Thu Thủy sững sốt một hồi mới hiểu ý, liền vui mừng khôn xiết, thật sự có xung động muốn quý lạy, lại ngậy ra một lúc, ngập ngừng nói:

- Huynh... huynh...

Cuối cùng lớn tiếng nói:

- Cảm ơn Lý bang chủ!

Sau đó vội vàng muốn đi Phong Ba đình. Lý Trầm Chu xoay người lại một nửa, chợt nói:

- Đừng gọi ta là bang chủ. Bất kể có cứu được Nhạc tướng quân hay không, đệ cũng không phải là người trong bang ta.

Lý Trầm Chu cười nhạt lại nói:

- Loại người như đệ, không phải bang nào phái nào cũng có thể dùng được. Rong bay trên trời, người làm sao có thể vây khốn?

Nói xong lại ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, ngữ âm vô cùng buồn bã.

Tiêu Thu Thủy nhìn thân hình cô đơn tịch mịch kia, trong lòng cảm thấy bị thương chưa xót, chỉ là đang vội cứu người, liền chấp tay nói:

- Đại ân của Lý huynh, Tiêu Thu Thủy không dám quên, ngày khác Thu Thủy nhất định sẽ xả thân báo đáp, xin cáo từ ở đây!

Nói xong đang muốn lên đường, Lý Trầm Chu lại đột nhiên xoay người, mặt trời phát ra ánh sáng mãnh liệt như đao kiếm va chạm:

- Cáo từ cái gì? Câu này nên đợi đệ và ta đến Phong Ba đình rồi hãy nói!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bộ 4 - Tuyệt Ý

Người dịch: fishscreen

Lúc này sắc mặt Triệu Sur Dung đã từ đỏ chuyển thành trắng, lão đảo muốn ngã. Dương Nghi Trung ở ngoài đình thấy vậy liền quát lớn:

- Lên!

Lập tức dẫn đám quan binh xông lên bao vây. Triệu Sur Dung ngăn cản mấy lần, giết chết mấy tên, đã không cảm cự nổi. Vạn Lý Bình Nguyên cúi người nhìn năm mảnh thi thể Thiên Lý Cô Mai trên đất, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, quát lớn một tiếng:

- Cút ra!

Thân hình hần tuy nhỏ nhưng giọng nói lại rất già nua. Tiếng quát lớn này dọa cho mười mấy người lập tức dừng tay, lui ra ngoài đình, mười mấy người khác thì sợ đến ngậy ra. Vạn Lý Bình Nguyên bỗng như gió cuốn đến.

Chỉ thấy hần chụp đông nắm tây, lần lượt ném mười bảy mười tám người kia ra ngoài đình, còn nói thêm một câu:

- Canh kỹ xe tù!

Dương Nghi Trung mới như sức tỉnh khỏi mộng, rút phác đao ra đi canh giữ người mà hần phải giám sát xử trảm.

Vạn Lý Bình Nguyên từng bước từng bước đến gần Triệu Sư Dung. Đối diện với kẻ thoát nhìn giống như trẻ con này, từ đáy lòng Triệu Sư Dung lại dâng lên một luồng khí lạnh. Chỉ nghe “Vạn Lý Bình Nguyên” Kỳ Nhập Tử lạnh lùng nói:

- Người làm hại sư đệ của ta, giết chết sư muội của ta, người phải trả giá.

Triệu Sư Dung cười bi thương.

Trong lòng nàng thầm kêu một tiếng: “Trầm Chu!”

Lại phát hiện giữa nàng và Lý Trầm Chu còn một khoảng cách thật xa, vừa kính lại yêu, nhưng không thể đến gần.

Vì cảm giác được điều này mà khóe mắt nàng ngấn lệ.

Sau đó nàng muốn tự đoạn tuyệt kinh mạch, nhưng Vạn Lý Bình Nguyên đã ra tay, hơn nữa ra tay còn nhanh hơn dự liệu của nàng, nhanh hơn rất nhiều rất nhiều. Khi Triệu Sư Dung còn chưa kịp hành động, hắn đã phong tỏa tất cả huyết đạo có thể cử động trên người nàng.

Lúc này tay chân nàng lạnh giá. Chỉ nghe Vạn Lý Bình Nguyên âm trầm lạnh lẽo cười nói:

- Người muốn chết sao? Ta muốn người ném hết khổ sở của nhân gian rồi mới chết.

Vạn Lý Bình Nguyên lại đưa tay cời y phục trên người nàng. Lúc này Triệu Sư Dung chỉ hận không thể tự sát nhanh một chút, chết nhanh hơn một chút.

Mà trong lòng nàng vẫn luôn gọi tên của một người.

Trầm Chu, Trầm Chu, Trầm Chu...

Đáng tiếc người này lại cách quá xa.

Khi Lý Trầm Chu và Tiêu Thu Thủy chạy tới, Triệu Sư Dung đã không còn hình người. Lý Trầm Chu vừa đến Phong Ba đình liền cảm giác được, cho nên y căn bản không nghe lọt tiếng quát hỏi của Dương Nghi Trung.

Y phi thân lên, gào lớn một tiếng.

Có hai ba tên quan binh dùng quý đầu đao chém vào y.

Ba thanh đao đều chém vào người Lý Trầm Chu, nhưng ba tên kia cũng bị nội lực của y cường hành chấn chết.

Nếu là lúc bình thường, ba tên quan binh kia làm sao có thể chạm đến tay áo của Lý Trầm Chu? Nhưng lúc này ba thanh đao đều chém trúng y.

Lý Trầm Chu điên rồi.

Lúc y lao vào đình, Vạn Lý Bình Nguyên thân thể trần trụi đang lướt ngược ra.

Tại khoảnh khắc này, hai tay Vạn Lý Bình Nguyên đồng thời công kích Lý Trầm Chu.

Lý Trầm Chu không né tránh.

Giận dữ đã khiến y quên hết tất cả.

Bởi vì khi đó y đang nghe tiếng gọi cuối cùng của thể tử mình:

- Trầm Chu...

Tất cả âm thanh đều phai nhạt.

Chỉ có hai tiếng vang lớn phá tan sự yên tĩnh.

Hai tiếng vang kia đến từ xương cốt của y.

Vạn Lý Bình Nguyên đã đánh trúng y.

Tên này chính là kẻ vừa rời khỏi người thể tử y.

Nghĩ đến đây, y đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn.

Máu tươi vẩy lên mặt Vạn Lý Bình Nguyên. Tại khoảnh khắc này, nắm tay của Lý Trầm Chu đã hoàn toàn đánh nát xương sườn trái phải của hắn.

Nhưng Vạn Lý Bình Nguyên cũng không thể xem thường, dưới tình thế như vậy hắn vẫn có thể chạy trốn.

Một khi hấn đã chạy trốn thì không ai có thể đuổi kịp được.

Bởi vì khinh công của hấn là đệ nhất.

Cho dù bị thương, hấn vẫn là đệ nhất.

Quả thật không ai có thể đuổi kịp Vạn Lý Bình Nguyên.

Nhưng vẫn có người “chặn” được hấn.

Người xông đến trước mặt là Tiêu Thu Thủy.

Cổ kiếm Trường Ca của Tiêu Thu Thủy đã hóa thành “Ngọc Thạch Câu Phần” đâm tới trước mặt.

Vạn Lý Bình Nguyên nằm mơ cũng không nghĩ tới Trung Nguyên lại có cao thủ như thế, hơn nữa không chỉ một người.

Càng đáng sợ là những cao thủ này đều không cần mạng.

Hấn đành phải rút ra kiếm giấy.

Kiếm giấy của hấn vừa định đâm ra, đột nhiên cảm thấy gió mây quay cuồng. Khinh công của hấn có cao cũng không chống được gió, không địch lại mây, kiếm giấy của hấn có mạnh cũng đâm không trúng gió, giết không trúng mây.

Cho nên thân thể của hấn bị một kiếm của Tiêu Thu Thủy xuyên qua từ đầu đến hông.

Đây là pháp quyết “Vân E” trong mười lăm pháp môn Vong Tinh.

Lúc Vạn Lý Bình Nguyên chết, Bách Lý Hàn Đình cũng chết.

Nắm tay của Lý Trầm Chu vung ra.

Đám người Dương Nghi Trung đã sớm bị hai kẻ giống như hồ điệp này dọa cho chạy tứ tán.

Lý Trầm Chu lại đứng ở đó.

Vẫn luôn đứng ở đó.

Đứng ở đó.

Y không nói một câu nào, cũng không nói một chữ nào.

Lúc này sắc trời dần tối, trong bầu trời với những đám mây xám xịt dường như vẫn còn một đường ánh sáng màu đỏ sậm.

Y đứng ở trong đình.

Vì không dùng chân khí bảo vệ, lực phủ ngũ tạng của y đã gần như bị song chưởng của Vạn Lý Bình Nguyên đánh lệch vị trí, trên vai, trên lưng, trên bụng y đều cắm một thanh đao lớn.

Nhưng y không rút ra.

Đề máu tươi chảy xuống.

Bên ngoài đình cũng có một người, ngực của hấn cũng đang nhỏ máu.

Trong lòng hấn cũng đang chảy máu.

Khâu Nam Cổ...

Triệu Sư Dung...

Hấn bỗng nhiên cảm thấy, trước kia vì một bài thơ mà phi ngựa mấy trăm dặm, những ngày tháng đó đã trôi xa lắm rồi...

Cũng không biết qua bao lâu, người bên ngoài đình cuối cùng lên tiếng, hấn tiến lên trước một bước nhỏ:

- Bang chủ...

Giọng nói của người trong đình kia đột nhiên già nua giống như đã trải qua mấy chục năm:

- Đệ hãy cứu Nhạc nguyên soái ra trước!

Tiêu Thu Thủy bên ngoài đình cúi đầu nói:

- Được.

Hắn đang định bước về phía xe tù, Lý Trầm Chu trong đình bỗng nói:

- Chờ đã!

Cách một hồi lâu, chỉ nghe Lý Trầm Chu lầm bầm nói:

- Nàng vì cứu Nhạc Phi nên mới đến Phong Ba đình, ta trước tiên dẫn nàng đi thả Nhạc Phi ra, được không... có được không?

Nói đến đây, giọng nói của Lý Trầm Chu giống bị thứ gì chặn trong cổ họng, không nói tiếp được, nhưng y vẫn tiếp tục ôn nhu nói:

- Nàng... nàng đừng sợ... nơi đó có Liễu Ngũ... đệ ấy chờ nàng trước... bảo vệ nàng... ta, ta cũng sắp tới rồi... nàng yên tâm...

Y dùng áo mỏng nhẹ nhàng phủ lên thân thể của thê tử mình, đi về phía xe tù.

Lúc này đã là cuối tháng mười hai, mùa đông vừa đến, khắp nơi là tuyết trắng mù mịt, nơi xa có vài điểm hoa mai.

Lý Trầm Chu ôm ngang di thể của Triệu Sư Dung, vẫn nhẹ giọng nói:

- Nay, nàng muốn cứu Nhạc tướng quân, ta sẽ thay nàng thả tướng quân, cũng xem như nàng cứu... có được không?

Lý Trầm Chu nghĩ đến ngày xưa nơi có những khóm hoa cúc mọc đầy, y và Triệu Sư Dung lẫn trên cỏ lúc hoàng hôn, nhìn thấy cảnh tượng chim mái phụ tình và chim trống chết vì tình, trong lòng đau xót, bất giác khóe miệng chảy ra máu tươi, nhưng không có một giọt nước mắt nào.

Y vừa suy nghĩ, vừa đi đến gần xe tù.

Trong xe tù có một người cao lớn tóc rối đang quay lưng về phía này, ngồi yên không nói.

Tiêu Thu Thủy bỗng nhiên có một loại cảm giác.

Đó là thiếu đi một loại cảm giác.

Thiếu đi một loại giống như trong miếu Quan Đế, hoặc là trong Đại Lý ngục, loại cảm giác triều kiến một người mà mình cả đời ngưỡng mộ.

Khi Tiêu Thu Thủy cảm thấy có điểm không ổn, Lý Trầm Chu đã đi đến trước xe tù.

Lý Trầm Chu vẫn luôn nhẹ giọng nói chuyện với Triệu Sư Dung, giống như không muốn làm nàng hốt hoảng:

- Nào... Tiểu Dung Nhi... đây là chuyện mà nàng tâm đắc... nàng tự tay thả một đại nhân vật ra... tâm nguyện của nàng đã hoàn thành rồi...

Lúc Lý Trầm Chu nói, tâm tình hoàn toàn trở về ngày xưa y và Triệu Sư Dung lần đầu gặp gỡ, khi đó công việc trong bang còn không bận rộn như vậy, y lần đầu gặp nàng, không hiểu rõ như hiện giờ, nhưng lại biết quý trọng hơn hiện giờ...

Đã rất lâu y chưa từng quý trọng như vậy.

Bây giờ mới biết quý, có phải đã quá trễ không?

Trong lòng Lý Trầm Chu suy nghĩ, hận người chết không phải là mình. Tại sao người chết không phải chính y?

Y không dám dùng sức, đưa bàn tay mềm như không xương của Triệu Sư Dung mở khóa xe tù. Lúc này Tiêu Thu Thủy đang cảm thấy cần phải nhắc nhở Lý Trầm Chu, nhưng cũng không biết chỗ nào không ổn.

Ngay lúc này xe tù vỡ nát.

Một người từ trong xe tù đứng lên.

Người này vừa đứng lên liền như mây che trời, cao lớn vô cùng.

Tại khoảnh khắc phá xe đứng dậy, quyền trái chưởng phải của người này đã đồng loạt đánh vào ngực Lý Trầm Chu.

Người này xuất thủ cực nhanh, lại đánh lén khiến người ta không ngờ tới, hơn nữa lại xảy ra vào lúc Lý Trầm Chu đau buồn như chết, toàn tâm toàn ý che chở thê tử đã mất của y.

Cũng không biết là không tránh được, hay là căn bản không muốn tránh, tiếng rắc rắc liên tục vang lên, xương sườn trái phải của Lý Trầm Chu đều bị đánh vỡ, sức mạnh kia chấn cho y ngã người về phía sau.

Lẽ ra khi hai luồng sức mạnh này ập tới, chỉ cần mượn lực bay ngược về sau là có thể hóa giải một phần kinh đạo. Nhưng như vậy làm sao có thể ôm Triệu Sư Dung, thi thể của Triệu Sư Dung sẽ phải rơi xuống trên đất tuyết.

Cho nên một quyền một chưởng kia đánh tới, Lý Trầm Chu hít sâu một hơi, hai đòn nặng này chỉ đánh cho xương sườn y vỡ nát, y chỉ hơi ngã người, sau một tiếng “cách”, xương sống lưng cũng gãy, nhưng y vẫn ôm Triệu Sư Dung không buông tay.

Người nọ sững sốt, chột nghe một tiếng kêu lớn.

Một người đã giậm dứ chắn trước mặt Lý Trầm Chu.

Tiêu Thu Thủy.

Trong cơn bị phản như điên, Tiêu Thu Thủy nghe được người nọ cười lớn.

Tiếng cười của người nọ như sấm đánh, cười xong hần mới nói:

- Quyền Lực bang và ta tranh đấu hơn hai mươi năm, hôm nay mới xem như có kết quả.

Người nọ vô cùng vui vẻ:

- Chu Đại Thiên Vương ta thắng rồi.

Người này đương nhiên không phải ai khác, chính là Chu Hiệp Vũ.

Lúc này sắc mặt Lý Trầm Chu trắng như tờ giấy. Trong gió bắc mãnh liệt gào thét, y cẩn thận ôm Triệu Sư Dung, quỳ xuống nói:

- Như vậy... cũng tốt... ta có thể... cùng nàng... đi gặp... Liễu Ngũ...

Y nói một chữ lại nhỏ ra một ngụm máu, mỗi lần học máu thì sắc mặt lại càng nhợt nhạt, cuối cùng sắc mặt của y đã nhợt nhạt như tuyết.

Tiêu Thu Thủy máu nóng sôi trào, không kìm được xông tới hét lớn:

- Bang chủ... huynh không thể chết! Phụ thân huynh chính là Yến Cuồng Đồ, ông ấy... ông ấy chết rồi... huynh nhất định phải sống...

Nhưng Lý Trầm Chu đã đặt Triệu Sư Dung nằm ngang trên đầu gối, mặt y cúi xuống trước ngực nàng, đã chết rồi.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy giữa trời đất nhất thời đều là hai chữ sống chết, sống có gì vui, chết có gì buồn! Hần ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên vai Lý Trầm Chu, đôi tay của hần cũng run lên kịch liệt.

Không ngờ vào lúc này Chu Hiệp Vũ đã lên đến gần hần.

Tiêu Thu Thủy bỗng nhiên bình tĩnh, lại có loại cảm giác ngày xưa ở Chấn Mị các, tại khoảnh khắc trước khi bị tập kích...

Ngay lúc này Chu Đại Thiên Vương đã ra tay.

Chưởng phải đánh vào huyệt “Đào Đạo” trên lưng Tiêu Thu Thủy, quyền trái đâm vào huyệt “Tích Trung” của đối phương.

Tiêu Thu Thủy hét lớn một tiếng, đã không kịp né tránh.

Cho dù hần kịp né tránh, cũng không muốn Chu Đại Thiên Vương vì đánh không trúng hần mà đánh vào thi thể vợ chồng Lý Trầm Chu.

Cho nên hần ngửa lưng, dùng một chiêu “Kinh Thiên Nhất Kiếm” đâm ngược ra.

Một kiếm này nhanh đến mức trời đất không nhìn thấy.

Chu Hiệp Vũ ra tay trước, trông thấy sắp sửa đánh hụt, chưởng quyền liền trầm xuống đánh trúng ngực Tiêu Thu Thủy.

Nhưng một kiếm của Tiêu Thu Thủy cũng đâm trúng ngực trái của hần.

Chu Đại Thiên Vương kêu lên một tiếng, buông tay lui lại, kiếm đã đâm vào thịt năm phân.

Thân thể Tiêu Thu Thủy bắn ra, giữa không trung xoay người, giờ ngang kiếm đối diện với Chu Đại Thiên Vương.

Chu Đại Thiên Vương bị thương nơi ngực, rất kinh ngạc vì thể lực kinh người của Tiêu Thu Thủy, sau khi trọng thương vẫn có thể phản kích một kiếm

này.

Máu rỉ ra từ bộ ngực như sắt, Chu Đại Thiên Vương bắt đầu cảm thấy hơi bất an, từ khi xuất đạo đến nay hắn chưa từng bị thương như thế.

Hơn nữa lại bị thương dưới kiếm một người trẻ tuổi như vậy.

Ngay lúc này, tư thế hoàn mỹ không tí vết của Tiêu Thu Thủy đột nhiên có sơ hở.

Chỉ thấy Tiêu Thu Thủy hơi hoảng hốt, tiếp theo là khẽ run rẩy, sau đó ngay cả đứng cũng bắt đầu bất ổn.

Nguyên lai từ khi Tiêu Thu Thủy bị Chu Thuận Thủy đã thương trong phòng đá, cho đến khi chạy tới Phong Ba đình, hắn đã chảy không ít máu, trông thấy cái chết của Lý Trầm Chu và Triệu Sư Dung càng khiến hắn huyết khí quay cuồng, không thể áp chế, cộng thêm một chưởng một quyền của Chu Hiệp Vũ, Tiêu Thu Thủy đã bị nội ngoại thương cực nặng, thực sự không thể chống đỡ được nữa.

Ánh mắt Chu Hiệp Vũ sáng lên.

Từ khi giết chết Yến Cuồng Đồ, biết được đám người Thiên Chính, Thái Thiên, Liễu Ngũ, Đường Tổng, Đường Tuyết, Mộ Dung Thế Tĩnh, Mặc Dạ Vũ, Đường Quân Thu, Đường Quân Thương tranh đấu với nhau bỏ mạng, cùng với tái ngoại Tam Quan Vương giết chết Triệu Sư Dung, Chu Thuận Thủy và Cừu Vô Ý đồng quy vu tận, trong võ lâm cũng chỉ còn lại Lý Trầm Chu, hắn và Tiêu Thu Thủy phân ba thiên hạ.

Hiện giờ Lý Trầm Chu đã bị hắn giết chết, cũng chỉ còn lại Tiêu Thu Thủy.

Hắn vốn đã bị thương từ trước, đúng là có hơi hoảng hốt, nhưng hiện giờ xem ra thương thế của Tiêu Thu Thủy còn nghiêm trọng hơn hắn gấp nhiều lần.

Chỉ cần giết chết Tiêu Thu Thủy, thiên hạ võ lâm chính là của hắn rồi.

Nghĩ đến đây, hắn liền dùng thanh thế vô cùng lẫm liệt tiến lên một bước.

Nhưng tên thanh niên xem ra trọng thương yếu ớt này bỗng nhường mảy phần chân, lập tức giữa ngày đông chợt hiện ra một vệt sáng mặt trời nhỏ bé, thủ thế kiếm quyết, lẫm liệt không sợ đứng trong đông tuyết.

Chu Hiệp Vũ trước tiên là sửng sốt, sau đó lại cười gằn.

Mặt trời mùa đông là lạnh lẽo, không phải ấm áp.

Hắn biết nhờ đâu mà tinh thần khí phách của thanh niên này có thể duy trì được.

Vì vậy hắn nói:

- Người còn muốn cứu Nhạc Phi sao? Hắn đã chết rồi. Hắn quả thật ở trong Đại Lý ngục, các người xông vào nhưng lại không cứu hắn ra. Một khi Tần tướng gia quyết tâm, thánh thượng sẽ lập tức xử tử Nhạc Phi.

Giọng nói của Chu Hiệp Vũ không hề trầm bổng, nhưng mỗi chữ đều giống như một tiếng trống lớn, đánh cho tâm phách Tiêu Thu Thủy đều rạn nứt.

Ánh mắt Chu Hiệp Vũ sáng lên, còn bổ sung một câu:

- Nhạc Phi ở trong ngục, bị đâm vào hai bên sườn mà chết!

Tiêu Thu Thủy gào lớn một tiếng, cảm kiếm xông tới, thủ thế hoàn toàn biến mất, cách thức hoàn toàn không có.

Mười lăm quyết của Vong Tĩnh thiên thư, pháp môn chủ yếu nhất chính là hai chữ “vong tĩnh”.

Nhưng giờ phút này Tiêu Thu Thủy làm sao có thể vong tĩnh.

Cho nên hắn chưa lao tới đã bay lên.

Chu Hiệp Vũ dễ dàng đánh bay hắn.

Tiêu Thu Thủy rơi ra bên ngoài một trượng, không ngừng học máu.

Chu Hiệp Vũ cười:

- Người cam chịu đi. Ta họ Chu, gọi là Đại Thiên Vương, thiên hạ võ lâm này tất nhiên trừ ta ra thì không thể thuộc về bất cứ người nào rồi.

Chẳng biết Tiêu Thu Thủy có nghe được không, nhưng đầu chí của hắn dường như đã tan vỡ giống như trái tim của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyệt [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Ngay lúc này chợt nghe một người cao giọng nói:

- Chu Đại Thiên Vương, ngươi bớt ngồng cuồng đi!

Một giọng nói trong trẻo khác cất lên:

- Ngươi dùng thủ đoạn đánh lên hèn hạ như vậy, uống cho ngươi là vỡ lăm nhất đại tông sư.

Một giọng trầm khác nói:

- Thi triển Thiếu Lâm quyền, Võ Đang chuông của ngươi đi, chúng ta sẽ dùng mười lăm thức Vong Tình lĩnh giáo.

Người nói chuyện chính là “Cầm Kiếm” Ôn Diễm Dương, “Địch Kiếm” Giang Tú Âm, “Hò Kiếm” Đổng Điều Lương.

Tam Tài Kiếm Khách.

Chu Đại Thiên Vương không biết ba người này.

Ba người Đổng Điều Lương, Giang Tú Âm, Ôn Diễm Dương vốn không màng danh lợi, chỉ say mê trong cảnh giới âm nhạc, rất ít khi giao thủ với người khác. Vì vậy bọn họ mới năm lần bảy lượt khảo nghiệm Tiêu Thu Thủy để truyền dạy mười lăm quyết Vong Tình thiên thư. Sau khi truyền hết mười lăm pháp môn cho Tiêu Thu Thủy, bọn họ lại quy ẩn núi rừng, ca hát ngâm nga, sáng tác diễn tấu những âm điệu mới, cuối cùng đã hoàn thành một khúc “Thiên Hạ Hữu Tuyệt” kia.

Chu Hiệp Vũ thấy ba người này không tên không tuổi, đương nhiên không để vào mắt.

Hắn vừa ra tay đã dùng Thiếu Lâm quyền, Võ Đang chuông.

Thiên hạ của hắn đã định.

Yến Cuồng Đồ bị hắn giết chết.

Lý Trầm Chu đã chết.

Tiêu Thu Thủy bị trọng thương.

Mặc dù bản thân hắn cũng bị một chút thương thế, nhưng không hề đáng ngại.

Chỉ là trước giờ hắn vốn cẩn thận, thấy ba người này cao thâm khó lường nên cũng lưu tâm, xuất thủ không hề nhẹ tay.

Nhiều năm trước hắn đã có thể dung hợp thông suốt võ công của Võ Đang, Thiếu Lâm, mà những năm gần đây lại có hết sức dung nhập tất cả võ công Võ Đang và bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm vào trong một quyền một chiêu của mình.

Cho nên quyền chiêu của hắn thoát nhìn giống như chiêu thức bình thường, nhưng lại là tinh hoa võ học của hai phái.

Có điều vừa bắt đầu hắn vẫn phạm phải sai lầm khinh địch.

Đổng Điều Lương xuất kiếm từ trong đàn nhị, kiếm pháp u oán nhưng nhanh lẹ. Giang Tú Âm xuất kiếm từ trong ống sáo, kiếm ý linh hoạt nhiều biến ảo. Ôn Diễm Dương xuất kiếm từ trong dương cầm, kiếm thế cực nhanh lại thâm tình.

Trong tiếng réo của ba loại nhạc cụ, Chu Đại Thiên Vương lập tức bị thương.

Bây giờ mới hắn biết ba người này không phải dạng vừa, không thể xem thường.

Nhưng công lực của ba kiếm “đàn, sáo, nhị” thực sự không bằng Chu Đại Thiên Vương. Ba người Ôn Diễm Dương, Giang Tú Âm, Đổng Điều Lương chính vì không muốn đắm chìm nhiều vào võ học, cho nên mới truyền hết võ công cho Tiêu Thu Thủy, thoái ẩn sáng tác đánh đàn, do đó trong đoạn thời gian này võ nghệ càng xao nhãng.

Võ công trong Vong Tình thiên thư là gấp mạnh càng mạnh, nhưng võ công của Chu Đại Thiên Vương một khi phát huy, Võ Đang bổ sung cho Thiếu Lâm nhu kinh không đủ, Thiếu Lâm bổ sung cho Võ Đang lực độ không xứng, cộng thêm kinh nghiệm đối địch phong phú, Tam Tài Kiếm Khách làm sao có thể thắng được hắn.

Ngay lúc này, ba người tâm ý tương đồng, nhìn nhau một cái, trong âm thanh của ba kiếm thi triển ra một khúc kiếm pháp “Mãn Giang Hồng”.

Một khúc “Mãn Giang Hồng” này vốn là ba người Ôn, Đãng, Giang sáng tác cho bài từ “Mãn Giang Hồng” của Nhạc Phi. “Mãn Giang Hồng” là bài từ do Nhạc Phi viết để miêu tả cảnh sắc tráng lệ, khí phách rung trời, đương thời từ trong quân đội lưu truyền đến dân gian, rất được ưa chuộng. Về sau Tống Cao Tổ ngầm hạ lệnh cấm bài từ này, hơn nữa còn đề ép không được nhắc tới. Tam Tài Kiếm Khách lại rất yêu thích, vì vậy đã phổ nhạc cho bài từ này.

Lúc này ba người đang muốn dùng chính khí trường ca của “Mãn Giang Hồng” để trấn áp Chu Đại Thiên Vương.

Nhưng ca khúc này mãnh liệt sục sôi, khiến cho Tiêu Thu Thủy trọng thương ngã xuống đất, không còn lực thú trên đời lại cảm thấy phấn chấn.

Tiêu Thu Thủy vừa nghe được ca khúc này, lập tức nghĩ đến bài từ “Mãn Giang Hồng” lưu truyền rộng rãi mà mình thích nhất. Phần lớn những ca khúc hay chỉ thích hợp với một bản ca từ, đây gọi là trời đất tạo nên, ngược lại cũng thế. Lúc chưa xuất đạo Tiêu Thu Thủy cũng là người có lòng trong thơ nhạc, hiện giờ vừa nghe lại xúc động khí khái hào hùng của hán ngày xưa.

Hắn vùng vẫy muốn đứng lên, trước ngực cảm thấy đau nhói, nguyên lai chạm đến vết thương nơi ngực hắn.

Hắn đưa tay lần mò, lấy ra một lệnh bài nhỏ. Lệnh bài kia phát ra ánh bạc chói mắt, bởi vì máu tươi dính vào nên xuất hiện mấy hàng chữ nhỏ.

Lúc này ánh nắng chiếu rọi ánh tuyết lạnh lẽo, hóa ra mặt sau của Thiên hạ anh hùng lệnh này có khắc mấy hàng chữ nhỏ, chỉ vì màu sắt bạc lóa mắt nên rất khó nhìn thấy, mà sau khi máu tươi dính lên lại hiện rõ ra.

Mấy hàng chữ nhỏ này lại chính là bài từ “Mãn Giang Hồng” của Nhạc Phi.

Nộ phát xung quan,

Bằng lan xứ,

Tiêu tiêu vũ yết.

Đài vọng nhãn,

Ngưỡng thiên trường khiếu,

Tráng hoài khích liệt.

Tam thập công danh trần dữ thổ,

Bát thiên lý lộ vân hoà nguyệt.

Mạc đẳng nhàn, bạch liễu thiếu niên đầu,

Không bi thiết.

Tĩnh Khang sĩ,

Do vị tuyết.

Thần tử hận,

Hà thời diệt!

Giá trường xa,

Đạp phá Hạ Lan sơn tuyết.

Tráng chí cơ xan Hồ lô nhục,

Tiểu đàm khát ẩm Hung Nô huyết.

Đãi tòng đầu, thu thập cự sơn hà,

Triều thiên huyết.

Dịch thơ: (Nam Trần)

Tóc dựng mái đầu,

Lan can đứng tựa,
Trận mưa vừa dứt.
Ngóng trời xa,
Uất hận kêu dài.
Hùng tâm khích liệt,
Ba mươi tuổi cát bụi công danh,
Tám ngàn dặm dầm sương dài nguyệt.
Chớ lòng lơ đãng kéo bạc đầu,
Ích gì rên xiết.
Mối nhục Tình Khang,
Chưa gọi hết.
Hận thù này,
Bao giờ mới diệt.
Cười cổ bình xa,
Đẫm Hạ Lan nát bét.
Đói, vùng lên ăn thịt giặc Hồ,
Khát, cười chém Hung Nô uống huyết.
Rồi đây dành lại cả giang san,
Về châu cửa khuyết.

Đợi đến khi máu tươi hòa vào, đọc đến ba chữ “triều thiên khuyết”, nghĩ đến cái chết của Nhạc Phi, Tiêu Thu Thủy bỗng dâng lên khí khái như trời long đất lở, không thể kìm nén, liền hét lớn một tiếng, cũng không biết lấy sức lực ở đâu nhảy vọt lên.

Cùng lúc đó Tam Tài Kiếm Khách đã thất thủ.

Ba người bọn họ dùng khí thế của “Mãn Giang Hồng” để áp chế thế công mạnh mẽ của Chu Đại Thiên Vương, vốn là đúng đắn, đáng tiếc về âm vận tuy bọn họ có thể nắm bắt được tâm tình của Nhạc Phi, nhưng về kiếm pháp lại không thể đạt đến loại cảnh giới đó.

Nhất là “Mãn Giang Hồng” nói lên tự mình thực thi hoài bão, khí phách trung thành không cần người khác biết, ba người không đủ năng lực thi triển ra. Chu Đại Thiên Vương là nhân vật thế nào, chiến đấu một hồi đã nhìn thấu tính tình của ba người, liền vận kinh lên hai cánh tay chịu một kiếm của Đãng Điều Lương, Ôn Diễm Dương, nhưng một quyền một chiêu cũng đánh trúng Giang Tú Âm.

Giang Tú Âm là người yếu nhất trong Tam Tài Kiếm Khách, liền đau đớn kêu lên một tiếng, ngã ra ngoài, mắt thấy đã không sống được.

Đãng Điều Lương, Ôn Diễm Dương lập tức trong lòng đại loạn. Vốn dĩ bọn họ âm thầm ái mộ tiểu sư muội này, đó đã là chuyện rất lâu rồi, nhưng ba người bọn họ vẫn luôn sợ làm tổn thương đối phương, cho nên đều không bày tỏ mà giả vờ như không biết, tiếp tục cuộc sống ba người như một, sáng tác tấu nhạc, ngắm cảnh giữa nước non.

Lúc này Giang Tú Âm vừa ngã xuống, Đãng Điều Lương và Ôn Diễm Dương đều không còn đầu chí, lập tức quay người muốn cứu. Chu Đại Thiên Vương nào chịu bỏ qua cơ hội, quyền chưởng đều xuất ra, hai tiếng “bùng bùng” vang lên, đánh trúng lưng của hai người. Cả hai đều rên lên một tiếng như điều đứt dây bắn ra bên ngoài một trượng.

Chu Đại Thiên Vương đánh ngã ba người, biết rõ ba người này đã khó có cơ hội sống, liền cảm thấy rất cao hứng, càng vui vẻ hơn là mình đã dùng quyền chưởng đánh bại cao thủ trong Vọng Tinh thiên thư danh lừng giang hồ. Lúc này Chu Hiệp Vũ có thể nói rất hài lòng mãn nguyện, không nhịn được cười lớn.

Nhưng trong nháy mắt này, một tiếng quát lớn vang lên, cắt đứt tiếng cười ha hả của hắn.

Tiêu Thu Thủy sừng sững đứng lên.

Hắn vừa lúc nhìn thấy Chu Hiệp Vũ đánh trọng thương ba người, chỉ cảm thấy một luồng hào khí lâu dài như trời đất từ trong lòng lan ra khắp người, nhớ tới bút ý của ba chữ “triều thiên khuyết”, lập tức dùng một thức “Nhật Minh” trong Vong Tinh thiên thư lao đến tấn công Chu Đại Thiên Vương.

Chu Đại Thiên Vương đang đắc ý, chợt thấy Tiêu Thu Thủy đứng lên như thiên thần, trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

Ngực và hai cánh tay của hắn đều bị thương. Một kích này của Tiêu Thu Thủy lại dựa vào “Nhật Minh” trong mười lăm quyển Vong Tinh, cùng với toàn bộ khí thế mà từ khúc “Mãn Giang Hồng” mang đến cho hắn, cộng thêm công lực tu vi của bản thân, ba thứ hợp lại thi triển một kích toàn lực.

Chu Đại Thiên Vương chỉ cảm thấy trước mắt ánh nắng sáng lòa, chói lọi hoa mắt, nóng như thiêu đốt, khiến cho hắn không biết trốn đường nào.

Trong mùa đông làm sao lại có thứ mặt trời chói chang này?

Nhưng hắn đã vĩnh viễn không thể tìm được đáp án.

Chu Đại Thiên Vương chết.

Tiêu Thu Thủy chống kiếm trên đất, máu tươi chảy xuống đầy đất.

Mặt đất là tuyết trắng xóa, tôn lên mấy điểm đỏ tươi loang lổ.

“Địch Kiếm” Giang Tú Âm vì trúng một quyền một chưởng của Chu Hiệp Vũ nên đã đứt hơi. Hai người Đổng Điều Lương, Ôn Diễm Dương vì một người trúng chưởng, một người trúng quyền nên vẫn còn một hơi.

Hai người gian khổ bò đến bên cạnh di hài Giang Tú Âm, cả hai đều cười thảm một tiếng. Đổng Điều Lương nói:

- Chúng ta... không truyền sai người.

Ôn Diễm Dương gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt... ba người chết ở một nơi, cũng giống như bọn họ.

Đổng Điều Lương và Tiêu Thu Thủy đều nhìn về hướng Ôn Diễm Dương chỉ, thấy trên đất tuyết, Lý Trầm Chu tóc mai hoàn toàn trắng đang nằm sấp trên người Triệu Sư Dung, tất cả mọi thứ diễn ra trong trời đất giống như đã hoàn toàn không liên quan đến hai người bọn họ.

Đổng Điều Lương khó khăn nói:

- Đúng... đúng là rất tốt...

Ôn Diễm Dương khó nhọc kêu một tiếng:

- Đổng sư huynh!

Đổng Điều Lương ừ một tiếng. Ôn Diễm Dương cười thảm nói:

- Chúng ta... chúng ta vì ba người mình... tâu một khúc Thiên Hạ Hữu Tuyết được không?

Đổng Điều Lương gật đầu. Hai người một đàn một nhị ngồi khoanh chân trên đất tuyết, tấu nhạc bên cạnh Giang Tú Âm. Hai người thần sắc vẫn vẻ, tiếng nhạc cũng giống như tuyết trắng có ở khắp nơi. Trên thế gian tất cả cảm tình, danh lợi, đấu tranh, biến đổi... đều trôi qua như mây khói, trong nháy mắt chỉ còn lại đồng tuyết mênh mông... Tiêu Thu Thủy nghe được lệ nóng doanh trường. Bỗng nhiên nhạc dừng dây đứt, Đổng Điều Lương, Ôn Diễm Dương cũng ra đi trong tiếng nhạc.

Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy ngẩn ngơ một trận, chợt nghe tiếng chân dồn dập như có người chạy nhanh tới, thì ra là đám người Hồ Phúc, Lý Hắc, Trần Kiến Quý, Thiết Tinh Nguyệt, Đại Đổ hòa thượng, Lận Tuấn Long, Hồng Hoa, Thi Nguyệt, chỉ không thấy Đường Phương.

Thiết Tinh Nguyệt vừa thấy Tiêu Thu Thủy liền mừng rỡ kêu lên:

- Đại ca huynh vẫn ở đây! Đường Phương đã trở về Thục Trung rồi... cô ấy bảo huynh đừng tìm cô ấy...

Tiêu Thu Thủy nghe vậy ngực cảm thấy đau nhói. Bây giờ mọi người mới nhìn thấy thây ngã khắp nơi, Tiêu Thu Thủy cũng thần sắc nhợt nhạt, khắp người vết máu loang lổ. Lúc này Đại Đổ hòa thượng còn ôm ngang thi thể Khâu Nam Cổ chạy tới, hắn vẫn cho rằng Khâu Nam Cổ chưa chết, không chịu khâm liệm an táng, vẫn luôn niệm kinh văn. Hắn chợt ngừng lại, cúi đầu nói với thi thể Khâu Nam Cổ:

- Ta đã vì ngươi niệm ngàn lần kinh văn rồi, sao ngươi còn chưa tỉnh lại...

Khâu Nam Cổ làm sao có thể trả lời. Tiêu Thu Thủy nhớ tới Nhạc Phi, Lý Trầm Chu, Yến Cuồng Đồ, Liễu Ngũ, Triệu Sư Dung, Thiên Chính, Thái Thiên, Cừu Vô Ý, Tả Khâu, thậm chí còn có những huynh đệ kết nghĩa rồi phản bội, cùng với đám người Chu Hiệp Vũ, Chu Thuận Thủy, từng người lần lượt ra đi. Lúc này trong tai lại vang lên khúc “Thiên Hạ Hữu Tuyết” vừa rồi Ôn Diễm Dương, Đổng Điều Lương diễn tấu. Trời đất mênh mang, gió tuyết

nhân gian... lại đến lúc nào tuyết mới tan?

Tiêu Thu Thủy nghĩ như vậy, hai hàng lệ nóng chảy xuống gương mặt. Một tiếng “keng” vang lên, cò kiếm Trường Ca mà hấn chống lên không chịu nổi áp lực, cuối cùng gãy làm hai đoạn. Tiêu Thu Thủy chán nản thở dài, ném đoạn kiếm gãy, bước đi trong trời đất mờ mịt. Mọi người đều kêu lên:

- Tiêu đại ca, Tiêu đại ca...

Nhưng trong nháy mắt đã không thấy hành tung.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Hữu Tuyết [Thần Châu Kỳ Hiệp]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.